Gina Zaharia

PROMISIUNEA DE JOI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZAHARIA, GINA Promisiunea de joi / Gina Zaharia – Buzău: Editura Editgraph, 2016 ISBN 978 – 606 – 663 – 384 – 0
821.135.1 – 31
editgraph Buzău

Sindicatul Naţional al Poliţiştilor şi Personalului Contractual BIROUL TERITORIAL BUZĂU
Copertă: Mihai Cătrună

Gina Zaharia
PROMISIUNEA DE JOI

Un roman poliţist convingător

S-a vehiculat de-a lungul anilor ideea că romanul poliţist e lipsit de valoare literară şi adevărul e că multe asemenea scrieri sunt chiar proaste, elaborate după acelaşi calapod, lipsite de intrigă şi cu final previzibil încă de la primele pagini.

Iată ce spune Marieta Găurean (**Apostrof,** Anul XXI, 2010, Nr. 11 (246) despre situaţia actuală a romanului poliţist în literatura română: „Lipsa unei tradiţii, abundenţa traducerilor, numărul redus al celor care au reuşit să se remarce şi să se menţină, lipsa de profesionalism şi poate de interes a criticii literare, reticenţa editurilor, costurile mari care împiedică tiraje şi mai mari, inexistenţa unui sistem eficient de promovare şi

marketing au dus la inhibarea autorului. Iată doar câţiva dintre factorii care trezesc reticenţa cititorului român, care, lipsit de informaţii, lipsit şi de resurse, preferă să-şi cheltuiască puţinii bani pe valori sigure sau pe traduceri care sunt mereu cu un pas înaintea producţiilor autohtone pentru că au avut succes în alte părţi, constată Stelian Ţurlea. Consecinţa e că cititorul român a ratat evoluţia romanului poliţist, care a devenit incredibil de complex, intriga poliţistă împletindu-se cu istoria, arta, teologia, psihologia, matematica, muzica. Interesul nostru pentru literatura poliţistă autohtonă a fost atât de redus, încât acum, în faţa raftului cu romane poliţiste, recunoaştem doar nume precum Agatha Christie, Raymond Chandler, Arthur Conan Doyle şi nu putem spune un nume de autor român de roman poliţist.

În pofida diferitelor încercări de a discredita acest gen, romanul poliţist are o valoare literară şi merită citit, constată recent Şerban Tomşa. „Avem autori de romane poliţiste care merită tot respectul, care au dat opere remarcabile din punct de vedere artistic, a căror lectură se face cu foarte mare plăcere: Rodica Ojog-Braşoveanu, George Arion, Haralamb Zincă, Horia Tecuceanu, Olimpian Ungherea, Petre Sălcudeanu”. La aceste nume de autori români de romane poliţiste onorabile specialiştii mai adaugă pe: Şerban Mărgineanu, Bogdan Hrib, Emil Simionescu, Oana Stoica Mujea, Olimpian Ungherea, nume cărora li se adaugă cel al poetei şi prozatoarei Gina Zaharia cu **Promisiunea de joi.** Cartea aci în discuţie are toate ingredientele canonice ale speciei şi, ca orice scriere poliţistă care se respectă, ţine trează, pe tot cuprinsul ei, atenţia şi curiozitatea cititorului. S-ar zice că avem de-a face cu un conglomerat uriaş de protaze în lanţ care pregătesc o apodoză pe cât de scurtă pe atât de explozivă. Acţiunea este alertă şi toate amănuntele îşi au rolul lor bine determinat în economia cărţii, nimic nefiind fortuit ori

introdus spre a umple paginile, chiar şi atunci când e vorba de pasaje care ating frumuseţea poemelor în proză, de parcă prozatoarea n-ar vrea să se uite că ea e poetă în primul rând. Vorbind de o doamnă dispărută dintr-un sanatoriu sibian şi găsită lângă cascada din Zăvoaia, autoarea notează:

„Era o pasăre pe rugul fricii de a nu pieri sub haosul neîncrederii în sine, de a nu se dezorienta la răscrucea din suflet”. Nu mai puţin convingătoare e şi fraza finală a incitante! cărţi: „Într-un colţ al camerei tremurau câteva pânze de păianjen peste tăcerile arse pe rug”.

Mai mult decât în alte tipuri de roman, cel poliţist zugrăveşte cu lux de amănunte aparenţele indivizilor şi ale societăţii spre a le smulge şi a le dezminţi când te aştepţi mai puţin. Personajele nu sunt deloc ceea ce par sau vor să pară. Într-o lume a minciunii, măştile sunt smulse mai devreme sau mai târziu spre a descoperi secrete hidoase şi multă promiscuitate acolo părea să troneze armonia. Firul aşa-zis poliţist al naraţiunii rămâne de multe ori un pretext spre a zugrăvi aspecte ale societăţii în care morala e doar mimată şi cei angrenaţi în fluxul epic se dedau la jocuri duble cu mize dintre cele mai meschine şi mai murdare. Crima face şi ea parte din această sarabandă a şalvarii aparenţelor. Un talentat pictor octogenar, Tudor Cristache, dă o petrecere prin care să se retragă în plină glorie din activitatea artistică. Urma ca a doua zi să perfecteze testamentul prin care lăsa cea mai consistentă parte a averii lui nepoatei preferate, Maria, numai că în zorii acestei zile e găsit mort într-un peisaj pe care-l zugrăvise misterios într-unul din tablourile sale de rezonanţă. Trupul lui nu suportase o supradoză de medicamente administrate, neîndoielnic, de cineva. Primul bănuit e medicul Bogdan Davidescu pe care pictorul, în speranţa de a mai face o faptă bună la final de carieră, îl invitase la petrecere sperând să-l împace cu Maria cu care fusese

logodit mai demult, dar cu care trebuise să rupă această relaţie deoarece părinţii fetei nu fuseseră în niciun chip de acord. Maria, căsătorită ulterior cu un avocat, divorţase, iar Bogdan era în curs de se despărţi de doctoriţa cu care lucra într-o clinică din Austria. O dată descoperită crima, intră în scenă criminalistul Dan Simionescu care, din aproape în aproape introduce în ecuaţie alte şi alte personaje, unele punctuale (menajera, grădinarul), altele de cursă lungă spre a-şi purta, conform convenţiei, cititorul pe cât mai multe piste false (medicul Davidescu, plecat inopinat în Austria unde fiul său, Răzvan, urma să fie operat, părinţii medicului, tot medici şi ei, Sergiu şi Elena, scriitorul local, Ştefan Deleanu, cel care fusese acceptat să scrie un roman despre viaţa şi opera pictorului, nora pictorului, Emilia Cristache, văduvă de ceva timp şi pusă veşnic pe harţă, Nebunul cu câini sau pur şi simplu Nebunul, un cerşetor care s-a aciuat nu se ştie cum şi de unde prin preajma vilei din Zăvoaia artistului, Arion Petrache, escrocul şi interlopul cu mai multe identităţi ş.a.m.d.).

Un procedeu sau o găselniţă de efect este cel al romanului în roman. Profesorul de geografie, Ştefan Deleanu, tocmai lucrează la romanul monografic **Pictorul din Ardeal,** manuscrisul său care va fi sporit şi după trecerea la cele veşnice a artistului de succes fiindu-i de real folos anchetatorului care-şi ia în serios rolul de Hercule Poirot român. Din acest roman în ramă autoarea cărţii citează pasaje semnificative, punându-l pe comisar să le citească, ori rezumând ea acolo unde e cazul, prilejul rimând cu un elogiu implicit adus trudnicei şi anonimei arte a scrisului în care realitatea şi ficţiunea fac împreună una dintre cele mai bune şi mai frumoase case.

Moştenirea unei averi destul de importante, constând în tablouri, clădiri, conturi bancare constituie mobilul/motivul crimei a cărei anchetare dă consistenţă

epică şi dialogică romanului de factură poliţistă al Ginei Zaharia care are prilejul să divulge tarele unei lumi puse pe îmbogăţire rapidă, pornind de la forţarea mâinii celui ce-şi întocmeşte testamentul, până la traficul de droguri sau până la şantajul de cea mai joasă speţă. Decesul unei persoane sau personalităţi înstărite scoate automat la iveală multe din păcatele tinereţilor ale celor trecuţi în lumea drepţilor. Astfel, pictorul ştie că are un copil în Belgia, pe Georges, informatician împătimit de jocurile de noroc şi pe care îl potopeşte cu cadouri dintre cele mai scumpe şi mai neaşteptate. Mama acestuia este actriţa (diva) Valeria Stoicescu care n-a acceptat niciodată căsătoria cu artistul care o iubise la nebunie. îi vindea sau organiza expoziţii cu vânzare în câteva ţări apusene. Dorin Cristache, fiul pictorului şi soţul Emiliei, profesoară de franceză la un liceu, află stupefiat că Maria, fiica crescută în gospodăria lui, avea drept tată biologic pe medicul Eusebiu Moraru, în timp ce fiica lui reală, Tania, fusese dată spre adopţie şi nu mai ştia nimic de ea, dat fiind că artistul nu fusese de acord cu această venire pe lume a micuţei inocente. Această situaţie îl împinge la sinucidere, nu înainte de a lăsa o scrisoare pe care o înmânează unui prieten, Radu Moise, pe care fără voia lui îl transformă o vreme în şantajist ordinar al tatălui sinucigaşului. Noroc că aceste două surori vitrege, Maria şi Tania nu intră, aşa cum se întâmplă cu fiii recunoscuţi şi cei ilegitimi ai unor artişti, politicieni sau oameni de afaceri contemporani de la noi sau de aiurea, în dispute şi procese pe viaţă şi pe moarte pentru avere.

Regăsirea celor două surori care nu avuseseră niciodată habar una de existenţa celeilalte, e un nesfârşit prilej de bucurie. Şi nu-s deloc singurele personaje de mare fineţe şi frumuseţe fizică şi morală din această carte. Trebuie neapărat să amintim membrii familiei Romanescu. Traiectoriile biografice şi sociale ale lui Mihai, Ilonei şi

Adelei, fiica lor, ar putea furniza fiecare materia unui roman. Toţi trei, atât părinţii cât şi fiica lor, cad pradă unor escroci de talie internaţională şi sunt nemilos deviaţi de la rosturile lor profesionale, civice şi umane. Pilotul Mihai Romanescu se prăbuşeşte cu avionul în munţii din Germania, scapă ca prin miracol şi este internat într-un spital de unde este răpit de nişte şarlatani care, dată fiind mesera lui, vor să-l transforme în traficant de tablouri. Evadează şi îl întâlnim ca amnezic în preajma vilei pictorului generos, fază în care e cunoscut sub identitatea de Nebunul sau Nebunul cu câini. Vederea unui avion care zbura la mică înălţime îi reactivează parţial memoria şi îi redă graiul articulat şi pleacă incognito şi din noul spital, iar cu banii de care şi-a amintit unde erau ascunşi îşi schimbă completamente înfăţişarea de cerşetor şi porneşte, nu fără noi peripeţii, în căutarea familiei. îşi găseşte apartamentul ocupat de un intrus care i se dă, neştiind pe cine are în faţă, drept frate. Apoi o găseşte pe Ilona internată într-un sanatoriu unde ajunsese ca urmare a intruziunii în viaţa ei a acelor şi escroci care-i râvneau apartamentul din Braşov. Adelei i se înscenează deţinerea de droguri şi e pedepsită cu cinci ani de puşcărie. O scoate de acolo, vânzându-şi fostul asociat a cărui confesiune ca între bandiţi o înregistrase, omul cu trei identităţi, Arion Petrache, care-i pune condiţia să se mărite cu el, deşi ar fi putut să-i fie tată. Fata evită violul libidinosului lovindu-l în cap cu o veioză, „ca în filmele de duzină”, şi chemând poliţia să-l aresteze într-o cameră a Hotelului „Sfinx” din Tmişoara. Fata ajunge acasă tocmai la petrecerea pe care ai ei o dădeau cu prilejul mutării într-o altă locuinţă de care nu-i legau niciun fel de amintiri urâte. Aici, Maria citeşte scrisoarea tatălui ei şi acest fapt de dare în vileag a unui secret sentimental o face pe Emilia Cristache să-şi recunoască şi ipostaza de ucigaşă a propriului socru cu care nu se înţelesese, de altfel, niciodată. Mai mult decât

atât, încercase s-o responsabilzeze pe Ilona, „închiriată” în acest scop de la directorul sanatoriului sibian, director care nu era altul decât tatăl biologic al Mariei.

Confruntare tensionată a binelui cu răul, cartea care se încheie într-o notă justiţiară de *happy-end*: Bogdan care şi-a deschis clinica privată în România se căsătoreşte cu Maria, iar scriitorul Ştefan Deleanu care s-a descotorosit de diabolica Anca, adevărată *mala mujer* descinsă parcă din telenovelele mexicane şi braziliene, se va împlini matrimonial alături de frumoasa şi tandra Tania. Aviatorul vindecat complet de amnezie îşi aminteşte cifrul de pe spatele unui tablou.

Romanul **Promisiunea de joi** îmbogăţeşte convingător şi indubitabil lista autorilor români de scrieri poliţiste cu un nume deja consacrat: **Gina Zaharia.**

Ion Roşioru

CAPITOLUL I

Maria intră în încăperea cu lumini albastre, la braţul bunicului ei, renumitul pictor Tudor Cristache. Cu pasul elegant şi privirea senină, împărţea zâmbete suave, înclinând uşor din cap în stânga şi în dreapta. Pe chipul femeii se întrecea o mare de priviri, unele curioase, altele admirative şi, de ce nu, pizmaşe. Se ştia despre ea că era singura nepoată a pictorului, aşadar unică moştenitoare a unei averi considerabile, în bunuri mobile şi imobile, dar şi a unor conturi din ţară şi din străinătate. Purta o rochie neagră, uşor decoltată, deasupra genunchiului, cu umerii goi, pantofi cu toc înalt, negri, şi poşetă de catifea asortată ţinutei. Brunetă, cu părul scurt şi ochi albaştri. Trecuse de treizeci de ani, însă emana o delicateţe naturală, impecabilă. Gesturile graţioase, fine, exprimau perfect stările unei femei echilibrate, de condiţie bună.

Tudor Cristache avea optzeci de ani şi o carieră vastă. Totdeauna a ştiut să-şi îmbrace viaţa în dăruire şi statornicie, primind admiraţia tuturor celor care i-au

cunoscut arta. Pentru el, retragerea oficială din lumea culorilor era tot o victorie. Slujise suficient pânzelor sale şi toate s-au arătat atât de flămânde încât niciun alt domeniu nu a reuşit să-i fie, deopotrivă, hrană şi adăpost. Rezervase un local cu rezonanţă pentru acea seară de joi şi invitase o mulţime de prieteni să-l însoţească la eveniment, îmbrăcat într-un costum gri şi cămaşă verde, pictorul păşea încet, cu spatele drept, mândru atât de opera şi cariera sa, cât şi de nepoata care îl însoţea – o bijuterie dragă, aşa cum îi plăcea s-o numească.

Sala se umplu de aplauze. Le merita din plin. Invitase şaizeci de persoane. Fiecare avea un loc în inima lui şi trecuse prin sita încrederii. Veniseră aproape toţi, dat fiind faptul că se preconiza a fi momentul de elită al urbei în acel sezon. Fiecare dintre cei prezenţi devenise o binecuvântare, fiecare strângere de mână aducea un plus de mândrie pe autograful zilei de joi.

La numai câteva minute, un bărbat abia trecut de patruzeci de ani îşi făcu apariţia în uşă. Cercetă cu privirea pe toţi cei prezenţi, apoi se opri stânjenit, fiind nevoit să răspundă la telefon. Nu părea preocupat de conversaţie. Căuta prin mulţime pe cineva. Pe Tudor îl văzu primul şi schiţă un semn de salut, cu mâna. Pictorul explica ceva unei doamne şi desfăcea braţele ca şi cum ar fi înrămat pe loc un portret din memorie, de o importanţă deosebită.

„Probabil că sunt ultimul venit...” gândi acesta. Încheie absent discuţia, îndreptându-se către sărbătoritul care tocmai îl zărise. Cei doi s-au îmbrăţişat bucuroşi, iar amfitrionul exclamă, repetând:

— Bine-ai venit, doctore! Bine ai venit! Pofteşte!

Cel căruia Tudor Cristache tocmai i se adresase cu apelativul „doctore” şi pe care acum îl conducea spre masa temporar părăsită, avea înfăţişarea plăcută, părul uşor ondulat, şaten, ochii căprui şi pătrunzători. Purta pantaloni bej şi cămaşă neagră. Cu un zâmbet şarmant, se lăsă

condus spre locul ce-i era destinat.

— Cred că am reuşit să-ţi fac o surpriză plăcută, Maria! se adresă pictorul, nepoatei sale. Bogdan ar fi venit mâine special pentru mine de la Bucureşti, însă am ţinut neapărat să vă revedeţi, de aceea l-am invitat la această petrecere.

Faţa tinerei se umplu de uimire. Prima reacţie a fost să se ridice şi să-i sară în braţe. Se stăpâni îndată, schiţând un surâs amestecat cu teamă şi nostalgie şi se rezumă la a se ridica de pe scaun, pentru o îmbrăţişare convenţională:

— Bogdan, mă bucură prezenţa ta aici!... M-ai surprins plăcut, zise vădit emoţionată, în timp ce doctorul îi săruta mâna. A trecut o veşnicie de atunci...

Clipe de linişte vinovată se rostogoleau prin aer, atingându-i pe fiecare în parte. Loveau cu ecouri amare, întindeau braţe tandre de împăcare şi tot aşa... Tudor îi lăsă singuri, pretextând că era de datoria lui să arate amabilitate tuturor celor prezenţi.

— Ia loc, îl invită Maria, făcându-i semn spre locul din dreapta.

Bărbatul se supuse. îşi aşeză scaunul prin vreo trei-patru mişcări stângace. Fără îndoială şi el se simţea oarecum stânjenit, surprins. Cândva, cei doi au fost logodiţi. Dar părinţii Mariei se împotriviseră relaţiei lor, iar aceasta îl părăsise pe Bogdan şi se căsătorise cu un avocat. Căsnicia lor nu promisese încă de la început. La scurt timp au divorţat. Bogdan plecase în Austria îndată ce a terminat facultatea de medicină. Tudor îl apreciase sincer şi regretase enorm când nora sa, profesoara de franceză Emilia Cristache, dispreţuise în mod grosolan sentimentele Mariei. Din când în când se mai interesa de doctor, printr-un prieten, artist plastic şi el, văr cu tatăl acestuia.

Sărbătoritul nu contenea să-şi îmbrăţişeze prietenii. Se simţea mândru şi împlinit. Nu avea resentimente, nu

purta stigmatul vreunui eşec. Seara aceasta parcă îl întinerea cu un veac. Orchestra arunca sunete adânci, într-o învăluire profundă. Maria îşi fixă un zâmbet în ochii bărbatului. îl simţea frământându-se: apăsa tastele telefonului, îşi aşeza cravata ori privea spre fereastră. În cele din urmă toastă cu un pahar de şampanie:

— A devenit atât de specială seara aceasta!... începu Bogdan.

— Mă bucur să aud asta. Repet, parcă a trecut o veşnicie de atunci. Să ştii că n-am vrut să te părăsesc niciodată. Mereu mi-a fost dor. îmi tot doream să vină ziua în care să te reîntâlnesc!

Tânăra vorbise fără întrerupere, într-o încântare greu de ascuns.

— Să lăsăm timpul să decanteze tot ce n-a fost să fie, propuse doctorul, pe un ton ce-l dorea mai mult decât concesiv. Pe urmă vom mai vedea…

Deşi gândurile-i erau limpezi, se încurcase oarecum în vorbe, surprins de dezvăluirea atât de sinceră şi grăbită a Mariei, însă reuşise să pronunţe cuvintele cu căldură, susţinând totodată privirea senină a femeii.

Pictorul, de la distanţă, îi urmărea discret. Despărţirea tinerilor fusese amară şi pentru el. Acum îşi dorea încă o realizare, poate ultima, dintre cele ce contau cu adevărat – împăcarea celor doi. Destinderea lor îl încânta enorm. Se apropie de ei:

— Aşa vă vreau, dragii mei! Nici nu ştiţi cât sunt de fericit. Nu mă abţin să-ţi spun un secret, se adresă Mariei: Mâine ne vom întâlni cu avocatul. Voi semna testamentul prin care îţi voi lăsa toate bunurile mele. Mai departe, un economist bun ştie cum să le administreze.

Bogdan tresări involuntar. Pentru a-şi masca gestul, îşi trecu mâna prin păr, apoi privi spre uşă, ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva, ca şi cum nu ar fi dorit să fie martorul acelei discuţii. Bătu cu degetele în masă, scurt, de câteva

ori, într-un tic fin. îşi îndreptă ţinuta prin mişcări ce se voiau discrete. O ziaristă se apropie de masa lor şi le făcu o fotografie, două, trei… Scăpă poşeta jos, în dreapta doctorului. Acesta se oferi s-o ridice. Jurnalista îi mulţumi cu un zâmbet. Trecu mai departe, la altă masă, în intenţia vădită de a-şi mări colecţia cu instantanee de la acel eveniment monden.

La auzul veştii, Maria îşi sărută bunicul pe obraz:

— Tudore, nu crezi că te cam grăbeşti?

Îi zisese pe nume, de data aceasta, aşa cum obişnuia când era mică, ştiind că va fi răsplătită cu o îmbrăţişare călduroasă.

— Eşti minunată, Maria Cristache. Sunt mândru că-mi porţi numele.

— Să dansăm, bunicule! Ce zici de invitaţia mea? Hai, un vals şi atât!…

— Bine, să dansăm! Ieşirea din scenă trebuie să fie măreaţă…

Aplauzele n-au contenit cât cuplul bunic-nepoată a evoluat pe ring. Tudor Cristache simţea că se eliberează de mulţi ani. Cu toate acestea, după câteva minute ceru să se retragă:

— Am cam obosit, tinereţe! se scuză, strângând partenera la piept.

— Ei, bunicule, eu am obosit înaintea ta, însă am reuşit să mă prefac… Uite, Bogdan abia ne aşteaptă!

— Aş vrea să aflu mai multe despre tine, doctore! îi ceru Tudor, aşezându-se la masă.

— La fel şi eu! plusă, zâmbind îmbujorată, Maria.

Medicul nu se lăsă rugat. Tuşi de câteva ori sec, căutând să fie cât mai laconic:

— Sunt căsătorit. Soţia mea este în Austria, tot medic şi ea. Avem un copil de doisprezece ani.

— Acum, aici, eşti singur! constată Maria cu voce tare.

— Sunt cu tine, completă Bogdan, surâzând.

— Bine, te voi lăsa să spui doar ceea ce crezi că trebuie să ştim. Desigur, apreciem faptul că ne ţii companie în această seară minunată, bătu în retragere tânăra, privind spre bunicul ei.

— Sunt în divorţ şi vreau să revin acasă. Intenţionez să deschid o clinică particulară… E nevoie de medici în România… zâmbi din nou. Şarmul îl definea. Ştia să se facă plăcut… Dar să revin la discuţia de mai înainte: Şi eu te-am păstrat în suflet, Maria, în ciuda atâtor ani. Drept dovadă, am şi acum tabloul pe care mi l-ai dăruit în ziua logodnei noastre. Era singurul lucru care-mi rămăsese de la tine, zise, fixându-i privirea.

— Mă bucur că-l mai păstrezi. Acolo e o parte din ceea ce sunt, din personalitatea mea. Bunicul a reuşit – cum altfel, că doar e pictorul Tudor Cristache! – să surprindă, să marcheze acea valenţă metafizică şi s-o prelungească în peisaj… Peisajul în sine are ceva misterios… Mereu m-am dus acolo. Şi bunicul adoră acel loc. Încă mai există stejarul cu ramuri înveşnicite şi nici pârâul n-a secat. Vom merge într-o zi să-l vizităm, dacă vrei.

— Negreşit. Mereu am simţit transcendenţa personaj-peisaj în acel tablou…

— Meritul e în totalitate al pictorului! se mândri iarăşi femeia. Când pleci, Bogdan? Sau, mai bine zis, când te întorci aici? nu putu să-şi ţină în frâu curiozitatea.

— Peste două săptămâni voi fi în Austria. Aranjez acolo nişte contracte, apoi revin definitiv… I-am promis lui Tudor că voi fi medicul său, deşi e verde ca bradul.

Râsul lor molipsitor îl răpi orchestra, care răspândea acorduri molcome, într-o notă pe gustul tuturor.

— Îmi oferi un dans, Maria?

— Nimic nu mă poate împiedica, doctore!

Tinerii păşeau cu graţie spre ringul de dans. Bogdan

o ţinea de mână. În timpul balansului îi strângea spatele, simţindu-i pielea fină. Valuri de nuferi se destrămau pe umerii clipelor. Parcă erau singuri în tot universul – alpinişti care au atins cerul şi au dat la o parte, cu mâna, o brazdă de nori… Pe chipul lui, seara aceea semna un pact de mulţumire.

La plecare, Bogdan se oferi să-i conducă spre casă.

— Suntem cu maşina… Va trebui să-l duc mai întâi pe bunicul. Eu locuiesc tot în zonă. Părinţii mi-au dat apartamentul lor, când s-au mutat în casa bunicilor materni.

— Atunci las maşina aici şi îl conducem împreună pe Tudor, se oferi bărbatul. Aş vrea să ne plimbăm ca altă dată…

— E trecut de ora trei. Îndată se vor ivi zorii… Sunt şi obosită… Deşi mi-ar plăcea. Poate mâine seară. Odihneşte-te şi tu. Vom avea destul timp să povestim…

Noaptea aceea se arătă a fi ca o regină plină de neprevăzut, dornică să-şi alinte supuşii cu cele mai delicate clipe sau poate doar să-i amăgească.

CAPITOLUL II

Maria şi-a luat rămas bun de la bunicul ei, pe terasa casei. A încuiat poarta cu cheia pe care o avea mereu asupra sa, apoi să îndreptat spre apartament, ocolind câteva străzi ce i se păreau pustii. Oraşul era brăzdat de lumini. Din când în când, câte un câine măsura frecvenţa liniştii, iar vântul fluiera pe mai toate străzile, în voie. Se simţea descătuşată, dar şi confuză. Simţea nevoia să zburde, să coboare şi să meargă pe jos, să vorbească singură, să refacă scenariul a tot ceea ce ar fi trăit dacă n-ar fi făcut saltul acela – căsătoria sortită eşecului – în care nu s-a simţit nici vultur, nici ecou, ci mai degrabă un samaritean obligat să-şi păzească propria conştiinţă. Gândul la Bogdan îi alungă oboseala ca prin farmec şi deodată simţi nevoia să-l aibă alături şi se plimbe în

neştire cu maşina. S-ar fi întors la recepţie, dacă gestul nu i s-ar fi părut deplasat. Ajunse acasă. Un val de linişte îi cuprinse trupul. Deşi ar fi vrut să adoarmă imediat, gândurile năvăleau fără reţinere. Urma o zi importantă. Din dormitorul vecinului de palier se auzea muzică în surdină. Cineva cobora scările apăsat. Un beţiv cânta răguşit în dreptul ferestrei. Se întrebă dacă fusese acolo şi când a intrat ea în bloc. „Ei, şi ce dacă? Oricum, nu l-aş fi observat...” se amuză singură. Fericirea ei se afla acum deasupra tuturor acelor umbre şi a lumii întregi.

Se făcuse aproape cinci. La zece trebuia să fie la serviciu, la o bancă din oraş, unde lucra de vreo zece ani. Atât ceruse învoire. Apoi îl va suna pe Bogdan, îl vor lua pe Tudor şi vor petrece seara împreună, la vila pictorului, din Zăvoaia, o localitate situată într-o zonă de munte, la aproximativ douăzeci de kilometri, în afara oraşului. Acolo era cel mai odihnitor loc de pe pământ: parcul mare, cu sălcii şi iarbă, cu mobilier de grădină lăcuit, cascada mică, desprinsă din stâncă, împărţind acorduri care-ţi înviorau sufletul. Tot aici se vor întâlni cu avocatul care va întocmi testamentul pe numele ei... Bineînţeles, acesta era planul Mariei. Puteau foarte bine să rămână acasă la pictor, dacă aşa dorea acesta.

Trei ore şi zece minute... Atât a avut parte de odihnă. Soneria de la uşă o sâcâia îngrozitor. Se uită la ceasul telefonului mobil cu ură. Era opt şi cinci minute. Tot atunci văzu două mesaje. Ambele de la Bogdan Davidescu.

— Doamne, dar cu ce am greşit să fiu trezită la ora asta?! zise cu voce tare, apoi se îndreptă spre uşă.

— Bună dimineaţa! Sunt comisarul Simionescu, se auzi o voce. Dan Simionescu! veni precizarea.

— Imediat! strigă Maria.

În grabă, îşi puse capotul înflorat, lung. Avea părul răvăşit. Era desculţă şi speriată ca o pasare captivă în palma întunericului. Deschise tremurând.

— Bună dimineaţa! repetă comisarul. El e colegul meu, inspector-principal Petrun.

— Ce s-a întâmplat, domnilor poliţişti? întrebă grăbită şi gândul o duse la Tudor.

— Ne pare extrem de rău… E vorba despre Tudor Crista che.

— Ce-i cu el?

— A fost găsit fără suflare, lângă cascada de la Zăvoaia. Va trebui să vorbim. Vestea morţii bunicului său era o platoşă cu ace otrăvitoare, ce creşteau în came. Mâinile îi transpirau abundent. Pulsul se accelerase. Oxigenul din încăpere i se păru insuficient. Cei doi bărbaţi din faţa sa aveau aer de temniceri plictisiţi, veniţi totuşi să-i încuie zăvorul luminii pe care tocmai o redescoperise. Cel care s-a prezentat ca fiind comisarul Simionescu avea părul cărunt. Părea echilibrat, tonul îi era domol, privirea blândă. Celălalt, mai scund şi mai tânăr, învârtea nişte chei, încercuind cu privirile încăperea. Cem permisiunea să se aşeze, intenţionând să noteze tot ce se discuta.

— Poftiţi! îi invită fata. Pe aici, arătă spre living.

Gândul îi fugi iute la Bogdan. Cât poliţiştii s-au făcut comozi, Maria, trecând peste etichetă, citi mesajele de pe telefon. Erau trimise la interval de câteva secunde. Ora 5: 30: „Sunt nevoit să plec urgent”. Ora 5: 31: „Vei afla în curând…” Un stol de gânduri negre îi inundă fiinţa. Nu ştia încotro să alerge, să se ascundă. îşi spunea întruna: „Nu se poate! Nu-i adevărat! Bogdan n-ar fi putut face aşa ceva. Şi de ce? Chiar dacă s-ar fi ratat în aventura lui occidentală, tot n-ar fi capabil de aşa ceva!”

— Când l-aţi văzut ultima oară în viaţă pe Tudor Cristache?

— Cred că era trei şi douăzeci de minute când am părăsit petrecerea. Ştiţi… s-a retras din activitatea artistică…

— Şi din viaţă, adăugă inspectoral-principal, cu o

umbră de regret în voce.

— Mai departe, vă rog.

— L-am condus direct acasă. În prag, ne-am luat rămas-bun. Astăzi urma să ne întâlnim… L-am invitat şi pe Bogdan Davidescu.

— Bogdan Davidescu? Cine este Bogdan Davidescu?

— Un prieten al bunicului şi fostul meu logodnic. Ne-am reîntâlnit la petrecerea de aseară.

— Bun. Vecinii v-au văzut intrând în apartament pe la ora patra şi zece minute. Timp suficient să ajungeţi la Zăvoaia şi să vă înapoiaţi…

— Dumnezeule!… Nu înţelegeţi că astăzi trebuia să mergem la un avocat, să semneze testamentul pe numele meu?!…

— Aha!… Al doilea pe lista suspecţilor e doctoral Bogdan Davidescu. Crezi că el l-a omorât, domnişoară Cristache?

— Nu ştiu, se frământă Maria. După cum îl cunosc pe Bogdan, n-ar fi în stare de aşa ceva… Ştiu că bunicul era încântat de revenirea lui în ţară. Avea încredere în el, îl plăcea. Mereu l-a considerat un om cu capul pe umeri.

— Probabil că timpul l-a schimbat… Cunoşti adresa lui din România?

— Ştiu doar faptul că are un apartament în Baia Mare… Că e închiriat sau cumpărat nu cunosc… N-am avut timp de amănunte. Ne-am revăzut după paisprezece ani, însă urma să ne întâlnim spre seară. Nimic nu prevestea această nenorocire…

— E ceva ce i-ar fi putut atrage atenţia?

— Era lângă mine când bunicul m-a anunţat că intenţiona să semneze testamentul asupra bunurilor sale, beneficiarul fiind eu, după cum am spus… Dar ce legătură ar avea asta cu el? Nu e succesor… E şi primul testament făcut de bunicu’ …

— Tudor Cristache intenţiona să păstreze drepturi

viagere asupra bunurilor sale?

— N-am discutat acest aspect.

— Dacă ar fi ridicat problema, aţi fi acceptat condiţia?

— Absolut!… îl iubeam şi mă iubea…

— Da, da, da… Cine altcineva l-a mai vizitat în ultimul timp, în afară de rude?

— De două ori pe săptămână îi făcea menajul doamna Toma, o femeie trecută de patruzeci şi cinci de ani, liniştită, respectuoasă şi harnică. Mai era omul care îngrijeşte grădina: Petre Stoica.

Au urmat apoi câteva clipe de tăcere, timp în care Maria dăduse de vreo două ori roată camerei. Apoi se opri brusc:

— A… mai e şi scriitorul!

— Ce scriitor? întrebară amândoi poliţiştii deodată.

— Ştefan Deleanu. I-a promis bunicului că-i va scrie biografia. Tudor era foarte mândru de acest lucru. O denumea secretul frumuseţii vieţii sale sau frumuseţea secretului său. Niciodată nu mi-a spus cât şi ce au scris. Voiau s-o termine prin toamnă şi să facă o lansare mare. Ştiu doar că se numeşte *„Pictorul din Ardeal”.*

Inspectorul-principal nota, urmărind în acelaşi timp fiecare mişcare a tinerei. Aceasta îşi muşca buzele, îşi clătina capul, negând în neştire. Se tot aşeza şi se ridica de pe fotoliu… îşi strângea capotul pe lângă trup, ca şi cum îi era frig. Într-un târziu scăpă un oftat sfâşietor, abia auzit:

— Tudor… Tudor nu mai este… Nu mai este…

— Interesant!… zise comisarul. Mă refer la scriitor. Va trebui să luăm legătura cu el. Sigur ne va fi de ajutor. De asemenea, v-am ruga să ne daţi numărul dumneavoastră de telefon, domnişoara Cristache, şi vă vom ruga să ne însoţiţi la domiciliile victimei, după ce în prealabil stabilim, de comun acord, ora.

Maria le oferi cartea de vizită, în timp ce-i asigura pe

anchetatori de colaborarea sa. Poliţiştii lăsaseră să se înţeleagă faptul că şi-au cam terminat treaba. Gazda tresări din gândurile sale. îşi conduse musafirii până la uşă. Răsuci, în urma lor, de două ori cheia, apoi se rezemă de perete şi începu să plângă necontrolat. Abia acum pojghiţa de gheaţă, pe care păşise temătoare, părea că s-a spart.

Într-un târziu, venit parcă din desaga unei clepsidre sparte, Maria încremeni în ariergarda nopţii care îşi pusese pecetea pe sufletul ei sărăcit c-o primăvară.

În acea zi, mai multe posturi locale de radio şi televiziune anunţau că pictorul Tudor Cristache fusese găsit mort.

CAPITOLUL III

Dacă altă dată, de cum pătrundea! în casa din oraş a lui Tudor Cristache, te întâmpina mireasma trandafirilor şi a sute de petunii, simţindu-te răsfăţat, acum aveai senzaţia că eşti într-un tablou împietrit, într-o clipă nefastă, absurdă. Uşa era descuiată, semn că pictorul ieşise în grabă. Solicitată fiind, Maria însoţea, aproape mecanic, echipa de criminalişti. Avea senzaţia că a nimerit într-un coşmar de care trebuia să se descotorosească rapid.

— Întâi rotiţi-vă privirile peste tot, domnişoară Cristache, poate ne veţi deschide o pistă. Cunoaşteţi bine tabieturile bunicului dumneavoastră. Crezi că e ceva interesant care trebuie punctat? ceru comisarul Simionescu.

Tânăra deschise uşile în grabă, de parcă ar fi putut surprinde într-un colţ al durerii un intrus gata să-şi continue fărădelegile. Pe masa din sufragerie era ceasul de mână al lui Tudor.

— Priviţi, exclamă Maria, e ceasul bunicului! O amintire dragă de care Tudor nu se despărţea niciodată. Aseară l-a avut la el, ştiu sigur asta. Am putea urmări fotografiile făcute de o ziaristă.

— Bună idee, aprobă comisarul, imaginile de la acel eveniment ne vor fi de folos. Asta înseamnă că Tudor Cristache a stat pe acasă doar cât să-şi lase ceasul de la mână. Aşadar nu mai mult de câteva minute.

— Da, începea să se facă lejer scoţându-şi acest obiect valoros. Şi nu spun asta referindu-mă la marcă, ci la faptul că i-a fost dăruit de o femeie la care ţinea tare mult, o prietenă dintotdeauna aş putea spune: actriţa Valeria Stoicescu. Locuieşte în Belgia de foarte mulţi ani. Între ei era o legătură specială, însă Tudor a fost rezervat în ceea ce priveşte relaţia lor. Se întâlneau când femeia venea în ţară, dar niciodată aici. În urmă cu câţiva ani au fost la Zăvoaia, cu alţi prieteni. Valeria îi vindea tablourile, iar bunicul avea mare încredere în ea. îi depunea banii astfel obţinuţi într-un cont, acolo. Nu ştiu ce sumă deţine.

Gândul comisarului fugi spre biografia pictorului.

— Perfect! Pronunţă, pe un ton apăsat, comisarul. Ai numărul de telefon al scriitorului?

— Da.

— Cu siguranţă vom afla amănunte din manuscrisul acestuia. Depinde pe ce aspecte s-a bazat mai mult.

În curând apăru menajera. Şi ea fusese trecută printre martorii sau suspecţii din dosarul abia început. Când dădu cu ochii de poliţişti, îşi trecu iute mâna peste frunte. Părea că un funigel sâcâitor poposise pe chipul ei şi încerca să-l alunge. îşi aşeză o şuviţă desprinsă din părul strâns la spate. Avea privirea speriată, clipea, masându-şi bărbia apăsat. îşi pregătea parcă răspunsurile, temându-se că va greşi.

— Ce ştiţi despre moartea lui Tudor Cristache? o întrebă direct comisarul.

— Nimic, domnule comisar, sunt nevinovată!

— Dar nu v-a acuzat nimeni, doamna Toma! E doar una dintre întrebările la care vă vom ruga să ne răspundeţi. Când l-aţi văzut ultima oară pe pictor?

— Aseară, înainte de eveniment.

— Cam la ce oră?

— Să fi fost cinci, nu sunt sigură… Menajera strângea pumnii, privind în gol, încercând parcă să-şi amintească: Oricum, după ce domnul Tudor a vorbit la telefon cu doctorul, continuă aceasta.

— Care doctor?

— Bogdan… Bogdan şi-nu-ştiu-cum… I-a zis de câteva ori pe nume, dar proasta de mine am uitat!

— Davidescu?

— Parcă.

— Aţi auzit ce vorbeau?

— Da. Spuneau ceva despre un tratament nou, despre faptul că doctorul Bogdan îi va supraveghea îndeaproape sănătatea… Domnul Tudor era încântat. Aminteau şi numele nepoatei sale, domnişoara Maria, mai adăugă menajera şi aruncă o privire caldă spre tânăra care se aşezase, vlăguită, pe canapeaua de pe terasă.

— În ultimul timp aţi observat ceva schimbat în comportamentul său?

— Nu. Părea mulţumit. Spunea că şi-a trăit viaţa frumos, ca în desenele sale.

— Despre Petre Stoica, ce ştiţi? Am vrea să vorbim şi cu el.

— Cred că va veni astăzi. îl chem eu, dacă doriţi. Acum.

— Vă rog!

Menajera îl anunţă pe Stoica Petre că este aşteptat acasă la Tudor Cristache. Nu-i spusese motivul, deşi nu-i ceruse nimeni să nu-l spună. Surprins de invitaţie, grădinarul ceru lămuriri.

— Te aşteaptă nişte domni de la poliţie, i-a precizat menajera. Vor să vorbească cu tine.

Grădinarul nu mai trecuse pe la casa pictorului de două zile. În aproximativ douăzeci şi cinci de minute intra,

speriat, pe poarta casei lui Tudor Cristache. Despre moartea acestuia aflase cili ar atunci de la poliţişti. Fusese plecat la ţară, unde soţia îşi îngrijea părinţii bătrâni şi bolnavi. O umbră de regret îi brăzdă adânc chipul. Tudor Cristache fusese pentru el un bulgăre de aur. îl plătea bine, îi respecta îndemânarea şi îl lăuda cu diverse ocazii.

Comisarul Simionescu primi, telefonic, rezultatul necropsiei, de la medicul legist: decesul pictorului survenise în urma unui exces de medicamente, într-o combinaţie nepermisă.

Aşadar, era vorba despre o crimă, dincolo de miezul nopţii.

Următorii contactaţi au fost părinţii doctorului Bogdan Davidescu, tot medici. Persoane respectabile şi cunoscute în oraş. Locuiau în Baia Mare, în partea de nord a oraşului, aproape de apartamentul fiului, cumpărat de ei. Vestea că acesta ar putea fi implicat într-o crimă le-a trecut ca un trăsnet prin inimă.

— De când n-aţi mai vorbit cu fiul dumneavoastră? dori să ştie comisarul.

— De două zile, răspunse doctorul Davidescu. De atunci nu ne-a mai răspuns, nici nu ne-a sunat…

— Bănuiesc că aveţi cheia de la locuinţa fiului dumneavoastră…

— Vom merge acolo când doriţi, se oferi tatăl acestuia.

— Acum, dacă se poate!

Într-adevăr, peste câteva minute, părinţii lui Bogdan, Dan Simionescu şi colegul său urcau scările blocului de pe strada Armenească. Era ora şase după-amiază.

— Am vrea să vorbim şi noi cu Maria, îşi exprimă dorinţa mama lui Bogdan, deschizând uşa apartamentului.

Comisarul o privi oarecum mirat.

— Să nu înţelegeţi că vrem să ne implicăm mai mult decât ne este permis, dar sunt mamă şi orice veste despre

fiul meu trece prin suflet... căută să lămurească lucrurile doamna Davidescu. De altfel, o ştim de mult pe Maria. Era o fată inteligentă şi bine educată.

Dan Simionescu formă numărul Mariei.

— E în regulă, domnule comisar, daţi-le numărul meu de telefon. În trecut am avut o relaţie bună. Cu siguranţă şi dumnealor sunt cumva încorsetaţi de aceste veşti.

Apartamentul lui Bogdan avea un aer relaxant, uşor boem. Trei camere luminoase, mobilă simplă şi modernă în acelaşi timp, câteva flori de apartament şi o bibliotecă bogată, cu numeroase cărţi de literatură universală dar şi religioase. Acestea din urmă parcă în număr prea mare pentru un bărbat de vârsta sa, despre care nimeni nu amintise că ar fi ieşit din tiparul unui creştin ce nu păşea des pragul bisericii... Totuşi adevărata „perlă a coroanei” se afla pe peretele de deasupra canapelei din sufragerie: un tablou semnat de pictorul Tudor Cristache. Despre acesta pomeniseră cei doi la evenimentul de joi seara. Era o amintire dragă, pe care Maria i-o lăsase lui Bogdan pe vremea când erau logodiţi.

— Priveşte copacul acesta! exclamă comisarul, atenţionându-şi colegul. E fenomenal!... Un stejar de zile mari! Coroana bătrână, dar tot atât de verde precum celălalt pâlc de arbori care coboară dealul, caută să iasă din tablou. Enigmatică e legătura lui cu personajul... Nu trebuie să ignorăm cascada mică... Aceeaşi de pe proprietatea artistului din Zăvoaia... Aici are formă de şarpe, apoi se cristalizează în ochiuri limpezi care învârtesc apa în cerc. Pietrele astea mari, rostogolite din munţi, şi prundişul de diferite mărimi... Pare un colţ de mister desprins din trupul naturii, adânc şi neprevăzut, ca un animal de pradă care-şi savurează cina la ceas festiv... Remarcă şi arinul din partea stângă!... Dumnezeule, pictorul a murit în tabloul lui! exclamă, aproape transfigurat de revelaţia avută, Dan Simionescu.

CAPITOLUL IV

— Nu! Nu!! Nu!!!... strigă Elena Davidescu, disperată. Să1 ia naiba de tablou! Oricât aş vrea să sper că fiul meu nu are vreo legătură cu acest eveniment, tot apar urzeli care-i prind numele. Doamne, se tângui femeia, trăim un coşmar care se tot agaţă de familia noastră! Abia apucă să pronunţe ultimele cuvinte, că simţi o gheară necruţătoare cum îi prinde pieptul, sufocând-o. Căzu pe covorul maro cu motive geometrice, negre.

Soţul acesteia se aşeză lângă ea, în genunchi, speriat:

— Elena, Elena! Un pahar cu apă, vă rog!

În câteva secunde, comisarul îi întinse paharul. Sergiu îi ridică uşor capul soţiei sale, care mai avea încă un dram de conştienţă şi îi dădu câteva înghiţituri.

— Ia aici, zise pe un ton blând. O să fie bine!

Căută în geanta soţiei un calmant. O ridică de braţ şi o rezemă de pieptul lui. Doctoriţa oftă lung, semn că-şi va reveni, îndată însă, făcu ochii mari: sub fotoliul din piele gri-deschis zări un telefon mobil. Acest fapt îi readuse puterile: Ce spuneţi, domnilor poliţişti? întrebă aceasta, ridicând obiectul găsit. De aceea nu răspunde Bogdan!

Într-adevăr, telefonul era al lui Bogdan Davidescu. Aproape se descărcase. Avea câteva apeluri nepreluate şi două mesaje trimise la interval de câteva secunde, ambele către Maria Cristache.

— Şi ne-a spus că nu ştie nimic despre el... a reproşat voalat Dan Simionescu.

— Probabil că n-a observat, căută să o scuze pe Maria tatăl lui Bogdan, Sergiu Davidescu.

— Poate atunci, pe moment, însă i-am spus să ne anunţe de îndată ce are noutăţi. Or, aceasta era, slavă Domnului, o noutate!

În rest, pe telefon mai erau convorbirile cu pictorul Tudor Cristache, apelurile de la soţii Davidescu şi câteva

chemări de la un singur număr din străinătate – cel al Simonei. Vorbise cu ea de vreo şase ori, într-un timp destul de scurt.

— Cine este Simona? îi întrebă comisarul.

— E soţia lui. Locuieşte în Austria. N-am prea vorbit cu ea în ultima vreme. Sunt în divorţ. De fapt, de mult nu s-a mai arătat încântată să ţină legătura cu noi… Ne bănuieşte că îl influenţăm pe Bogdan să revină în ţară…

— Au copii?

— Da, pe Răzvan. Are doisprezece ani. Nu l-am mai văzut de vreo trei ani.

Elena Davidescu stătea acum pe canapea, prinzând, din când în când, între degete, o frunză de lămâi înflorit. După ce luase calmantul se mai liniştise. Afară începuse o ploaie în rafale. Pe balcon se auzeau cioburi de picături frânte de pervaz. Aproape că se înserase. În încăpere se făcuse destul de cald. Peste oraş se cernea zgomotul cotidian, împărţind frânturi de viaţă, cu dărnicie. Sub copertina intrării în bloc, nişte copii gălăgioşi repezeau parcă atmosfera mult prea incomodă din apartamentul de la etajul doi.

— O sunaţi dumneavoastră sau o sun eu? întrebă Dan Simionescu.

— N-am nimic împotrivă, domnule comisar, răspunse ferm doctoriţa.

Formă numărul de pe telefonul ei. Simona răspunse destul de repede:

— Te sun în câteva minute, se auzi, metalic, vocea nurorii sale, care închise în grabă.

— E medic chirurg. S-ar putea să fie în operaţie.

Timpul trecea greu. Cele câteva minute parcă deveniseră ore. Prin mintea fiecăruia se derulau fel de fel de scenarii.

Doctoriţa se ruga în gând, implorând cerul să primească veşti bune. Simona s-a ţinut de cuvânt. Apelase

în aproximativ cinci minute.

— Simona, ce-i cu Bogdan?

— Nu vă îngrijoraţi, e bine. Ştiu că şi-a pierdut telefonul. A plecat în grabă. Eu l-am chemat de urgenţă. Răzvan a suferit o operaţie la coloană. Mi-ar fi fost greu singură…

Femeia oftă a eliberare:

— Acum unde este?

— E la spital, la Răzvan. Eu am fost de gardă. Acum am ieşit. Mă voi duce la ei.

— Copilul e bine?

— Da, operaţia a reuşit. Mi-era teamă că va rămâne paralizat. Bogdan a asistat la operaţie, eu n-am avut curajul. A fost dificil, dar se va reface.

O lacrimă de mulţumire se ivi pe obrazul Elenei Davidescu. O şterse cu podul palmei, apoi îşi frecă fruntea de câteva ori. O durea capul îngrozitor de tare.

— O să-i spun să vă sune, continuă Simona, însă vă dau şi noul lui număr de telefon. Dar să-l credeţi că a fost ocupat. Altfel v-ar fi căutat.

Doctoriţa memoră numărul fiului ei şi îl sună imediat ce convorbirea cu Simona a luat sfârşit. Bogdan răspunse îndată:

— Mamă, ce bine îmi pare că te aud! Iartă-mă că am plecat fără să vă anunţ. Era prea dimineaţă. Domieaţi, cred. Cum de aveţi numărul acesta? Vi l-a dat Simona, da? Atunci înseamnă că v-a spus şi despre Răzvan. A fost tare greu. Avea dureri mari. A căzut pe scări când se întorcea de la un prieten. Diagnosticul a fost de scolioză în cuburi mari, norocul lui că n-a fost fractură, doar un traumatism al coloanei, atât cât să-i întărâte durerea. Ni s-a spus că deformarea coastelor poate reduce cantitatea de aer din plămâni, determinând inima să facă un efort suplimentar, riscând astfel să apară complicaţii. Dar tu ştii, desigur, deşi eşti medic oftalmolog.

— Am fost îngrijoraţi, Bogdan. Te caută comisarul Dan Simionescu. E lângă mine acum, suntem acasă la tine.

— Dacă sunt acuzat că aş fi furat vreo inimă, îmi doresc să pledez: Vinovat! Pentru orice altceva, sunt nevinovat! Fii în asentimentul meu, mamă! glumi Bogdan. Dar ce-am făcut?

— Ţi-l dau pe domnul comisar, să-ţi explice dânsul. Eu nu mai înţeleg nimic…

Femeia întinse telefonul spre Dan Simionescu. Poliţistul luă telefonul:

— Alo! Domnul Bogdan Davidescu?

— El, domnule comisar! Am înţeles că sunteţi acasă la mine.

— Da, cu părinţii dumneavoastră. Căutăm un indiciu.

— Şi de ce tocmai acolo?!

— Ne facem datoria, domnule, zise comisarul. Aţi dispărut fără să lăsaţi un semn… Sau poate că aţi lăsat unul…

— Să înţeleg că trebuia să anunţ poliţia că am plecat de-acasă? persiflă discret Bogdan.

— Nu. Mai ales în cazul în care aţi săvârşit vreo faptă urâtă.

Se instalaseră câteva clipe de tăcere.

— Nu-mi amintesc decât că am plecat în grabă, în dimineaţa zilei de vineri.

— Exact, afirmă comisarul. În dimineaţa în care a fost ucis pictorul Tudor Cristache.

— A fost… Ce-aţi spus? Pictorul a murit?

— Da, a fost găsit mort. Cineva i-a dat medicaţia nepotrivită diagnosticului său. Şi asta în doză tot… nepotrivită, ceea ce a dus la deces.

— Nu se poate! exclamă doctorul. A trebuit să plec neapărat. M-a sunat Simona. Am ieşit din ţară pe la Nădlac.

— Ştiu, însă ai ieşit la suficient timp pentru a

parcurge distanţa dintre Zăvoaia şi Arad.

— Zăvoaia, aţi spus?

— Da. Cu precizarea că pictorul a murit exact în cadrul tabloului pe care tu îl deţii, aici, acasă la tine. Acum înţelegi, domnule B.D?

— Mă voi întoarce în România, promise doctorul. În câteva zile voi fi acolo. Vom lămuri lucrurile. Dar Maria?

— Ea ne-a ascuns faptul că i-ai dat două mesaje înainte de a pleca.

Convorbirea se întrerupse brusc. Dan Simionescu nu consideră necesar să reiniţieze legătura telefonică.

CAPITOLUL V

Trecuseră patru zile de la decesul pictorului. La înmormântare au venit aproape toţi prietenii de la petrecerea din joia trecută. N-a lipsit nici comisarul Simionescu, atent la orice mişcare. Cu siguranţă că prin mintea multora dintre cei prezenţi fulgera întrebarea: oare criminalul se află printre noi?

Maria, de o eleganţă sobră, avea privirea pierdută în contururi fără înţeles. Parcă ar fi dorit să sfredelească în sufletul figuranţilor din această dramă, să caute până dincolo de orice gând tăinuit.

— Sunteţi aici, domnule comisar? zise, în loc de salut, când îl întâlni pe Dan Simionescu.

— Nu se putea să lipsesc, domnişoară Cristache! Orice amănunt ne va fi de folos… Ştiu că nu este momentul, însă v-aş ruga, dacă vi se pare ceva sau cineva suspect…

— Desigur, domnule! Vom ţine legătura.

Emilia Cristache o însoţea, tăcută, pe Maria. îl ignoră vădit pe comisar, deoarece considera că prezenţa lui acolo tulbura cumva sacralitatea funestului eveniment.

— Maria, se adresă fiicei sale după ce comisarul se îndepărtă, nici aici nu ne dă pace?

— Mamă, cineva l-a omorât pe Tudor, tu nu înţelegi?

— Dar nu l-am omorât noi, Maria! se întărâtă Emilia. Ne-ar fi putut lăsa liniştiţi măcar acum… adăugă la fel de iritată, ştergându-şi ochii cu batista pe care o căutase, îndelung, în geantă.

— Îşi face doar datoria, mamă!

În ziua aceea plouase mult. Pe aleile cimitirului erau formate ochiuri de apă. Mulţi dintre cei prezenţi la slujbă renunţaseră să-l însoţească pe Tudor Cristache până la sfârşit.

— Vă plângeaţi că nu aţi dat de scriitorul Ştefan Deleanu, domnule Simionescu. E aici, îl informă Maria pe comisar, reîntâlnindu-l la încheierea ceremoniei, şi-i arătă un bărbat de aproximativ patruzeci de ani care urmărise discret de la o oarecare distanţă întreg ritualul, dorind parcă să nu-i scape vreun amănunt, salutând totuşi orice persoană cunoscută.

— Am onoarea, domnule Deleanu! îl abordase comisarul pe scriitor. Maria glumeşte. N-am avut încă timp să mă plâng.

— Ne cunoaştem?

— Dan Simionescu. Comisarul Simionescu, de la Investigaţii Criminale.

— Era firesc să fiţi aici, se arătă uşor sarcastic scriitorul. Cu siguranţă că numele meu se află pe o filă a dosarului dumneavoastră.

— Exact, confirmă comisarul. Sunt convins că aveţi un cuvânt foarte important de spus.

— Domnilor, vă las, zise Maria, căreia mama sa îi arunca, de la câţiva metri, priviri neliniştite.

— Omagiile noastre, domniţă!

— Domnule Deleanu, domnule Simionescu, ştiţi unde ne găsiţi!

Într-adevăr, următoarea filă a dosarului îl avea în prim plan pe Ştefan Deleanu. Scriitorul făcea parte dintre condeierii remarcabili ai urbei. Prietenia dintre el şi Tudor

Cristache se consolidase în ultimul timp, de când pietonii se destăinuise acestuia în ideea de a contura cartea propriei sale existenţe.

— Am înţeles că aţi început să scrieţi biografia lui Tudor Cristache, se adresă scriitorului.

— A fost dorinţa lui, răspunse Ştefan.

— Aţi scris mult?

— Aproape jumătate. Acum însă m-a lăsat să mă descurc singur. Şi un surâs amar se ivi pe chipul lui Ştefan.

— Vă întâlneaţi des?

— Cam la două săptămâni. Tudor prefera să mergem la Zăvoaia. Acolo discutam până seara târziu, schiţând aspectele cele mai importante din biografia ce urma transpusă pe hârtie. Era povestea de viaţă care ar fi încheiat seria succeselor lui Tudor Cristache. Artistul aprecia acest compliment pe care nu ezitam să-l arunc din când în când. îşi dorea lansarea acestei cărţi. Era, cum îi plăcea să se exprime, ultima reverenţă pe care unna să o facă în faţa lumii.

— Va trebui să vedem şi noi manuscrisul. Sunteţi de acord?

— Când doriţi, domnule comisar. Chiar şi în după-amiaza aceasta.

— La cinci voi fi la dumneavoastră, domnule Deleanu. Bănuiesc că îl aveţi în format electronic.

— Da, cel în pregătire pentru forma finală. Dar am şi notiţele pe care le luam când stăteam de vorbă cu Tudor. Sunt… brute şi, probabil, cu un impact mai puternic decât lucrarea pe care încerc să o săvârşesc.

Cei doi s-au despărţit printr-o strângere de mână. În numai câteva ore aveau să se reîntâlnească pentru a începe să descifreze misterul creat în jurul morţii artistului.

Soarele alungase un pâlc de nori şi începuse să se răsfeţe peste oraş. În scurt timp se arătă curcubeul ca o

pleiadă de mulţumire adusă nuanţelor pe care pictorul le luase cu el în pământ.

La cinci fără zece minute, comisarul urca scările unui imobil cu mai multe etaje din centrul oraşului, unde locuia scriitorul Ştefan Deleanu. Acesta îl aştepta cu manuscrisele pe masă. Erau câteva zeci de file, unele scrise ordonat, altele doar schiţate, cu cratimă mare la început de rând. Fiecare însemnare avea o importanţă majoră pentru amândoi: *„Am început să pictez la zece ani. Părinţii m-an dat la o şcoală specială, de artă. Nu le-a fost deloc uşor. Tata era funcţionar, iar mama, casnică. Nu oricine îşi permitea să plătească cursuri de acest gen. Era un moft. Însă efortul părinţilor mei a fost de necontestat. Aveau mare încredere în talentul meu…” Astfel începea romanul „Pictorul din Ardeal”.*

Comisarul sorbea din priviri fiecare cuvânt. Scrierea era captivantă, scriitorul realizând un tablou demn de invidiat. Copilăria artistului avea o notă fermecătoare, edenică… Desigur, uşor idealizată. Cuprindea aspecte de la concursurile la care a participat şi rezultatele obţinute, la vacanţele petrecute la bunici, precum şi poznele făcute, de cele mai multe ori cu fiul unui cioban, acolo, la poalele munţilor unde acesta îşi avea stâna, de unde furau caş şi-l vindeau, pe te miri ce, celorlalţi copii, pe prundişul gârlei. Urma apoi adolescenţa. Aici se împleteau harul povestitorului cu cel al scriitorului. Apăreau numele câtorva fete de care se îndrăgostise şi cu care legase jurăminte. Una dintre ele îi devenise soţie, dar fiorul iubirii se rupsese în câteva luni. Gelozia acesteia îi stânjenea firul ascensiunii sale. Mai târziu se repeta numele Valeria Stoicescu.

— Cine este această femeie? întrebă comisarul. Văd că numele ei apare destul de des. Bine, ştiu, continuă acesta, puţină răbdare şi aş fi aflat…

Ştefan zâmbi:

— Este femeia care i-a marcat viaţa. O actriţă pe care a cunoscut-o în Belgia, în urmă cu vreo patruzeci de ani. E tot româncă, stabilită în Bruxelles. A divinizat-o pe tot parcursul vieţii sale. Şi Valeria l-a iubit. Însă n-a dorit niciodată să se mute în România, alături de Tudor, deşi pictorul a insistat de multe ori. Spunea că fiecare are rolul său în viaţă.

— Se întâlneau des?

— O dată, de două ori pe an, uneori vara, alteori de Crăciun. Aici sau acolo. Ea îi vindea tablourile în Belgia. Tudor devenise deja un nume şi în acea ţară. A avut acolo expoziţii de mare succes.

Dan Simionescu făcu o pauză. Parcurse capitolul în care se povestea despre relaţia pictorului cu actriţa. Comisarul însă reluă câteva fraze, aspect care nu-i scăpă lui Ştefan.

— Se vorbeşte despre fiul lor, Georges! Să nu-mi spui că…

— Ba da, are treizeci şi cinci de ani. Lucrează în domeniul informaticii. Artistul ţinea mult la el, deşi, în ultimul timp, acesta căpătase mania jocurilor de noroc. Pierdea nopţi întregi prin cazinouri, iar Valeria se plângea deseori lui Tudor. N-a fost căsătorit niciodată, mereu a pus profesia în faţa vieţii personale.

— Va trebui să ne dai o copie a acestui document. Descopăr lucruri importante. Ne-ai ajutat foarte mult.

— Sigur, se oferi scriitorul. Oricum greul abia acum începe.

— Adică?

— Va trebui să-mi ţin promisiunea. Cu sau fără Tudor Cristache, această carte va fi scrisă.

— Mai ştie cineva de existenţa lui Georges?

— Era secretul vieţii lui, dar se pare că a mirosit ceva nora sa, Emilia Cristache.

— Cum aşa?

— Când am ajuns la acest capitol, Tudor m-a rugat să aflu dacă Emilia ştie despre Georges. Ea este profesoară la şcoala la care am predat şi eu geografie până acum vreo cinci ani. Sunt profesor… Ştiu că n-are nicio legătură geografia cu inspiraţia, însă…

Din sinceritate sau poate din invidie, comisarul nu marşă înspre „modestia” scriitorului:

— Dar ce l-a făcut să bănuiască faptul că nora sa i-ar fi descoperit secretul? Poate se referea la modul general… în astfel de cazuri, apar mulţi vulturi…

— Nu ştiu. În ciuda faptului că Maria era nepoata lui favorită, singura, de altfel, cu doamna Cristache, nora lui, nu se înţelegea deloc bine. În urmă cu aproximativ trei săptămâni a primit un telefon de la aceasta, prin care insista să treacă toate bunurile, prin acte de vânzare-cumpărare, pe numele Mariei, cu excepţia casei din oraş, pe care o voia pentru ea. Pictorul insista că va face testamentul doar pe numele Mariei. Atunci Emilia i-a aruncat în receptor: „Şi dacă va apărea vreun fiu din lumea largă?!” şi a închis telefonul.

— Va trebui să vorbesc şi cu dânsa. Astăzi n-am reuşit. Bine, nici nu era momentul. Dar soţul acesteia? Nu mi s-a părut să fi fost prezent la înmormântare.

— Tatăl Mariei a murit. Sunt vreo zece ani de atunci. S-a sinucis, înghiţind o doză mare de medicamente.

— Cum aşa? se miră comisarul şi gândul îi fugi la cauza morţii lui Tudor Cristache. Vila de la Zăvoaia căpătase un aer mohorât. Liniştea care domina acum reşedinţa era apăsătoare. Iarba, sălciile, chiar şi cascada au tras cortina, iar actorii şi-au încurcat rolurile.

Din când în când, în jurul vilei îşi face apariţia un bărbat zdrenţuit, de vârsta a doua, însoţit de trei câini: unul ciobănesc mioritic, ceilalţi doi – maidane zi. Nu pleacă nicăieri fără ei. Când coboară înserarea, pornesc să colinde uliţele în căutare de hrană. Rareori cutreieră satul

pe timp de zi, ca şi cum s-ar feri de contactul cu lumina. Nu are identitate şi nici cea mai vagă idee despre forfota din lanul cu trudă zilnică. Nu-i lacom, nici neiertător. Uneori bate la porţile oamenilor din sat şi cerşeşte. Alteori rabdă. E un fel de ritual al nedreptăţii, scrijelit pe o carte cu filele arse de soartă. Are priviri cameleonice, inocente, alternând între senzaţii tulburi şi limpezi. E venetic pe-aici. Locuieşte, de câteva luni, printre minele unei clădiri părăsite de veacuri, de la marginea Zăvoaiei. I se spune „Nebunul cu câini” sau doar „Nebunul”. De câteva zile însă pare că nu mai are astâmpăr. Vila pictorului, altă dată primitoare, acum este întunecată. Niciodată nu plecase nemiluit de acolo. Nu cunoştea programul lui Tudor Cristache, însă îi pândea venirea, chiar şi zile întregi, de undeva de pe umărul drept al cascadei şi de fiecare dată răbdarea îi era răsplătită pe deplin. Acum speranţa primise lanţuri şi nu înţelegea până când va trebui să le poarte.

— Du-te, i-a zis un localnic, care îl văzu rezemat lângă poartă. Pictorul nu se mai întoarce! A murit.

Nebunul îl ameninţă cu un ciomag noduros pe aducătorul de potop şi scoase câteva sunete ca o sudalmă. Totuşi, înspre seară, plecă şi se aşeză pe un bolovan acoperit cu muşchi verde, la câţiva metri de cascadă, privind în gol. Spuma apei, în razele lunii, era ca o dantelărie desprinsă din basme. Însă nu efectul vizual al acestei simfonii îl atrăgea pe nebun, ci vulcanul ce clocotea în mintea sa îşi afla cât de cât liniştea în murmurul pietros. Tot acolo îl găsi Ştefan Deleanu a doua zi pe la prânz. Când l-a văzut pe scriitor, s-a ridicat speriat şi a luat-o la fugă. După câţiva paşi s-a răzgândit brusc, s-a oprit şi a asmuţit câinii pe noul-venit, ca şi cum îi încălcase regatul. Ştefan a urcat iute în maşină. Tudor Cristache îi spuse câteva despre acesta. Era clar că omul din faţa lui avea mintea rătăcită. A scos camera foto şi i-a făcut câteva poze. Acest gest îl deranjă şi mai tare pe nebun. Se apropie

de maşină cu intenţia de a lovi capota cu ciomagul. Scriitorul porni motorul şi mlă vreo zece metri, în marşarier, încordat, îl sună pe Dan Simionescu:

— Sunt la Zăvoaia. Am venit să mă documentez… Mi-a dat voie Maria. Aici, în incintă, l-am găsit pe bărbatul nebun despre care ţi-a vorbit poliţia din localitate. Vrea să mă alunge. Are cu el nişte câini şi i-a asmuţit pe mine. Pare destul de periculos.

— Voi veni acolo, zise comisarul. Încearcă să-l reţii cumva. Voi sosi, cel târziu, într-o jumătate de oră!

Proprietatea lui Tudor Cristache era la câteva sute de metri de strada principală. Se auzeau maşini trecând, însă niciuna nu devia spre acea zonă a satului, deşi dincolo de vila artistului se mai aflau vile ale protipendadei din oraş, dar şi câteva gospodării, înconjurate de un verde-istoric imens.

Ştefan căută în grabă o soluţie. Omul îi urmărea fiecare gest. Câinii se aşezaseră în praful drumului aşteptând o nouă comandă. Deschise portiera maşinii şi coborî:

— Nu te teme, zise scriitorul. Nu-ţi fac nimic rău.

Bărbatul scoase câteva sunete şi arătă cu mâna spre cascadă.

— Ştiu, îţi place acolo. Şi mie îmi place. Vin des aici. Am putea fi prieteni. Şi întinse mâna spre cel din faţa sa.

Nebunul se retrase cu un pas. Încruntându-se, a dus spre ochi mâna dreaptă cu degetul mare şi arătător în formă de V, apoi a arătat iarăşi spre cascadă… „E clar. Este mut! îşi zise Ştefan Deleanu. Însă parcă ar vrea să-mi spună ceva…” Scoase îndată, din portmoneu, o bancnotă de zece lei:

— Uite, zise scriitorul, să-ţi iei mâncare.

Plivirea cerşetorului se fixă pe bancnota care-i fusese dăruită şi parcă fiecare bătaie de pleoape era ca săgeţile piezişe care hipnotizează prada.

— Ia-o, e a ta! îl îndemnă Ştefan Deleanu.

Bărbatul îşi arătă nemulţumirea. Scriitorul se aplecă şi o aşeză pe iarbă. Câinii s-au ridicat toţi trei deodată, parcă la poruncă. Nebunul le spuse ceva nedesluşit. Aceştia l-au muşinat de câteva ori pe Ştefan, apoi au revenit la locul lor. În mintea scriitorului pornise un iureş de scenarii. Ar fi vrut să scotocească prin mintea celui din faţa sa. Era un personaj care colora filele cu naturaleţe, numai bun de luat în seamă.

— Voi scrie despre tine, i s-a adresat. Dacă ai putea vorbi… Eşti misterios, omule… Tare misterios!

Faţă în faţă, cei doi derulau filmul lor, fiecare altfel. Aveau nevoie de un translator care să tălmăcească gestul violent al bărbatului însoţit de cei trei câini supuşi. Apariţia comisarului a stârnit nelinişte pe chipul zdrenţurosului. Luă îndată banii de jos şi fugi spre deal, urmat de tovarăşii săi credincioşi.

— Nu, te rog, nu trebuie să fugi! zise comisarul pe un ton blând. E în regulă! îţi sunt prieten! Sau… aş putea să-ţi fiu!…

Dar bărbatul se ţinea deja cu mâinile de rădăcinile pinilor şi se căţăra pe râpă, cufundându-se în pădure.

Contactul cu lumea îl neliniştise. Urca şi gâfâia, strângând bancnota în palmă, ca şi cum doar aceea ar fi fost sprijinul clipelor viitoare. Ajunse între ruinele cu ziduri îngropate pe jumătate şi se aşeză pe patul din crengi de nuc şi alun, acoperit cu o pătură veche. Era flămând şi speriat. O sabie rătăcea prin sufletul lui. Bogdan Davidescu îi ceru mamei sale să ia legătura cu Maria. Nu mai avea numărul ei de telefon şi fiecare clipă în care suspiciunea îi apăsa sufletul trecea greu. Răzvan, fiul lui, se însănătoşea rapid, iar el îşi pregătea venirea în ţară, definitiv. De Simona se despărţise prieteneşte şi cu sufletul împăcat – un coleg de serviciu îi dăduse deja vestea că ar fi văzut-o luând cina alături de un bărbat, într-un hotel din

Viena.

Pe Maria o sună îndată ce intră în posesia numărului de telefon. Aceasta nu se arătă prea încântată de apelurile sale repetate. Găsea că niciun subiect nu mai poate fi comun, atâta vreme cât comisarul îl ţinea în fruntea listei cu suspecţi. Din când în când însă, fuioare de nelinişte se derulau mai ales prin inimă, ca o iscoadă perfidă care sare ziduri să descopere înţelesuri senine, gândindu-se cum ar fi decurs relaţia sa cu Bogdan dacă nu s-ar fi întâmplat nenorocirea. Uneori vedea acest episod închis, alteori punea vreascuri pe focul care arsese mocnit vreme de mulţi ani.

Trecuseră aproape trei săptămâni de la moartea lui Tudor, când scriitorul îşi făcu apariţia la uşa ei, însoţit de o tânără. Femeia avea aproape treizeci şi cinci de ani şi era îmbrăcată modest. Rochia decoltată, cu mânecă lăsată, plină de flori mari, de-un albastru viu şi un bej cald, din material ieftin, deasupra genunchilor, lăsa să se vadă picioare frumos bronzate. Părea uşor stângace. îşi tot arunca o şuviţă de păr şaten peste ureche şi umărul stâng. Avea părul lung şi drept, nevopsit. Salută timid, lăsând impresia că n-ar vrea să deranjeze cu nimic. Maria îi privi mirată şi îi pofti în sufragerie:

— Intraţi şi faceţi-vă comozi, zise, schiţând un zâmbet. Ştefan, sunt convinsă că mi-ai adus noutăţi. Fiecare vizită din partea ta e o pagină din carte, ştiu! apoi privi întrebător spre necunoscută.

— Ea e Tania, o prezentă scriitorul. Şi…

— Şi?

— Şi e sora ta!

Câteva săgeţi au pornit să-i brăzdeze fiinţa, falsificând clipa. Un vulcan stătea să erupă în fiecare colţ al sufletului. Misterul clocotea pe margine de cuţit, mereu mai pregătit de atac.

— Imposibil! exclamă grăbită Maria. Eu nu ştiu să fi

avut vreodată o soră. Mama mi-ar fi spus, doar suntem oameni evoluaţi… Ştefan, te rog mult să scoţi acest capitol din cartea ta. E prea tras de păr…

Tania îi privea cu o bucurie ascunsă după creste uriaşe. Urmărea în special reacţia Mariei, care-i căzuse dragă din prima clipă.

— Nimic nu e imposibil, Maria! decretă sentenţios scriitorul. E adevărat, am nevoie de un subiect amplu, picant… Totuşi, oricât mi-aş dori să continui lucrarea, sunt şi mai mulţumit când descopăr că acţiunea e cum nu se poate mai reală, garantându-mi succesul. Ştiu, e ultimul lucru la care te-ai fi gândit, dar trebuie să accepţi. Nici ea n-a ştiut până ieri că are o soră. Doar Emilia Cristache, mama ta, cunoştea acest secret. Acum e şi al nostru.

Maria făcu câţiva paşi prin încăpere. Privi pe fereastră şi dădu cu mâna draperia la o parte ca şi cum lumina de la acea oră n-ar fi fost îndeajuns. Un apel pe telefon salvă oarecum torentul pornit prin sufletul ei. Răspunse îndată, cu un ton blând, împrumutat din cine ştie ce pajişti voioase ale destinului. Era doctorul.

— Bună, Bogdan! Ce bine că m-ai sunat!

— De parcă ar fi pentru prima dată… glumi tânărul. Ce se întâmplă, Maria? De ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

— Vorbesc, Bogdan… Uite, vorbesc! Ce vrei să ştii?

— Spune-mi că eşti bine! se auzi vocea neliniştită a doctorului.

— Sunt bine, cât se poate de bine!… Tocmai făceam cunoştinţă cu… sora mea.

Tăcerea se instală între ei, vreme de câteva clipe, înlocuind orice întrebare.

— N-am amănunte, Bogdan. Sunt aici, acasă la mine, faţă în faţă cu scriitorul Ştefan Deleanu şi o tânără care pretinde că-mi este soră. Abia acum începe povestea. Vom vorbi mai târziu, dacă vrei să ştii mai multe. Apropo, tu când vii în ţară?

— Mă întorc peste câteva zile… Trebuie să stabilesc o dată pentru totdeauna că nu am niciun amestec în tot ceea ce s-a întâmplat cu bunicul tău. Cât despre surioară, îţi sunt alături. Ştii asta. Şi îţi voi fi mereu aproape!

— Mulţumesc, Bogdan. Am nevoie de tine… Am obosit şi mă simt atât de singură!…

Închise telefonul şi se aşeză pe canapea, în faţa Taniei. Apoi i se adresă fetei:

— Vreau să ne tutuim. Te ascult cu atenţie.

— E emoţionată, interveni scriitorul. Abia a vrut să vină cu mine aici.

— Dă-i voie, Ştefan, te rog! Ale buletin… Tu notează! zise surâzând.

— Îţi va povesti, însă trebuie să fac introducerea măcar. Eu am săpat prin creierul munţilor drumul spre ea. Am căutat fiecare fir de apă secat în urmă cu mulţi ani.

Maria se scuză şi aduse câteva pahare cu băuturi răcoritoare. Presimţea că urmează clipe apăsătoare, toate pe un singur ram ofilit. Se făcuse aproape opt seara.

— Te ascult, Ştefan Deleanu!

Scriitorul atât aştepta. Avea un har de a povesti, încât ar fi vrut să umple scena vieţii de curioşi şi să-i simtă acaparaţi de epicul său, să-i vadă pierduţi în relieful stărilor sale. Începu:

— Mama ta, deşi nu are mare încredere în mine, cu toate că am predat la acelaşi liceu amândoi – e cam mizantropă, deh! –, în ultima săptămână m-a rugat să mă interesez, prin cunoştinţele bunicului tău, despre un anume Georges Stoicescu, din Bruxelles.

— Din Bruxelles? Doamne, ce încrengătură! se miră

Mana.

Tania vedea că subiectul se depărtează clar, trece prin deşerturi, iar pe ea o aruncă între cioturi de timp, acolo de unde venise, însă n-ar fi protestat nici cu un zâmbet.

— Iată, ai aici câteva pagini scrise mărunt şi lizibil, sper. E o parte a manuscrisului meu. Aici vei afla despre secretul lui Tudor. Dan Siinionescu ştie asta, însă mi-a cerut să-l păstrez... Să nu-i spui că ţi-am făcut destăinuirea.

Maria luă filele şi le aşeză pe genunchi. Citi cu atenţie. Reluă câteva fraze, de parcă ar fi dorit să le şteargă din priviri, ori să presare leacuri din vechi spiţerii pe drumul acela întortocheat. Descoperi că Tudor avea un fiu, în Belgia, aşadar frate cu tatăl ei, despre care Emilia bănuia doar, dar îi reproşase, la timp şi în timp, socrului ca fiind lucru cert.

— Să vină toţi!... Să vină odată, să descoperim cine l-a ucis pe Tudor! aproape că strigă Maria.

Enervată, lăsă manuscrisul pe masă şi măsură iarăşi camera de-a lungul. Tania o privea cuminte. Se ridică şi îi luă mâinile între ale sale:

— Eu nu vreau nimic de la tine, zise blând. Atât îmi pare rău că nu l-am cunoscut şi eu pe bunicul nostru... Sunt sigur că era un om minunat.

O lacrimă se prelinse pe obraz. O şterse în grabă, apoi îşi privi sora în ochi. Femeia timidă de acum câteva clipe îşi dezvălui brusc curajul, care avea în el ceva înduioşător.

— Stai, că nu e tot, continuă Ştefan. O prietenă a mamei tale mi-a dat un indiciu despre Tania. Era singura persoană căreia Emilia Cristache i se destăinuise. Astfel am aflat că Tania s-a născut în timp ce părinţii tăi erau studenţi. Ei au vrut să se căsătorească, dar Tudor a fost împotrivă. O sfătuise să avorteze, să-şi termine studiile. Mama ta însă a născut, în secret, la Bucureşti şi a dat-o pe Tania, spre înfiere, unei femei din judeţul Bihor, pe care o cunoscuse în spital, internată pentru un tratament de fertilitate. După câţiva ani, aceasta a murit, iar tatăl adoptiv s-a căsătorit cu o unguroaică. După terminarea

facultăţii, ai apărut tu şi părinţii tăi s-au căsătorit fără acordul lui Tudor. Pe Tania nu a mai vrut unguroaica s-o dea. Ba mai mult, nu le-a dat voie nici măcar s-o viziteze. Bineînţeles, bunicul tău n-a ştiut niciodată de existenţa surorii tale.

— Dumnezeule! exclamă uluită Maria. De aceea mama se temea că testamentul lui Tudor putea fi atacat oricând. Căuta să-l elimine dintre moştenitori pe Georges… Acum înţeleg de ce voia casa din oraş pentru ea… Se gândea şi la Tania.

— Cum mai tragi tu concluzii, zise, enigmatic scriitorul. Fă-mi o cafea şi vino lângă mine!

Maria simţea că se sufocă. Aerul condiţionat nu mai făcea faţă, ori aşa i se părea ei. Aduse cafeaua şi se aşeză între scriitor şi Tania. Aceasta părea o floare gingaşă, desprinsă dintr-un tablou pe fundalul căruia trona o furtună aprigă. Ştefan Deleanu deschise o servietă. Scoase din ea câteva fotografii vechi, care îl reprezentau pe pictor lângă o femeie şi un copil.

— Ea e Valeria Stoicescu, zise. Iar copilul e Georges, în urmă cu mulţi ani.

Maria privi fotografia cu atenţie. Apoi luă alta, şi alta, admirând frumuseţea actriţei.

— Despre Valeria ştiam câte ceva, însă foarte vag… Bunicul nu a fost nicicând prea explicit. Ştiam că se întâlneau şi mă bucuram pentru asta. Datorită ei, sau din cauza ei – nu ştiu ce să cred! – bunicul nu s-a mai căsătorit. Am bănuit că această femeie îi ţinea inima în şah.

— Pictorul i-a iubit foarte mult, spuse Ştefan. Mai ales pe Georges!

— Doar e fiul lui!…

— Tocmai că nu este fiul lui, preciză scriitorul. Iar Tudor nu va avea cum să afle asta niciodată!

— Cum aşa? se miră Maria.

— Aici, pe spatele acestei fotografii, e numărul de

telefon al Valeriei. Mi l-a dat Tudor, odată cu pozele. Mi-a zis că, în cazul în care el nu va mai putea să ia legătura cu ea, s-o fac eu. Am anunţat-o îndată ce a murit. I-am auzit suspinul femeii de la celălalt capăt al firului. I-am zis că George era fiul pe care l-a vrut mereu lângă el. Atunci a oftat din nou şi mi-a spus: „Scrie în cartea ta că i-am împrumutat fiul, atâţia ani, de dragul lui. îşi dorea foarte mult să avem un copil împreună. Tocmai mă despărţisem de tatăl lui Georges când am aflat că sunt însărcinată. Într-un moment de euforie, l-am minţit. Şi am trăit cu minciuna aceasta în suflet, ştiind că Tudor radiază de câte ori îi pronunţă numele”.

— Mi-e sete, zise Maria. Tania, vrei să-mi aduci un pahar cu apă? Te rog! Vezi că este în frigider.

CAPITOLUL VIII

Tania intra într-o lume nouă, confortabilă. Nimic din ceea ce descoperea acum nu se compara cu stilul ei de viaţă. Bucătăria surorii sale era mobilată modern, aerul condiţionat înlătura avalanşa de căldură din acest sezon. E drept, grădina de la poalele colinelor de lângă izvorul cu miros de pin concura cu succes această invenţie urbană. Era stingherită şi uimită în acelaşi timp. Ar fi vrut să râdă, să se bucure, să ceară vieţii partea ei de fericire, dar scările pe care venise aici se tot mi-au după linia destinului. Descoperise că se trăgea dintr-o familie bogată. Mama ei era profesoară, sora – economistă, iar bunicul, de curând decedat – marele pictor Tudor Cristache. Acasă, la Valea lui Mihai, mama vitregă suferea de boala Alzheimer, tatăl rămăsese invalid în urma unui accident. Ea lucra într-o brutărie, era prost plătită, însă nu se plângea niciodată. Adăuga venitul său pensiilor celor doi părinţi şi se descurcau.

— Mâine vom merge la Zăvoaia, îi anunţă Maria. îl voi suna şi pe comisarul Simionescu. Şi mama va fi acolo. Ştefan, sper să nu ratezi un capitol important!

— Se poate, Maria? Nu mi-aş ierta-o niciodată… Ar putea veni şi Anca? Aşa m-a rugat ultima dată.

— Anca?… A, da, viitoarea ta soţie. Cum să nu? Cu plăcere!

Scriitorul îşi îndreptă privirea spre Tania:

— Totuşi, să-i dovedim Mariei că eşti sora ei. Un act de identitate ar fi suficient. Ce zici?

Maria zâmbi. Tania deschise geanta şi scoase certificatul de naştere. I-l întinse Mariei:

— Uite! Eu nu-i cunosc. Dar sunt părinţii mei.

Pe hârtia aceea era scris, într-adevăr, numele părinţilor ei.

— Draga mea, am toată convingerea din lume că eşti sora mea, zise Maria. Binecuvântată să fie această clipă!

— Eu n-aş fi ştiut cum să vă caut, se auzi glasul stins al tinerei.

„Noaptea de după curciibeie”, aşa s-ar fi putut numi pânza orelor ce au urmat. Sau oricum altcumva, fiindcă nuanţele acestui timp erau unele diverse. Câte ar fi avut cele două surori de povestit, câte se cereau spuse, dar ce holde aurii apăruseră de după munţi şi ce secerători le numărau boabele?! Taniei îi era teamă că păsări de pradă vor veni să-i răpească visul. Ar fi vrut să pună stavilă şi apelor, să nu se reverse prea mult peste dinastia ei, ba chiar s-o încuie într-o ladă de zestre maramureşeană pe care s-o elibereze când va fi sigură că doar ea şi adevărul deţin singura cheie.

Imediat după micul dejun, Maria şi-a sunat mama.

— Aş vrea să ne întâlnim la Zăvoaia, o anunţă aceasta. Astăzi, te rog! E ceva important.

Emilia şovăi:

— Am multe de rezolvat… Mă tem că vom amâna această ieşire.

— Am spus că e ceva important, mamă! ridică tonul Maria. Vor fi acolo câteva persoane importante, printre

care comisarul Simionescu şi scriitorul Ştefan Deleanu.

— Tocmai, preciză Emilia pe un ton aspru. Oamenii aceştia mă agasează şi-mi răpesc inutil timpul. Nu-mi e plăcută compania lor!

— Dar e vorba despre moartea bunicului meu, mamă! Cineva l-a omorât, chiar nu-ţi pasă?

— Doamne, fata mea, cum să nu-mi pese? Dar nu văd cum am putea descifra noi misterul acestei crime, cum îi spui tu!

— Un cuvânt, la momentul potrivit, o idee, cine ştie, poate că va folosi la ceva…

— Bine. Deşi nu m-ai convins… La cât e întâlnirea?

— La douăsprezece e bine? Vom lua masa de prânz în familie, continuă, uşor ironic, Maria!

— În familie, da… Voi fi acolo!

Comisarul Dan Simionescu a ajuns primul la Zăvoaia. Au urmat scriitorul şi Anca, apoi Emilia Cristache.

De după deal, pe lângă cascadă, îşi făcu apariţia o umbră. Apoi se contură chipul nebunului cu câini. Pentru el nu trebuia fixată o oră. Era martorul fiecărui eveniment petrecut în acea zonă. Se putea să lipsească de pe frontul marilor întrebări?

Coborî dealul pe poteca îmbrăcată în brusturi şi boji. îi fotografie cu sufletul pe toţi patru, apoi se aşeză pe iarbă, cu câinii alături. Nu se apropie prea mult. Era suficient să privească de la distanţă şi poate, cine ştie, cineva se va îndura şi de el să-i aducă o bucată de pâine.

O maşină roşie intră pe strada laterală şi opri în faţa porţii. Mai întâi coborî Maria, îmbrăcată în pantaloni negri şi bluza neagră, cu marginile dantelate. Aceeaşi notă elegantă, aceeaşi degajare simplă, dar profundă. Apoi îşi făcu apariţia Tania. Ştefan rămase surprins – nimic din persoana de ieri nu venise aici. În faţa sa avea o femeie aproape la fel de elegantă ca Maria. îşi schimbase tunsoarea, părul era negru precum al surorii sale şi o

prindea de minune. Descoperi o asemănare izbitoare între cele două femei. Însă privirile îi fugeau între mamă şi fiică, trebuia să surprindă reacţiile celor două, să nu piardă nimic. Fiecare clipă avea o valoare inestimabilă. Un decor nou se contura acolo, la Zăvoaia, pe terasa din spatele trandafirilor de lângă clocotul cascadei.

Nou-venitele pătrunseră pe alee. Maria avea paşii siguri. Sub cei ai Taniei se formau vulcani, însă ochii îi erau încrezători şi blânzi. Pentru ea, cei câţiva metri până la terasă erau suprafeţe pietruite inegal, cu scopul de a-i testa rezistenţa.

Dintre toţi cei prezenţi, doar scriitorul cunoştea misterul acestei apariţii.

— Vă aşteptam, dragile mele! Eram convins că veţi veni ultimele. Era firesc, nu-i aşa? Scena e goală, actorii vin la urmă.

Emilia rămase împietrită. Cine ştie câte viscole s-au pornit în acel moment prin mintea şi sufletul ei! Se ridică de pe scaun şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea lor. îşi frecă palmele şi fruntea. Apoi îşi muşcă buzele şi izbucni în lacrimi. N-a fost nevoie de alte explicaţii. În inima ei, o copilă se pregătea să rătăcească prin viaţă. îşi făcea bagajul spre nicăieri, însoţită de razele unui asfinţit timpuriu şi dureros. O mamă îşi desfăcea braţele din care mogâldeaţa de om îşi va lua rămas-bun şi va lăsa un scâncet tulburător. Apoi un torent necruţător de neputinţă acoperea orice urmă…

Asistau cu toţii cum rugul sufletului ardea mistuitor pe o realitate evidentă. Următoarele clipe au fost monumentale.

— Acum ai înţeles, mamă, nu-i aşa? zise Maria.

Emilia dădu din cap afirmativ. Imediat însă, mamă şi fiică binecuvântau această clipă. Nicio comoară din lume nu putea înlocui îmbrăţişarea lor. O alchimie a dreptăţii se strecura prin pânzele destinului.

— Fata mea, fata mea, repeta Emilia întruna, ştergându-şi lacrimile. Mă vei ierta vreodată?

— Te-am iertat, mamă! Sunt aici, cu voi şi e cea mai fericită clipă din viaţa mea! Pe urmă se îndreptă către Ştefan: Oare vă voi putea mulţumi vreodată?

— Mi-ai mulţumit, Tania, am fost părtaşul celor mai nobile momente care se vor aşterne în filele cărţii mele. Ce-mi pot dori mai mult?

Maria schiţă un zâmbet spre Anca şi îi ură bun-venit, apoi se aşeză lângă Dan Sânii ones cu.

— Nu ştiu dacă această întâlnire are tangenţă cu dosarul dumneavoastră, însă am ţinut să fiţi de faţă.

— Ai procedat cum nu se poate mai bine, Maria! Sunt convins că voi auzi o poveste fascinantă.

În scurt timp, cei prezenţi au luat cunoştinţă de evenimentele petrecute, separat, în viaţa familiei Cristache. Doar nebunul înţelesese poate altceva. Se apropiase de gard şi se agita, arătând cu mâna spre cele patru femei. Apoi ridică braţele spre cer şi îngenunche, întregind tabloul în care murmure de vară curgeau laconic peste viaţă. În câteva clipe, o linişte ca o capcană albă se instală în sufletul fiecăruia, pe fundalul semnelor de întrebare aruncate de nebun. Razele de iulie cădeau perpendicular pe gândurile de sărbătoare. Pe aleile cu trandafiri, gâzele îşi desfăceau zborurile într-un du-te-vino continuu, iar dincolo de gard câinii se întinseseră la umbră şi îşi mai ciuleau, din când în când, urechile, privind spre stăpânul lor. Acesta îşi trecea des degetul mare peste suprafaţa noduroasă a băţului nelipsit din peregrinările sale printr-o lume numai de el cunoscută. Cascada arunca acorduri miraculoase, creând un tablou de basm.

Maria pregăti câteva sandvişuri pentru străinul de pe deal.

— Lasă-mă, te rog, să i le duc eu, se oferi comisarul.

Tânăra îi întinse pachetul.

— Mi-e teamă că nu vei căpăta nicio explicaţie, completă aceasta, bănuind intenţia comisarului. Te vei întoarce mai bogat cu un drum prin enigmă, glumi Maria.

— Riscul face parte din meseria mea… Nu voi tânji după cele câteva clipe pierdute.

Comisarul deschise poarta şi pomi spre coastă. Nebunul se ridică şi se retrase câţiva paşi.

— Nu te teme, zise Dan. Uite, ţi-am adus ceva de mâncare, îi întinse pachetul, însă bărbatul din faţa sa trecea cu privirea peste umărul lui cu foita unui fulger. Foamea îl rodea, dar noua stare alunga această senzaţie. Era o piesă pe tabla de şah a destinului. Or, ce ştia el despre toate acestea?! în memorie i se conturau umbre şi cascade, năvăleau scene antagonice care fierbeau lângă un zid din baloane de săpun.

Dan Simionescu întoarse capul. Lângă poartă opri o maşină neagră. Aşadar, aceasta îi captase atenţia nebunului. Din maşină coborî un bărbat cu privirea senină. Toţi cei prezenţi pe terasă rămăseseră surprinşi. Bogdan Davidescu era acolo, în faţa lor. E drept, nu se încadrase în cele câteva zile despre care îi vorbise Mariei la telefon, dar găsise răgaz pentru vila de la Zăvoaia, deloc străină şi la fel de primitoare ca altă dată. Tudor lipsea, însă familia se întregise printr-un nou membru: Tania.

— Bănuiam că voi găsi pe cineva aici, începu Bogdan, în loc de salut. Nu e loc mai frumos ca acesta pentru odihnă şi… alte scopuri, continuă pe un ton slab, privind spre comisar. Bine v-am găsit, zise doctorul, deşi tare mi-ar fi plăcut să se întâmple asta într-un alt context.

Maria se cufundă îndată într-un ocean de uimire. Doctorul venise din Austria, aşa cum promisese. Nu-l mai văzuse din noaptea aceea blestemată şi tare şi-ar fi dorit să nu aibă nicio tangenţă cu ceea ce s-a întâmplat atunci. Bogdan făcu câţiva paşi pe iarbă. Se apropie de comisar şi îi întinse mâna.

— Trebuia să ne cunoaştem, preciză Dan Simionescu. împreună vom parcurge pagini ce se vor decriptate! Sper că vom reuşi, în memoria renumitului pictor Cristache.

— Aveţi tot concursul meu! Tudor mi-era un prieten drag, asemenea tuturor celor care i-au fost alături.

Câinii se apropiară de Bogdan care îi mângâie pe rând. Chipul nebunului căpătă o aură senină şi se înveseli. Ar fi dorit să-i întindă şi el mâna, să i-o strângă, însă făcu câţiva paşi pe loc, în semn de respect şi reţinere totodată. Bogdan văzu în el un om rătăcit şi dornic de regăsire.

— Nu, nu te-am uitat, Ursache, îi zise nebunului folosind un apelativ nou şi intuind dorinţa acestuia, îi întinse mâna. Cel din faţa sa i-o strânse puternic, închizând ochii de câteva ori, dorind parcă o reconstituire a vremurilor de odinioară, puţine şi îndepărtate, dar fumegând ca o torţă uitată pe ţărmul apusului, apoi continuă: Ia mâncarea de la domnul comisar! Şi eu am ceva pentru tine. Câteva borcane cu gem, de toate felurile. Ştiam că-ţi plac. Şi mai ştiam că te voi găsi aici. Eşti martorul tuturor întâmplărilor acestor meleaguri. Făceai parte din dinastia pictorului. Era un om bun, nu-i aşa?

Nebunul dădu din cap, afirmativ. Se pare că înţelegea destul de mult din ceea ce se întâmpla acolo.

Dan Simionescu şi Bogdan Davidescu aveau ceva în comun: flerul. Fiecare trăsese aceeaşi concluzie şi îşi schiţase, cu rapiditate, un nou pas spre aflarea adevărului. Doctorul o îmbrăţişă pe Maria tandru, parcă sporind dorinţa de a o avea mereu alături. Nu ezită să-i mulţumească pentru dovada de încredere pe care i-o arătase, ascunzând comisarului mesajul trimis de el în acea dimineaţă nefastă când fusese nevoit să părăsească în grabă ţara.

— Ştiu că nu se încurajează astfel de gesturi, însă voi face o excepţie. Pentru mine contează, preciză Bogdan, mai ales că m-am întors definitiv acasă.

Fiecare dintre cei prezenţi primi câte un cuvânt de revedere. Emilia Cristache se aşezase lângă Tania şi îşi păstra cu sfinţenie bucuria pe chip. Pe noul-venit îl primi însă cu un surâs egal cu nepăsarea, ceea ce nu-i scăpă Mariei. Scriitorul nota aspecte de toate nuanţele. Alerga de la un personaj la altul, trăgea brazde paralele – multe dintre ele de rezervă – şi presăra scântei de-a lungul şi de-a latul filelor. Romanul său căpăta contur, apăreau variante noi iar importanţa lor putea fi covârşitoare.

Când dădu cu ochii de Anca, privirile doctorului s-au întunecat brusc. Nu se aştepta să întâlnească acea femeie aici. Era clar că nu păşise cu dreptul, oricât s-a străduit să facă asta.

Logodnica scriitorului vorbise destul de puţin. Părea o femeie absentă şi fuma îngrozitor de mult. Brunetă, cu părul lung, mignonă, atrăgea atenţia prin excesul de inele pe degete, toate de aur, unele cu pietre, altele simple, pe care le tot mişca, circular, uşor agitată.

— Tu ce cauţi aici? o întrebă Bogdan.

— E cu mine, sări scriitorul. Logodnica mea! Dar ce se întâmplă?

Ştefan Deleanu se ridică de pe scaun, în semn de protest.

— Se întâmplă că, nu mai demult decât ieri, m-a sunat şi m-a ameninţat că nu se lasă până când nu voi fi cap de listă printre vinovaţi.

— Nu se poate, sigur e o confuzie. Anca e logodnica mea de câteva luni.

— Mai precis? întrebă Bogdan.

Scriitorul se gândi.

— Nu cumva coincide cu perioada în care ai început biografia pictorului?

— Ba da. Am cunoscut-o chiar atunci, aici, la Tudor.

— Şi eu tot aici am cunoscut-o, Ştefan, însă mai demult. Acum să-mi spună ea de ce a înlocuit tabloul meu

cu un fals? Nu-i aşa că n-aţi observat, domnule comisar?

Anca făcu feţe-feţe. Maria verifica ultimele notiţe reale, Ştefan ar fi smuls munţii să-i prăvălească peste aceste clipe, Tania murmura un crez, Emilia picotea în întuneric aruncând săgeţi spre decorul creat instantaneu.

— Vorbeşte, Anca! o îndemnă Bogdan Davidescu. Nu am niciun interes să ascund adevărul. Ţi-ai făcut iluzii şi de aici un întreg lanţ de orgolii! apoi se adresă scriitorului: Ştefan, te voi dezamăgi să-ţi amintesc că această femeie se dorea, până mai ieri, tovarăşa mea. De fapt, cred că se cam încurcă în planuri. Mai întâi l-a cunoscut pe Tudor, la o expoziţie. A ajutat-o mult, financiar, însă ea îşi dorea portofoliul complet în viaţa pictorului. Pe urmă s-a reorientat. Cam rapid, însă. Când a aflat că vreau să-mi deschid aici, în ţară, o clinică, a bătut din palme. S-a văzut mâna mea dreaptă. îşi schiţase, în detaliu, proiectul nostru, cum îi plăcea să-l numească. Visa excursii în străinătate şi o locuinţă mare. O invidia pe Maria pentru toate şansele pe care i le-a dăruit viaţa. Pictura-amintire o deranja cel mai tare. Asta s-a întâmplat vara trecută. Mai întâi a dorit-o cadou. Am refuzat-o din start. Pe urmă, datorită valorii tabloului, din punct de vedere artistic cât şi sentimental, a căutat să-l elimine din raftul cu amintiri. Şi-a făcut o cheie de la mine, am bănuit asta de când mi-a spus că am uitat cheile pe masă, la Tudor, şi mi le-a adus a doua zi. Apoi nu i-a fost uşor să-l înlocuiască… Sigur are un complice.

— Ştiu, Bogdan! interveni comisarul Simionescu. Marius Stancu, falsificatorul de artă, este arestat. A vorbit şi despre Anca. Am observat din primul moment falsul, însă importantă în anchetă era imaginea pe care ne-o oferea pictura… Ştefan, îţi mai strecor şi eu o frază în cartea ta: „logodnica” a venit aici nu de dragul tău, ci pentru faptul că era nevoită s-o facă, aşadar programată în calendarul dosarului nostru. Vei scrie şi acest lucru, nu?

continuă comisarul, observând uimirea de pe faţa scriitorului care încetase să-şi mai ia notiţe despre propria viaţă. Devenea, fără voie, un personaj important în cartea sa, un personaj care nu-şi cunoştea rolul dar pe care, vrând-nevrând, trebuia să-l joace ca un adevărat profesionist.

Şapte chipuri rămăseseră împietrite pe brazda unui nor. Gânduri friguroase tronau în jocuri de scântei. Dincolo de gard, Ursache, trântit pe iarbă, contempla cerul. Ce-i păsa lui că nişte oameni umblau bezmetici prin hăţişurile vieţii, îndepărtând lianele cu braţe de oţel?! Mâncase în grabă tartinele oferite de gazde, împărţise şi câinilor puţin, băuseră împreună apă de izvor, apoi îl cuprinse o toropeală plăcută. Cu siguranţă că nu ştia să viseze. Avea lângă el borcanele de gem pe care i le adusese Bogdan şi liniştea muntelui, suficient pentru a se integra în dimensiunile unei existenţe atât de normale precum culcuşul din crengi de alun dintre ruine, ori lipăi tul, din când în când, cu tălpile goale, prin prundişul mângâiat de apă, unde-şi afla răcoarea trupului şi a minţii.

Maria nu mai avea astâmpăr. Coborî cele câteva trepte, apoi se întoarse, împăturind o frunză adusă de vânt.

— Doamne, ce lungă e noaptea asta a nesiguranţei şi neîncrederii! preciză aceasta. Apoi continuă, trimiţând săgeţi spre Anca: Tu ce naiba tot vrei de la noi? Ai luat tabloul, ce-ai făcut cu el? Să mi-l aduci, auzi, să mi-l aduci! Meschinăria ta întrece orice limite!

Anca îşi mai aprinsese o ţigară.

— L-am vândut, asta am făcut. Pe trei mii de euro. Aveam nevoie de bani şi-apoi pe voi vă lega acel peisaj, nu pânza în sine!

Căpătase parcă o privire sălbatică ori poate sângele pulsa altfel prin inima golită. Curajul ei era frate cu nebunia. îl strângea pe scriitor de mână dorind parcă să-l

trezească dintr-un coşmar. Ştefan se pierduse printre rânduri. Rândurile erau nişte temniţe care-l înghiţeau. Din temniţe porneau labirinturile întunecate şi, tot aşa, un vacarm nedefinit pusese stăpânire pe această după-amiază.

— Ştefan, îţi prezint scuzele mele, dar mă văd nevoit să-i cer Ancăi să plece imediat... Domnule comisar, cum se pedepsesc astfel de fapte?

— Toate la rândul lor, domnişoară Cristache...

— Actorul din mine nu mai vrea acest rol. Ducă-se pe pustiu! Am nevoie de prieteni şi nu de felinare false şi reci, aprinse din explozii solare!...

Între timp, nebunul se ridicase şi pornise spre deal. Aproape la fiecare pas privea spre terasă, dorind parcă să-şi ia rămas-bun de la cineva. Doctorul nu observase acest lucru. Urmărea atent reacţiile celor prezenţi şi strângea semne de întrebare într-un ceas cu cadranul ruginit.

— Cred că pe dumneavoastră vă caută, zise Tania, care întrerupsese discuţia, în şoaptă, cu Emilia.

Bogdan Davidescu privi spre Ursache. Faţa celui din urmă se însenină.

— Nu te voi uita, îi zise doctorul. Voi deschide clinica şi te voi angaja la mine. Vei fi omul bun la toate, ai să vezi!

Nu se ştie cât a înţeles Ursache, însă câinii se gudurau de parcă ei ar fi primit această promisiune.

În scurt timp, doar câteva pale de vânt mai treceau peste terasa unde avusese loc întâlnirea. Bogdan plecase primul, oarecum supărat că programul Mariei nu se suprapune cu a lui.

Comisarul se simţi nevoit s-o conducă pe logodnica abandonată de scriitor. Ştefan îşi mai schiţa câteva idei pe capota maşinii, iar Tania fusese invitată de Emilia la ea acasă. Mana acceptă invitaţia doctorului de a se întâlni, spre seară. Avea nevoie să-şi limpezească sufletul cu cercuri de lumină coborâte din cerul vânat de iele.

CAPITOLUL IX

Vântul porni să sufle din senin. Ursache urca dealul, urmărind maşinile care se îndepărtau. Poteca, formată de el, şerpuia prin desişul de aluni, forfecându-i paşii. Se ţinea cu mâna dreaptă de brusturii crescuţi în voie. Ajunse în cărarea de pe zare. Obosit, se sprijini în toiag. Trebuia să mai străbată încă două mici coline şi o pădurice de ulmi până la adăpostul său dintre mine. Deodată tresări. îşi puse mâna streaşină la ochi şi privi în faţă. Un avion de linie spărgea cerul cu zgomotul său infernal. Mai văzuse avioane. Însă toate zburau la înălţimea norilor. Acesta părea că se pregăteşte pentru aterizare pe un aeroport din apropiere, sau – Doamne fereşte! – că se va prăbuşi dincolo de orizontul de atins cu degetele. Parcă deocheat de iele, nebunul încremeni în poziţia aceea şi-n scurt timp căzu ca o lespede de pe un acoperiş alunecos. Astfel îl găsi, desprins de realitate, unul dintre locuitorii din Zăvoaia, care tocmai trecea prin zonă. Săteanul, recunoscându-l, s-a oprit, cuprins de uimire şi milă: nebunul avea lacrimi în ochi, iar privirile şi braţele îi erau ţintuite spre cer. Mişca buzele, murmurând gutural ceva de neînţeles. Câinii gemeau uşor, cerând ajutor pentru stăpânul lor.

— Scoală-te, omule! îl îndemnă trecătorul şi, prinzându-l de braţ, încercă să-l ridice.

Nebunul nu reacţionă. Corpul îi era greu şi rigid. Săteanul, conştientizând iute gravitatea situaţiei şi că singur nu s-ar fi putut descurca, chemă ambulanţa, explicând pe larg starea de fapt. La nici patruzeci de minute, brancardierii, o asistentă frumuşică, în frunte cu poliţistul din localitate, urcau, transpirând, cărarea. Transportat la spitalul din oraş, nebunul îşi reveni numaidecât. Între timp, comisarului Simionescu a luat act de ultimele evenimente.

— Unde sunt, Ilona? De ce sunt aici, Ilona? îngână

Ursache, rotindu-şi privirile prin încăperea străină.

O asistentă cu părul şaten, lung până dincolo de umeri, pregătindu-i medicaţia, îi aruncă un surâs:

— Nu sunt Ilona şi nici nu am vreo colegă care să poarte acest nume… Dar nu te teme, eşti bine!… Sunt convinsă că va veni vreo Ilona să te ia acasă, glumi asistenta, apoi luă căruciorul cu medicamente şi ieşi pe holul care răsuna sub paşii vizitatorilor de la acea oră.

Încercă să se ridice dar puterile îi erau secătuite. îl durea cotul drept. Masă cu grijă acel loc. Îndată îşi pipăi barba. Era neîngrijită. I se părea că vine din altă epocă, unde ustensilele de bărbierit nu se descoperiseră încă. îşi trecu mâna prin păr. îi crescuse şi îl simţea nespălat. Pe noptiera de lângă el, câteva borcane de gem îi făceau legătura cu nişte aripi uzuipatoare de avion. Nelămurit, se încruntă. Dorea acut lămuriri. Era singur în salon. Pe marginea unui pat, un halat mângâia gresia verde-bleu. Prin fereastra deschisă, vântul umfla perdeaua lăsând să pătrundă zgomot de maşini. Cu greu se ridică pe marginea patului. O infirmieră trecu prin dreptul uşii şi se oferi să-l ajute:

— Ce vrei să faci?

— Să merg la geam, apoi acasă.

— Te voi ajuta să ajungi la fereastră, mai departe e treaba medicului.

— Unde sunt? întrebă din nou.

— La spital. Ai avut o stare de leşin, de insolaţie… în curând va veni cineva să te ia.

— Ilona? dori să fie sigur.

— Nu ştiu cine va veni. Acum te las. Să-ţi fie bine!

Se făcuse amiază. Soarele arunca săgeţi orizontale pe deasupra blocurilor. Aerul era cald, sufocant.

Comisarul Simionescu apăru în prag. îl întâmpină o privire blândă, confuză. Alta decât a sălbaticului pe care îl cunoscuse nu de mult, în preajma vilei din Zăvoaia.

— Aici erai, glumi comisarul, făcând câţiva paşi spre el. Noroc cu omul acela, altfel cine ştie cât ai fi zăcut acolo…

— Nu înţeleg, zise nebunul. Cine sunteţi dumneavoastră? Unde este Ilona?

Comisarul tresări. îl privi cu mai mare atenţie. Gândul că ar fi greşit atât încăperea cât şi persoana căutată l-a fulgerat o clipă. În salon apăru un bolnav care se aşeză pe patul alăturat. îşi ridică halatul atârnat pe jos şi se întoarse cu spatele, nepăsător.

— Domnule, îl întrebă comisarul, făcând câţiva paşi înspre bolnavul abia sosit, aţi vorbit ceva, astăzi, cu acest om? şi arătă spre nebun.

— Nu. Mă simt rău. N-am chef de palavre!… mormăi acesta, aşezându-şi perna iritat, semn că a încheiat conversaţia.

— Ce am eu? insistă nebunul. De ce mă priviţi cu atâta interes? Iertaţi-mă, dar nu vă cunosc. De ce aţi venit în vizită? Unde este soţia mea? Dar fiica mea?

Comisarul se afla în faţa unui caz de excepţie. Realiză că bărbatul din faţa sa tocmai îşi căpătase harul vorbirii şi, parţial, memoria.

— Sunt comisarul Simionescu Dan, se prezentă acesta, întinzând mâna. Tu cine eşti?

— Ce-am făcut? se sperie nebunul, strângându-şi pumnii la spate. Contactul cu poliţia nu-i niciodată de bun augur.

Comisarul aprecie noua personalitate a bărbatului din faţa sa, până mai ieri rătăcind pe coamele dealurilor, fără anotimp, fără busolă, fără iluzii. Vorbea coerent, tonalitatea îi era distinsă, mimica trăda un caracter puternic, plăcut.

— Aş dori să ştiu cum te cheamă, începu comisarul o nouă conversaţie, adresându-se familiar, pentru a înlesni apropierea.

Nebunul se gândi vreme de câteva secunde:

— Şi eu aş vrea asta, zise, dezamăgit, dar ceva e tulbure aici, şi duse mâna la cap, zâmbind.

— Prietenii îţi ziceau „Ursache”. Până aflăm, cu adevărat, care e numele tău, îţi vom spune aşa. Cine e Ilona?

— Soţia mea. Am şi-o fiică mare…

— Cum se numeşte?

Ursache cotrobăi prin mintea lui ceţoasă. Într-un târziu dădu a neputinţă din cap. Comisarul continuă să pună întrebări cu pauze lungi între ele:

— Unde te-ai născut?… Ce profesie ai?… Ce căutai la Zăvoaia?

Interogatoriul a fost întrerupt de medicul de gardă:

— Pacientul este bine. Encefalograma-i curată. E o chestiune de timp până îşi va recăpăta memoria…

— Când îl veţi externa? întrebă Dan.

— Chiar şi acum, dacă doriţi să-l luaţi.

— Mă tem că va trebui să aşteptăm până dimineaţă.

— În regulă, domnule comisar, primi răspunsul doctorului care părăsi încăperea, continuându-şi vizita de seară prin celelalte saloane.

— Ursache, nu te grăbi! Mergem încet-încet, dar sigur! Eşti obosit şi ţi-o fi foame. Merg să-ţi aduc ceva de-ale gurii!

— Da, mi-e foame, însă nu mă plâng. Am avut zile şi mai rele… Dar nu-mi aduce mâncare. Vine masa de aici…

— Bine, Ursache… Te las. Mă întorc mâine dimineaţă…

Ursache nu răspunse. Simţind că intră într-un fel de relaxare forţată, cataleptică, se întinse pe patul mult prea cald, chiar şi pentru o zi de vară, privind într-un punct fix, strângând bara de metal de la capătul patului. Comisarul îi mai aruncă o privire din prag, zâmbindu-i. De la volanul maşinii de serviciu, îl apelă pe Bogdan:

— Nici nu ştii ce veste îţi dau, Bogdane… Prietenul tău, Ursache, se pare că îşi recapătă memoria.

— Cum aşa? Mă bucur să aud asta!…

— E la spital. Astăzi a căzut, acolo, pe dealul său. Se pare că şi-a pierdut cunoştinţa, dacă se poate spune aşa. Cineva l-a găsit şi a chemat ambulanţa. Am fost la el. Şi-a revenit…

Desigur, e alt om. Mi-a vorbit. L-am întrebat despre familie… Se pare că acest om are multe de spus. Apropo, de când îl cunoşti?

— Din primăvară. Eram la Tudor. Când îi era foame obişnuia să vină la poartă. Stătea acolo şi aştepta. Uneori pictorul îi deschidea şi îl invita pe alee, însă niciodată nu depăşea câţiva metri de gard. Se aşeza pe iarbă şi mânca. Avea parcă teamă de spaţii închise, ca şi cum cineva l-ar fi putut sechestra în orice moment. Odată m-am aşezat lângă el. I-am vorbit minute în şir. Nu ştiu dacă înţelegea ceva din ce spuneam, însă continuam să povestesc, ca şi cum cel de lângă mine îşi imagina perfect ce-i înşiram eu. I-am vorbit despre casa mea din Bruxelles, despre fiul meu, despre profesie, despre dorul de ţară. I-am pomenit chiar şi de Maria, deşi nu luasem hotărârea să divorţez… îmi amintesc că pictorul a venit lângă noi şi mi-a şoptit: „Să ai încredere în el, Bodgane, numai aşa va avea şi el încredere în tine”. Nu ştiu ce a vrut să spună Tudor prin aceste cuvinte, atunci nu le-am dat importanţă, nici acum nu le găsesc vreo explicaţie. Cert este că, din ziua aceea, i-am zis Ursache. Iar Ursache mă trecuse în categoria celor de care nu se temea, ba mai mult, venea la capătul podeţului de lângă pârâu ori de câte ori treceam pe la Tudor.

— Da, mi-ai spus că pietonii avea grijă de el, că era un fel de străjer în junii casei acestuia, dar cum a ajuns acolo şi de ce tocmai acolo nimeni nu ştie. Am întrebat oamenii din sat. Răspunsul lor a fost că a apărut pur şi simplu. Am să te rog să vii mâine dimineaţă cu mine la

spital.

— Negreşit, o să-i închiriez o garsonieră, apoi o să-l iau la mine la clinică, aşa cum i-am promis. Nu este un om rău. Ale nevoie de ajutor, e clar.

Comisarul îi dădu aceeaşi veste şi lui Ştefan. Scriitorul se arătă dornic de subiecte noi şi abia aştepta ziua următoare, să ţină pasul cu evenimentele.

În acest timp, prin mintea lui Ursache se zbenguiau tone de stări. Trebuia să facă ordine, dar putea oare să pună lucrurile cap la cap şi să le definească în vreun fel? Veneau şi dispăreau crâmpeie de nume, locuri, oameni, se făcea seară şi dimineaţă într-o singură clipă. Undeva, în abis, se contura teritoriul pe care păşea într-o mare de nedumeriri. Un nume nou avea să-i invadeze memoria. Se auzea strigat, chemat, dorit. Era clar că acel nume îi aparţinea şi chiar dacă nu era aşa, avea să-l împrumute, să-l păstreze, să-l poarte ca oricare altă persoană. Din seara aceea a dorit să fie, pentru el şi pentru alţii, Mihai Romanes cu…

După ce luă cina, Mihai Romanes cu se ridică din pat şi ieşi pe hol, cercetându-l. Trecuse de zece seara. După ora de tratament, asistentele se retrăseseră în cabinet şi urmăreau un show la televizor, comentând din când în când plictisite. Un pacient tuşea zgomotos într-un salon alăturat. Cineva vorbea la telefon, plângându-se de răbdarea pe care trebuia s-o încerce în spital. Descoperi uşor cabina de duş. Era la două camere distanţă de salon. Nu avea prosop. Se întoarse şi îşi luă un cearşaf pe care-l folosi, ferindu-se să fie văzut de cineva. Când reveni în salon, vecinul de suferinţă sforăia. Atunci zări, în spatele noptierei acestuia, într-o sacoşă, o pereche de pantaloni şi un tricou verde. Îndată îi fulgeră o idee: luă sacoşa şi privi atent bolnavul. Nu dădea semne să se trezească. Ieşi pe hol. Ştia unde este toaleta. Acolo avea să se schimbe şi să abandoneze pijamaua primită la internare. Coborî scările,

aparent liniştit. Nu avea nevoie de bilet de externare, nici de însoţitori spre nicăieri. În schimb, avea o voinţă nebună de a se descoperi. Holul de la parter i se păru imens. Întâlni un medic de pe Salvare şi o targă cu un pacient accidentat. Apoi ieşi în stradă. Nu ştia încotro s-o ia. Întrebă unde este gara. Află că este la trei străzi spre stânga şi pomi pe jos. Rămase până dimineaţa, în sala de aşteptare. Deşi cei câţiva călători moţăiau, el nu dormi deloc. îşi făcu fel de fel de scenarii. Trebuia să iasă cumva la liman. Mai întâi urma să ajungă la Zăvoaia, însă avea nevoie de bani. Se oferi să care bagajele unei doamne care îi întinse zece lei. îi erau suficienţi să ajungă *acasă.*

Între ruine, câinii l-au întâmpinat bucuroşi. Bărbatul îi mângâie pe rând şi vorbi cu ei, pe urmă se duse direct la patul din crengi uscate şi din cartoane şi-l răsturnă. De sub câteva brazde de iarbă, scoase o servietă pe care o deschise cu rapiditate. Cele câteva obiecte de lenjerie – cămăşi, pantaloni, cravate –, răvăşite, se îngălbeniseră şi căpătaseră un iz greu. La fel şi nişte articole de ziar. Mărunţişul dispăruse. Ceva îi spunea că ultrasofisticatul compartiment din peretele stâng al servietei nu a fost descoperit. Şi nu s-a înşelat. În portmoneu erau: cartea de identitate, paşaportul, permisul de conducere, un brevet de pilot, două mii de euro şi vreo patru mii de lei. Într-adevăr, se numea Mihai Romane seu şi locuia în Braşov. Avea cincizeci de ani. Acum părea că ştie de ce aeronava care trecuse pe deasupra dealului cu aluni şi ulmi i-a declanşat criza, ori, mai bine zis, descătuşarea. Închise ochii. Se vedea la manşa unui avion, pe deasupra sudului Germaniei, cu destinaţia Bruxelles. O privelişte superbă se derula pe pământ, el atingea norii, se amesteca printre ei, gonea împreună cu ei, când deodată simţi că nu mai putea stăpâni comenzile. Era un bărbat puternic, toţi piloţii sunt puternici, însă întreg efortul depus se dovedea a fi zadarnic. Avionul pierdea din înălţime. Anunţă turnul de

control. Copilotul striga cât îl ţineau puterile: „Trebuie să facem ceva! Avem aici atâtea suflete! Gândeşte-te la Ilona! Adela n-ar rezista fără voi!” Apoi se amestecă într-un nor de praf în rest: foc, moarte, sânge, ţipete… îşi reveni după câteva luni de comă, într-un pat de spital din Germania. Era începutul greu al unei primăveri orfane. Ziua aceea de aprilie îşi cărase trena printre vulturi, spre ceaţă. Lângă el era o femeie îmbrăcată în alb. Încercă s-o întrebe ceva însă nu reuşi să scoată decât nişte sunete ciudate. Era derutat. Nu înţelegea de ce este acolo, iar trecutul se învăluise în norii cu care se jucase ultima dată, pe cer. După câteva zile, doi bărbaţi, îmbrăcaţi în costume negre, unul de vreo treizeci de ani, celălalt cu părul grizonant, au venit în vizită, însoţiţi de un medic. Abia acum, la derularea filmului, realiză că ştia bine câteva limbi străine. îşi amintea că cei doi se interesaseră de sănătatea sa, în limba germană. Doctorul dăduse din cap evaziv şi le spuse că speranţele de revenire a memoriei sunt la jumătate. După aceea, când au rămas numai cu el, i-a auzit vorbind româneşte:

— Ah, ticălosu! Ne dă planurile peste cap…

— Dar nici nu ştim dacă îl cunoaşte pe Tudor. Eu l-am văzut de mai multe ori pe zugravul de la Zăvoaia coborând din cursa lui… Or, e puţin probabil să se fi împrietenit, să fi intrat în cercul lui de prieteni.

— Dacă l-am face să colaboreze cu noi, s-ar umple de bani. Nu i-ar fi greu să transporte acele tablouri false şi să-i spună mamei lui Georges că vin din partea lui Tudor Cristache… sau, propriu-zis, de la urmaşii acestuia…

— Ticălosule, se aplecă vizitatorul cel tânăr asupra lui, să te faci bine, că avem nevoie de tine! Ai înţeles?

CAPITOLUL X

Deşi cei doi necunoscuţi bănuiau că pariază „pe un cal mort”, l-au sustras din spital şi l-au adus în ţară, cu o maşină. L-au sechestrat într-o încăpere din demisolul unui

motel de pe centura oraşului Timişoara, prezentându-l patronului ca fiind „fratele nostru, cu mintea rătăcită”, plătind pentru el, anticipat, cazare. Un timp s-a simţit epuizat de lunga drumeţie, suprapusă ticălos peste convalescenţă. Cu toate acestea, un gând nu-i dădea pace, de parcă viitorul omenirii depindea de acesta. Trebuia să ajungă la Zăvoaia şi să-l pună în gardă pe necunoscutul pictor… Deja îi uitase numele… Dar câţi artişti plastici puteau fi într-un sătuc?… La fel a uitat şi cum a reuşit să fugă din acea carceră şi să se vadă, la câteva săptămâni, faţă în faţă cu Tudor Cristache. Cum gesturile şi sunetele scoase nu i-au putut fi interpretate de către pictor, acestuia i s-a făcut milă de nebunul rătăcit pe acele meleaguri şi i-a dat mâncare. Aşa se întâmpla ori de câte ori Tudor Cristache poposea la vilă. Resemnat, şi-a găsit culcuş între nişte ruine aflate în apropiere, împrietenindu-se cu cei trei câini care stăpâneau deja acel loc pustiu.

Într-o noapte febra a pus stăpânire pe el, târându-l într-un lung coşmar. N-ar fi putut să spună cât a ţinut iadul. Când s-a trezit, uitase complet cum şi de ce a ajuns acolo. Învăţase în schimb drumul spre casa pictorului, fără a mai avea vreo intenţie de a relaţiona cu acesta.

Cu banii găsiţi în servietă putea să înceapă o nouă etapă în viaţa sa. Va porni spre trecut, unde, şi cu ajutor divin, va dezlega mistere şi va găsi piesele absente din puzzle-ul vieţii sale. Se grăbi să plece, gândind că Dan Simionescu îi va descoperi lipsa şi va anunţa autorităţile din Zăvoaia. Se lăsă condus de câini până în staţia de autobuz. îl durea sufletul să se despartă de ei, însă îi abandonă acolo. Aceasta era singura variantă rezonabilă, practică. Nu mai avea răbdare să aştepte şi luă o maşină de ocazie spre Braşov. Se duse direct la un magazin de unde îşi cumpără două cămăşi cadrilate şi o pereche de pantaloni, pantofi şi curea de piele. Se schimbă după un gard, într-un parc. Apoi căută o frizerie unde căpătă

vechea înfăţişare. Pentru prima dată, după mult timp, se mândri cu statutul său.

Constată că-i este foame şi îşi aminti de borcanele cu gem pe care i le adusese doctorul. Zâmbi. Se ivise şansa de a mânca pe săturate. Alese un restaurant în centrul oraşului şi comandă o friptură. La masa alăturată se aşezară două persoane, un bărbat de aproximativ şaizeci de ani şi o femeie destul de tânără în comparaţie cu însoţitorul ei. Sesiză că îl priveau insistent. Începu să se întrebe dacă ceva este în neregulă cu el, însă păstră un aer de indiferenţă.

— Acesta nu este omul cu tabloul? zise femeia pe un ton destul de tare.

— Ţi se pare, dragă, ce asemănare vezi tu între cei doi?

— Nu ştiu, privirea, alura, până şi mâinile, totul. Mă sperie.

Tânăra era frumoasă. Avea părul blond şi vocea caldă. I se păru că tenul, măsliniu, contrasta cu nuanţa părului, iar degetele acelea delicate le mai văzuse cândva. Sau poate dorul de fiinţele iubite îl făcea să cutreiere printre iluzii.

— Ei, stai liniştită! Nu are cum să fie el. Omul acela era un cerşetor. Pe deasupra era şi mut. Ia să vedem!

Bărbatul se ridică de pe scaun şi se apropie de Mihai:

— Aveţi un foc, vă rog?

— Nu mai fumez de mult, domnule. Scuze! răspunse amabil, aviatorul.

Îşi reluă locul lângă tovarăşa sa, surâzând:

— Ţi-a ieşit din grijă?

Femeia dădu din cap, afirmativ, nu tocmai convinsă.

— Tot nu înţeleg de ce te temi. Cerşetorul acela nu ştie nimic… Dacă stau bine şi mă gândesc, o clipă am avut impresia că a zărit cifrul de pe verso… reveni bărbatul. Dar poate mi s-a părut… Deşi, dacă l-a văzut, nu trebuie

să-l ignorăm pe nebunul cerşetor…

— De-asta zic şi eu, adăugă tânăra, dar nu ştiu ce mi-a venit. E totuşi o diferenţă enormă între cei doi. Apropo, de unde şi până unde cifrul acolo? Ceva îmi scapă.

— Ok, îţi spun, iubito, deşi am jurat că nu va afla nimeni. Diva… actriţa Valeria Stoicescu, mama lui Georges… Noi aşa-i zicem – „Diva”… Ei, bine, Diva face expoziţie cu vânzare, acolo în Germania, uneori în Franţa, Olanda… cu lucrările lui Tudor Cristache. Banii îi pune într-o casetă de valori, la o bancă, deşi am înţeles că lovelele sunt pentru Georges. Cifru i l-a transmis lui Tudor, jurând că ea nu-l păstrează, promiţându-i că îi va trimite şi o dublură a cheii. Georges a ascultat, în secret, acea convorbire… Cum pictorul era în focul creaţiei şi neavând nimic de scris la îndemână, a notat cifru, cu o pensulă, în spatele unui tablou. Restul îl ştii…

— Păcat… Păcat că pictorul a murit… După incident, probabil că a memorat cifrul, ori l-a tăinuit mai bine, şi a distrus tabloul… Ar trebui să mai „vizităm” vila…

— Problema e alta… Dacă Ari on l-a ucis pe pictor, după ce i-a smuls codul, noi suntem scoşi din joc!…

Ochii femeii s-au arătat întrebători ca două flori de nufăr. Bărbatul continuă. Ştia ce efect afrodiziac au vorbele lui asupra tinerei.

— Georges e la zdup. Umbla cu prafuri. Înţelegi?… Reuşise să şterpelească telefonul şi cheia mă-sii. Pentru ca Diva să nu mai poată lua legătura cu Tudor, a aruncat telefonul. El voia să vină în ţară, să afle cifrul chiar de la pictor… Doar că a fost săltat.

— Nu văd legătura cu Arion…

— Cine crezi că-l aproviziona cu… făină? Şi bănuiesc faptul că cheia e la el…

Mihai Romanescu primise comanda şi achită îndată, începu să mănânce cu mişcări repezi. Simţea că trebuie să părăsească cât mai rapid acel local. Aflase că e posibil să

fie depozitarul unor informaţii preţioase, dar şi periculoase. Coborî scările în grabă şi căută o reprezentanţă de unde îşi cumpără un telefon mobil. Agenda lui era goală. Luă un troleibuz spre cartierul său. Jinduia să conducă Mercedesul lui gri, de care fusese mereu îndrăgostit, dar cine ştie unde se afla acum? Era ora zece şi treizeci şi cinci de minute. Se aşeză la geam şi începu să admire blocurile cum alergau de-a lungul troleibuzului. Cu câteva staţii înainte de coborâre, prin uşa deschisă, îl zări pe Ştefan Deleanu, însoţit de o femeie care purta o pălăriuţă bleu pe creştet. Aceştia, deşi nu aşteptau acel troleibuz, când l-au descoperit pe Mihai, au urcat şi s-au aşezat lângă el:

— Ce minune că te-am întâlnit!… Ea e Tania. Prietena mea.

— Nu trebuie să fim văzuţi împreună, zise Mihai, în loc de salut, refuzând orice contact fizic. S-ar putea să fiu urmărit.

— Aşadar, mă recunoşti, se bucură scriitorul.

— Vag. Te-am zărit pe terasă la Zăvoaia.

Deleanu scoase din buzunar cotidianul local, îndoit pe verticală.

— Iată ce am găsit la mină. Cineva ţi-a devastat geanta…

În interiorul ziarului era o secţiune dintr-un un alt ziar, care găzduise cândva un subiect de senzaţie: Accident grav de avion, în Germania. Pilotul român, Mihai Romanescu, din Braşov, se zbate între viaţă şi moarte”.

— Eu am fost acolo. îţi las un număr de telefon. Să i-l dai şi comisarului. Spune-i să mă sune.

— Iată şi numărul meu… Poate ai nevoie de un prieten…

Mihai introduse în memoria telefonului cifrele dictate de scriitor, apoi mormăi:

— Acum vreau să fiu singur. Nu vei afla nimic mai

mult!

Hotărât se lipi de geam, închizând ochii ostentativ. Ştefan acceptase, deşi s-ar fi vrut bodyguard şi ghid. Ştia că insistând nu va face decât să piardă încrederea pilotului, ori să-i tulbure mintea. Cu părere de rău, se ridică şi căută un alt loc până la prima staţie, unde făcu cale întoarsă.

În Cartierul Florilor, viaţa trona în toată splendoarea ei. împotriva ploii răvăşitoare ce se pornise din senin, nimic nu se schimbase. Mihai Romanescu regăsi magazinul de la parterul blocului. Chiar şi vânzătoarea era aceeaşi, cu aceeaşi privire încruntată. Păşi, aparent liniştit, spre intrarea blocului. Parcarea era goală. Uitându-se fugar peste umăr, parcă zărise pălăriuţa bleu pitindu-se după un arbust ornamental… Totuşi urcă la etajul I. îşi văzu numele pe uşă. Brusc, începu să se teamă. Cine ştie ce îl aştepta dincolo de acei pereţi?! Avea o soţie, Ilona, şi o fiică de douăzeci şi cinci de ani de care îl despărţise îngrozitorul accident. Sună. Deschise un bărbat îmbrăcat lejer, în tricou şi pantaloni scurţi.

— Îl caut pe domnul Mihai Romanescu! zise, cu prezenţă de spirit, pilotul.

Vocea bărbatului din prag veni parcă din străfundurile întunericului:

— Domnul Mihai Romanescu nu mai este printre noi. A murit în urma unui accident de avion. Dar cine îl caută?

— Dumnezeule!… Sunt un vechi prieten… Coleg de facultate… continua să-şi joace rolul, pilotul. îmi pare rău, nu ştiam. De fapt sunt plecat de mult timp. Locuiesc în Londra. Dar dumneavoastră cine sunteţi, dacă îmi permiteţi? Nu pot vorbi cu soţia lui ori cu fiica?

— Din păcate, nu este posibil acest lucru. Eu sunt fratele lui, David Romanescu. Ilona a rămas paralizată, este într-un sanatoriu în Sibiu. N-a suportat şocul oribilei veşti. De Adela nu mai ştie nimeni, nimic. A dispărut

imediat după moartea tatălui ei.

Dacă i-ar fi trântit cineva sufletul pe trotuar şi ar fi jucat cu picioarele pe el n-ar fi resimţit atâta durere. Era ca şi cum un fulger i-a ochit mintea din nou şi tare se ruga să nu-şi piardă iarăşi cunoştinţa. Întinse mâna străinului şi mulţumi pentru informaţii. Nu a avut niciodată un frate. Sau poate că uitase... Era clar, ceaţa persista mai mult decât credea el. Coborî scările ţinându-se de balustradă. Încotro s-o ia? Telefonul sună, pentru prima dată. Răspunse imediat.

— Sunt comisarul Simionescu, auzi o voce de bărbat, mi-a dat Ştefan numărul tău.

— Comisare, am nevoie de ajutor! Soţia mea este în pericol. Se află într-un sanatoriu din Sibiu. Mă duc după ea.

— Nu întreprinde nimic fără mine. Voi veni şi eu acolo. Te sun îndată ce ajung în oraş...

— Spune-mi, dacă ştii, am vreun frate?

— Sută la sută, nu!

CAPITOLUL XI

Mihai ajunse la Sibiu înaintea lui Dan Simionescu. îl sună pe comisar, însă acesta nu-i răspunse. Speriat, luă legătura cu scriitorul:

— Ştefan, ştii ceva de comisar?

— E pe drum, spre Sibiu. Am vorbit cu el acum câteva clipe... Urmează să vă întâlniţi. Mi-a spus şi ce-ai găsit la Braşov...

„Of, câţi mai ştiu asta?!” scrâşni Mihai la adresa poliţistului.

— Descopăr că în perioada în care am lipsit s-au întâmplat lucruri teribile! continuă pilotul cu voce tare.

— Îţi vom fi alături, Mihai. Am aflat că soţia ta ar fi într-un sanatoriu de la marginea Sibiului...

— Am aflat adresa...

— Şi fiica voastră, Adela, e dispărută... E clar că sunt

lucruri încurcate aici… Apelează-mă când ai vreo noutate. Şi eu te voi ţine la curent. La revedere!

Telefonul sună îndată ce sfârşise convorbirea cu scriitorul. Era Dan Simionescu. Urma să se întâlnească undeva în apropierea Muzeului Naţional Brukenthal şi s-o viziteze împreună pe Ilona.

Sanatoriul era înconjurat cu un gard înalt, de beton, peste care nu vedeai decât acoperişurile unor clădiri amplasate în mijlocul unei păduri de răşinoase, tronând acolo de multe decenii. Încă de la intrare te întâmpina un aer tonic, contrastând cu starea uşor cazonă. Multe alei, multă verdeaţă, o fântână arteziană şi cântecul păsărelelor din pădure. Printre copaci se plimbau câţiva pacienţi, abia târându-şi pasul. Un bărbat moţăia pe o bancă. Pe o altă bancă, o femeie. Arătau ca un cuplu care nu-şi mai vorbeau de ani. Păreau plictisiţi, obosiţi, descurajaţi. Probabil aşa era şi Ilona…

Comisarul se legitimă şi ceru permisiunea să meargă la Ilona Romanescu. Află că era într-o rezervă, la etajul trei. Mihai îşi adună toate forţele şi urcă împreună cu comisarul. O ceată agresivă de întrebări îşi tot făcea rondul prin sufletul lui. Era ca şi cum înălţimile cărora le fusese deunăzi pradă i-ar fi oferit un front pe care să lupte pentru regăsire. Străbătu un hol lung, cu vreo zece încăperi. Penultima, pe dreapta, se afla camera cu numărul şase. Dan deschise uşa. Înăuntru nu era nimeni. Unul dintre paturi era răvăşit, semn că cineva ar putea fi prin preajmă. Pe noptieră, o vază cu flori proaspete, de pădure, şi o carte deschisă, lăsată cu faţa în jos. Alături, un ceas de damă şi o cană de cafea cu unne de ruj. Te aşteptai să apară o prizonieră care să slujească dreptăţii şi recunoaşterii de sine. Fereastra era deschisă iar vântul umfla perdeaua. Dan o închise, aruncând câteva priviri în curtea imobilului. Se făcuse şapte seara dar nu se auzeau decât nişte uşi trântite de vânt şi o voce de femeie care

invita bolnavii în saloane, pentru tratament. O tânără intră în cameră şi dădu cu ochii de cei doi bărbaţi. Era longilină şi avea privirea speriată. Dădu să se retragă însă comisarul ceru explicaţii despre pacienta la care veniseră.

— Nu ştiu… se bâlbâi aceasta, ce vină am eu că nu este aici? O fi prin parc, obişnuieşte să se plimbe când se simte mai bine.

„În comparaţie cu fizicul, vocea îi este destul de puternică” gândi comisarul:

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Azi pe la prânz. Era neliniştită. I-am dat un calmant.

— Tu ştii mai multe! Uită-te la mine! Sunt comisar de investigaţii criminale.

În prag apăru un medic cu barbă şi privirea întunecată. Ţinea mâinile în buzunar şi îşi rotea privirile de-a lungul şi de-a latul, căutând parcă ceva când dădu ochii cu cei doi străini:

— Ce se întâmplă aici? ridică medicul tonul, aruncând priviri tăioase asistentei.

— Domnule doctor… sunt de la poliţie şi… au venit pentru Ilona… se bâlbâi fata.

Medicul tuşi de câteva ori sec, pentru a-şi potoli vocea:

— Cu ce vă putem ajuta, domnilor?

— Comisarul Sânii ones cu, se prezentă acesta, întinzând mâna. Iar dumnealui este Mihai Romanescu, soţul doamnei Romanes cu.

Un cutremur de-ar fi avut loc în acel timp şi n-ar fi zdruncinat atât de tare starea medicului. Făcu feţe-feţe, apoi îşi netezi barba, ca şi când ar fi rugat câteva amintiri să părăsească avanscena:

— Era pe aici… Alexia, du-te şi adu-o pe Ilona!

— Dar nu este, domnule doctor! Ilona a dispărut de pe la prânz! Am tot sperat s-o găsesc, am crezut că măcar

acum pe seară să se întoarcă, dar nu apare de nicăieri, zise, parcă prinzând curaj.

— Incompetenţă! Cum se poate una ca asta?! Doar ţi-am dat-o sub supraveghere, ştiai bine că e nebună!

Pronunţase cel din urmă cuvânt pe un ton aspru, care sfredelea bine auzul celui ce-l asculta.

În câteva clipe s-a dat alarma. Din rezerva şase, de la etajul trei, dispăruse pacienta cu numele de Ilona Romanescu. Nu prezenta un pericol aşa cum nu prezenta nici garanţia că se va mai întoarce. Mihai recunoscu ceasul pe care-l făcuse, soţiei sale, cadou. Ar fi dorit să-l roage pe comisar să-i dea voie să-l păstreze, să fie mai aproape de cea care îi fusese alături mai bine de douăzeci şi cinci de ani, însă realiză că nu acesta era scopul său aici. Liniştea din urmă cu câteva ore se transformase într-un iureş. Holul se umpluse de agitaţie. Bolnavii priveau curioşi unii spre alţii, neînţelegând exact ce se întâmplă. Comisarul ceru fişa pacientei Romanescu. Nu înţelegea foarte bine dacă medicaţia prescrisă era una dintre cele mai potrivite. Asistenta se agitase şi ea, în rând cu colegii săi. Găsi momentul să se apropie de comisar şi îi şopti:

— Eu am ajutat-o să fugă, domnule poliţist. De luni bune mă tot imploră să fac asta, iar astăzi nu m-a mai răbdat sufletul…

Mihai tresări şi o bucurie amestecată cu durere îi invadă chipul.

— Ţi-a spus unde se va duce?

— A mai evadat o dată, şi mi-a zis că a fost undeva într-un sat… Nu-şi amintea numele, însă mereu mă convingea că-i este familiară zona… Probabil că acolo s-a dus iarăşi… Nu ştiu dacă am făcut bine, dar sunt sigură că aici era în pericol…

— Îţi mulţumesc, i se adresă Mihai, pe un ton plin de recunoştinţă.

Cei doi bărbaţi se depărtaseră de sanatoriu cu gândul

să ajungă la vila din Zăvoaia.

— Sper să ajungem pe lumină. S-o chemăm şi pe Maria.

Într-adevăr, când au ajuns la Zăvoaia, Maria era în maşină, cu Bogdan, la poartă. Nu coborâseră, parcă să nu spargă o vrajă:

— Şşşşt! zise aceasta, ducând mâna la buze, către noiiveniţi. Să nu tulburăm clipele acelei femei!

Pe fundalul superbei cascade, Ilona îngenunchease într-un tablou blestemat. Stătea acolo, în pârâul cu pietre amare şi plângea. Umbrele stejarului dansau hipnotic în lumina amurgului. Treceau peste trupul ei, iar şi iar, ca pânza unui păianjen peste prada lui. Era ca o pasăre pe rugul fricii de a nu pieri sub tăişul neîncrederii în sine, de a nu se dezorienta la răscrucea din suflet. Mihai se apropie. Un dor sfâşietor îi zbuciuma pieptul. Dori s-o prindă pe după umeri, să-i inspire încredere, să-i promită că nu va mai lăsa niciodată viaţa să-i lovească, însă femeia din faţa lui părea că nu auzea nimic. îşi stropea tâmplele cu apă din pârâu, apoi îşi împreună palmele cantr-o rugă târzie:

— Dă-mi, Doamne, puterea să ştiu ce-i cu mine! Ajută-mă.

Doamne, să mă regăsesc, chiar dacă aş fi o criminală!

Auzi, într-un târziu, foşnetul paşilor şi se ridică brusc, speriată. Nu ştia ce să facă.

— Nu te teme, sunt eu, Mihai, soţul tău. Coşmarul s-a sfârşit.

Străfulgerată de amintirile care se închegau năucitor de iute, femeia făcu un pas şi căzu în braţele soţului său. Începu să-şi plimbe mâinile, cu nesaţ, pe umerii, pe gâtul, pe pieptul bărbatului. Era momentul în care sălbăticia îndoielii concura cu dorinţa de a se agăţa de cineva de încredere, care s-o ajute să-şi găsească drumul spre liman.

— Nu cred că l-am omorât eu pe omul acesta, Mihai…

— Eu sunt sigur că nu l-ai omorât tu, draga mea, deşi te-am văzut aici în noaptea crimei.

În locul unde pictorul îşi dăduse ultimele clipe de viaţă, unde un nebun rătăcise prin negura destinului, unde întâmplările se succedau cu irelevanţă aparentă şi unde se zbătuse să înţeleagă de ce paşii îi erau dezorientaţi, ca ai unui animal flămând, pilotul şi-a îmbrăţişat soţia cu dor, cu mulţumire, cu dragoste:

— Domnilor, pentru aceste momente, spaţiul e prea strâmt... Pe undeva prin apropiere am avut un hotel de cinci stele, glumi acesta. Noi doi vom înnopta acolo. De mâine vom începe o nouă viaţă, vom fi la dispoziţia societăţii...

Ilona nu înţelegea.

— Din păcate, mă văd nevoit să zădărăsc pornirea ta bucolică! interveni ferm comisarul. Poliţistul din sat ţi-a găsit câinii morţi lângă adăpostul tău! Doamnelor şi domnilor, avem un criminal în libertate! Vă rog să nu uitaţi asta!

— Aşa e, Mihai! întări Maria avertismentul comisarului. Mergem mâine împreună.

— Ilona, reluă comisarul chestiunile oficiale, de cât timp eşti internată la sanatoriu?

— Probabil din a doua zi în care am fost anunţată că Mihai a avut un accident aviatic. Întâi mi s-a spus, la telefon, că e în comă, pentru ca a doua zi, doi bărbaţi să mă sune la uşă şi să-mi dea cumplita veste. Ştiu că am leşinat, mi-au administrat un medicament, iar de atunci n-am mai fost lucidă. M-am trezit în sanatoriu. Mai târziu mi-au fluturat, pe sub nas, un certificat de deces pe numele lui Mihai. L-am văzut mai pe îndelete când au venit să semnez nişte acte, în schimbul îngrijirii mele... Nu mi-am dat seama că era un fals... Nici nu ştiam bine ce fac... De câteva ori am refuzat să iau medicamentele, simţeam că mă tulbură, mi-era bine când nu le luam, însă o asistentă

mă supraveghea mereu şi nu reuşeam să evit acest lucru. Într-o zi am implorat-o să le arunce, i-am dat în schimb un inel de aur. A acceptat. A doua zi la fel. După alte câteva zile a venit la mine şi am început să-i vorbesc despre serviciul meu, despre căminul meu… Atunci a realizat că aveam dreptate, că puteam face faţă oricărei probleme, cu responsabilitate. Mi-a înapoiat inelul şi mi-a spus să am încredere în ea.

— Mâine va trebui să ne întâlnim. Vom merge la o clinică să aflăm adevăratul diagnostic. Voi deschide alte dosare pentru sechestrare şi înşelăciune. Vom merge şi la Braşov.

— Oriunde doriţi, domnule comisar, dar voi veni doar în compania soţului meu.

Dan Simionescu zâmbi:

— Şi el este o piesă principală în dosarul pictorului. Şi spune-mi, te rog, ce sens au avut primele voastre replici după revedere?

— Suntem doi foşti nebuni, Dane! îmi amintesc faptul că în noaptea crimei stăteam pe deal. Era pe la trei. S-a auzit o maşină. Din ea au coborât un bărbat şi o femeie. L-am recunoscut pe Tudor. Mergea împleticindu-se. S-au îndreptat direct spre cascadă. Femeia era îmbrăcată în pantalon şi bluză de culoare închisă. îl ducea de mijloc şi se opreau des. Au ajuns în apropierea cascadei. Mai jos, Tudor a rămas pe loc. Femeia a ţipat la el. Bătrânul a încercat să se împotrivească. Cel puţin, aşa mi s-a părut. Păreau nişte umbre bătute de vânt care se aplecau în stânga şi în dreapta. Lumina lunii le contura vag siluetele şi chipurile. Pe mine, scena mă intriga, dar nu eram capabil să reacţionez. Câinii începuseră să latre. I-am potolit, mângâindu-i. Mă ascultau, sărmanii… Apoi l-am văzut pe pictor prăbuşindu-se. Femeia a plecat cu maşina, dar s-a întors după un timp, ducând la braţ altă femeie… Habar n-aveam ce se petrece. Asistam la un spectacol care

nu se agăţa de vreun reper din mintea mea. Abandonată, femeia s-a aşezat pe nişte pietre, lângă Tudor şi a încremenit ca o statuie. Mânat totuşi de curiozitate, într-un târziu m-am apropiat de gard, atât cât să nu mă simtă. Am recunoscut-o pe Ilona, dar nu ştiam ce reprezintă acea fiinţă pentru mine. M-a cuprins un fel de teamă şi am fugit. Începuse să se lumineze. Nu ştiu dacă m-a auzit. Cu siguranţă că n-o interesa nimic, n-a întors capul nici măcar când crengile uscate pe care călcam în grabă trosneau sub paşii mei. De pe coama dealului am văzut-o ieşind în stradă şi urcându-se într-o maşină. Eu am rămas doar cu imaginea acelei femei care l-a adus pe Tudor Cristache. Însă n-aş recunoaşte-o.

— Poate că eu l-am omorât, Mihai. Dar de ce? se tângui Ilona, ghemuindu-se la pieptul lui.

— Vom afla care este adevărul, oricât ar fi de crud! asigură comisarul. Mergeţi să vă odihniţi…

— Nu vom dormi, Dane… Vom grupa crâmpeie din ceea ce ne-a fost sortit să ducem. Vom fi liberi, aici, departe de ura lumii, aproape de tot ceea ce ne-a despărţit până acum. Draga mea, tresări pilotul, dar ce ştii de Adela noastră?

— E în America, m-a sunat o dată de acolo.

— Ştia că eu am murit?

— Da. Când am vorbit cu ea, la spital, nu i-am recunoscut vocea.

— Telefonul tău unde este?

— Nu ştiu, nu m-a sunat pe telefonul meu, ci pe un telefon din cabinetul medical. Eu nu-l mai am de mult.

— Ce de căi umbroase!… se mâhni Mihai. Avem mult de lucru!

— Adevărat! confirmă comisarul. Vom face o ierarhie a priorităţilor. Ilona, trebuie să aflăm dacă într-adevăr ai fost în noaptea aceea aici, la cascadă. Ce căutai şi dacă pictorul era mort când ai ajuns aici. Apoi vom vedea cine

ţi-a furat identitatea şi locuinţa, Mihai!

Comisarul îşi trecu mâna prin păr şi înşiră în gând mai toate personajele cuprinse în acel dosar. Nu prea se lega mare lucru. Fiecare avea o scenă pe care-şi juca rolul, se întâlneau în pauză ori în diverse locuri ca apoi să devină pur şi simplu nişte insule nelocuite într-un ocean de întrebări. Dar ştia că lucrurile ce par simple la o primă vedere nu se dovedesc a fi mereu lesnicioase, cât şi cele complicate n-au fost întotdeauna atât de neclare. Luptase cu misterul până în cele mai tainice cotloane. îl încătuşase de fiecare dată fără milă, pentru ca mai târziu să-i facă o reverenţă meritată de orice învins tenace…

Se despărţi de soţii Romanescu pe la zece seara, convins că aceştia aveau nevoie de intimitate mai mult ca oricând.

— Noi rămânem la vilă, parcă se scuză Maria faţă de comisar. Mai am câte ceva de luat. Vom începe, împreună cu mama, formalităţile de moştenire în care o vom include şi pe Tania. Apoi se adresă celor doi soţi.

— Vreţi să veniţi şi voi?

CAPITOLUL XII

— N-am intrat niciodată în casa aceasta, declară Mihai, urcând scările vilei.

Curtea îi era cunoscută, stătuse pe iarba de lângă aleea principală de multe ori, însă nu fusese invitat sau refuzase mereu să treacă de această barieră. Frica îl izbise violent şi îi încarcerase întreaga voinţă de comunicare. Amintirile veneau în valuri şi îi copleşeau sufletul. Era mult prea devreme să se descotorosească de ele…

Imensul living păstra vreo patru tablouri mari, câteva mai mici, ca o mini expoziţie explorată de neuitare. La loc de cinste se afla totuşi fotografia în sepia a pictorului cu priviri senine, cu zâmbet deschis înspre culori, aşa cum şi-a trăit viaţa. Cei doi soţi, musafiri de ocazie, şi-au rotit ochii prin încăpere, admirând picturile, onorând astfel

gazda. Cercetându-i, Bogdan trecu dincolo de aparenţe. Erau frumoşi amândoi, autentici şi puternici. Maria apăru cu câteva obiecte de îmbrăcăminte.

— Pentru Mihai am un halat de la Tudor şi pijamale, iar pentru Ilona am câteva lucruri de-ale mele. Să nu spuneţi nu! adăugă zâmbind, invitându-i în odaia alăturată. Pe urmă vom cina.

Masa de seară se prelungi armonios, ca între prieteni de-o viaţă. Vorbe, râsete, scormoniri după şi printre amintiri… Într-un târziu, ajunşi în aşternut, Mihai şi Ilona au simţit, fiecare în parte şi amândoi deodată, un val de căldură ca o binecuvântare. Ploaia scurtă de vară, abia remarcată în timpul mesei, încetase. De pe dealuri însă apele învolburate continuau să prăvale crengi şi bolovani ameţiţi. Mihai adormi cu gândul la câinii săi, întrebându-se cine şi de ce i-a omorât. Ilona mulţumi cerului că pentru moment aveau un acoperiş sigur. Mintea îi era limpede precum dimineaţa ce urma să vină în scurt timp.

Când s-au trezit, soarele urcase câteva raze pe cer. Mihai ieşi pe terasa măturată de o adiere blândă. În scurt timp i se alătură Bogdan şi, bătându-l pe umăr, îl salută:

— Bună dimineaţa, prietene!

— Astăzi e joi… răspunse Mihai la bineţe.

— Are vreo importanţă această zi?

— Precum toate de acum înainte.

— Adică?

— Voi ţine un jurnal al tuturor întâmplărilor. Sunt convins că mereu mă va aştepta ceva nou după colţ.

— Voi fi lângă tine.

— Îţi mulţumesc, Bogdane! Nu ştiu dacă aş mai putea pilota… Cândva doreai să mă angajezi la clinica ta…

— N-am uitat asta! Am nevoie de un manager bun. Ştii… nu mă puteam hotărî unde să deschid clinica. Baia Mare e oraş aproape de frontieră. Am închiriat totuşi un spaţiu impunător în Braşov. Am adus aparatura, am

pregătit câteva cabinete medicale. Mai târziu vreau să-l cumpăr. Maria şi restul prietenilor sunt aici.

În câteva clipe au apărut şi cele două femei.

— Cum aţi dormit? întrebă gazda.

— Ne-am odihnit cât pentru şapte vieţi, glumi Ilona, mulţumindu-i.

— Am pregătit cafelele. Stăm aici, pe terasă? Eu sunt în concediu, aşa că avem destul timp. Voi aduce şi sandvişurile.

— Vin cu tine, se oferi Ilona. Aduc şi eu ceva.

Cele două femei deveniseră prietene. O alchimie a sufletelor le dicta că viaţa era peticită cu neprevăzut pe toate feţele, dar atât timp cât nu încăpeau minciuna, ura, ipocrizia, totul era minunat.

— Ce-ar fi să rămâneţi aici o vreme, chiar dacă există riscul să fiţi căutaţi de răufăcători? sugeră, în treacăt, Maria.

— Ne-am gândit să mergem la un hotel, Mihai are ceva bani. N-am vrea să deranjăm pe nimeni.

— Nu deranjaţi, din contră, mă bucur să vă pot oferi ajutorul. Hai să vorbim şi cu Mihai. Cred că e cel mai bine aşa.

Maria aduse cafelele, iar Ilona veni cu micul dejun. Se conturase un fel de bună dispoziţie, ivită din durere.

— Dragul meu, Maria s-a oferit să ne găzduiască aici, o vreme. Ce zici?

— Păi, să caut nişte mulţumiri ecvestre, impunătoare.

— Am soclu pentru ele! glumi tânăra, arătând la inimă. Data viitoare vom fi noi musafiri…

— Sunteţi minunaţi! afirmă pilotul.

Ilona o îmbrăţişă pe Maria şi îi promise că va avea în ea cea mai bună prietenă. Au urmat câteva clipe de tăcere. Cu siguranţă că se gândeau cu toţii la primul pas pe care cei doi trebuiau să-l facă.

— Tu, Bogdan, ai venit definitiv din Austria, nu-i aşa?

Cel puţin aşa am înţeles eu cândva.

— Da, eu şi soţia mea ne-am despărţit. M-am întors aici, la Maria. Cândva, noi doi am fost logodiţi. Apropo, mi-a venit o idee. Dacă ne vom căsători, şi privi spre Maria, ce-ar fi să ne cununaţi voi? Face parte din proiect, zâmbi Bogdan.

Tânăra surâse:

— Am mai discutat despre asta şi i-am lăsat lui Bogdan libertatea de a ne alege naşii.

— Of, Doamne, oare vouă nu vă trece prin minte că e posibil să aveţi în faţă o criminală?...

— Ne asumăm acest risc! au răspuns amândoi deodată, zâmbind.

— E tonifiantă încrederea arătată în noi. Sunteţi magnifici! zise Ilona. îl vom suna pe comisar şi-l vom anunţa că suntem pregătiţi să înfruntăm realitatea.

Comisarul Dan Simionescu îi invită la el la birou. Dosarul *„Pictorul din ArdeaP* era deschis şi aştepta noi declaraţii.

— Veţi scrie fiecare ce vă amintiţi, preciză acesta. Nu uitaţi că orice amănunt are importanţa lui.

— Aşa vom face, aprobă Mihai.

— Veţi fi audiaţi pe rând, probabil ştiţi cum e procedura.

— Nu ştim, însă ne vom conforma.

Mihai aşteptă în anticameră, iar soţia sa începu să scrie, în câteva clipe nu se mai auzea decât foşnetul colilor pe care aceasta avea să le umple cu o bună parte din existenţa ei. îşi amintea că era director la o firmă de construcţii. Din ziua dispariţiei lui Mihai lucrurile îi erau neclare. Aşa cum mai spusese, cineva îi adusese vestea cea rea şi îşi pierduse cunoştinţa. S-a trezit în sanatoriul acela. Multă vreme a fost confuză, deşi realiza uneori că este victima unui complot. Văzuse certificatul de deces al soţului său, semnase nişte acte, un bărbat şi o femeie o

vizitaseră de câteva ori, pe urmă o uitaseră acolo. Mai departe a urmat episodul cu plecarea din sanatoriu în noaptea în care a murit pictorul. Nu ştia cine îi încredinţase acea maşină, dacă a condus-o ea sau altcineva. îi apărea, de mii de ori, imaginea pictorului, cu faţa în apă. Nu s-a repezit să-l salveze, împietrise în decorul până mai deunăzi fermecător…

Mihai procedă la fel. Pentru el, lupta îndârjită, chiar disperată, din momentul prăbuşirii avionului, fusese ghilotina care tăiase legătura cu trecutul. Urmaşe vizita celor doi bărbaţi la spitalul din Germania… Desigur, la vremea aceea nu înţelegea mare lucru. Supravieţuise el şi încă vreo câţiva pasageri. Urma sosirea în România, dar şi comisioanele pe care ar fi putut fi obligat să le facă. îi tot apărea în minte un tablou al lui Tudor şi faptul că avea pe verso nişte cifre – foarte important pentru acei oameni, se pare – aşa cum putea să fie doar o cacealma, pentru a1 convinge pe pictor să vândă picturile pe te miri ce, în ideea că acele numere scrijelite acolo aveau mai multă importanţă decât lumea din pânze.

— Cred că oamenii aceia coordonau multiple infracţiuni în varii domenii. Ar fi făcut bani din orice. Cu siguranţă că diagnosticul pe care l-am primit i-a ajutat foarte mult. Acum realizez că am reuşit să dezleg o enigmă. Au profitat de starea mea, şi-au luat identitate falsă, au făcut şi acel certificat de deces şi mi-au furat totul.

— Asta rămâne de văzut, Mihai. Acum aş vrea să mergeţi împreună la un psihiatru şi la un psiholog. Pe urmă vom relua declaraţiile. Să rugăm destinul să vă fie favorabil.

Aşa cum a promis, comisarul dădu telefon la o clinică şi ceru programare pentru două persoane. Apoi îi conduse pe cei doi soţi, cu maşina lui. Cabinetul de psihologie era la etajul unu al clădirii. Alături – cabinetul de psihiatrie,

dovadă că cei doi medici colaborau în stabilirea unor diagnostice mai dificile.

— Avem nevoie de un consult amplu, ceru comisarul după ce prezentă, suficient de detaliat, cazul.

— Niciun pacient nu pleacă nemulţumit de aici, glumi doctoriţa Enache, măsurându-şi pacienţii. Cu cine să încep?

Rămas în cabinet doar cu medicul, Mihai porni să povestească fluent, privind într-un loc fix ca şi cum ar fi citit dintr-o carte. Dorea să nu-i scape nimic, să se descotorosească de tot calvarul ce-l încovoia de ceva timp. Simţea nevoia să fie înţeles întru totul, să-şi afle aici capătul de drum care să ducă spre speranţa că viaţa îşi va relua cursul normal. Doctoriţa îl ascultă fără să-l întrerupă. I-a urmărit atentă privirea, timbrul vocii, mimica feţei, orice crispare… Faptul că îşi strângea pumnul din când în când era, pentru ea, semn că înăuntrul pacientului se zvârcoleau neputinţa şi nerăbdarea… După aproximativ douăzeci de minute, îl opri. Ieşi din cabinet şi se consultă cu colegul ei, psihiatrul, apoi reveni:

— Domnule Romanescu, pentru siguranţa diagnosticului va trebui să facem şi o tomografie. Veţi merge, împreună cu soţia, la doctorul Micu. Dumnealui vă va da trimitere pentru tomograf. Abia atunci vom vedea ce mai avem de făcut.

Pe hol, comisarul se arătă presat de alte lucruri:

— Cât timp ia aceste demersuri? o întrebă pe doctoriţă.

— Circa două ore…

— Dragii mei, se adresă lui Mihai şi Ilonei, sunt aici peste o oră şi jumătate. Dacă se iveşte ceva, comunicăm prin telefon. Da? La revedere!

Din fericire, rezultatul computerului tomograf era curat ca raza de soare. În cabinetul de psihologie sau psihiatrie, la solicitarea doctorilor, pe rând, dar şi

împreună, cei doi soţi şi-au povestit partea umbroasă din viaţa lor. Ambii medici s-au declarat mulţumiţi de sănătatea mintală a pacienţilor.

— Nu sunt probleme, domnule comisar, îl informă doctoriţa pe Dan Simionescu. Amândoi au discernământ. Poveştile lor sunt uluitoare. Nu pentru că n-aş mai fi auzit ceva asemănător, însă de fiecare dată mi se pare nedrept să vrei să fragmentezi existenţa unui om.

— Aş avea nevoie de avizul dumneavoastră pentru dosar.

— Îl veţi avea în câteva zile, răspunse culant doctoriţa.

Când au coborât scările instituţiei, o uşurare uriaşă i-a cuprins. Aveau să pornească spre lumină mai hotărâţi ca niciodată.

— Mâine vom merge acasă la voi, îi anunţă comisarul. Ştiţi negreşit că nu vom putea intra în locuinţă decât cu mandate, însă vom lua pulsul locatarilor la contactul cu voi, al noului proprietar, deşi mă tem că mai locuieşte cineva acolo.

Noaptea care a urmat a fost atât de lungă, încât distanţa dintre Zăvoaia şi Braşov s-a măsurat în secole-aşteptare. Dimineaţa următoare s-au trezit devreme şi au plecat, împreună cu Dan Simionescu, la Braşov. Au ajuns în faţa blocului în jurul orei nouă. Speranţa se înghesuia cu mâhnirea pe chipul celor doi soţi. Gândul că ar putea dovedi nevinovăţia femeii, apoi faptul că dincolo de uşa aceea se afla tot ceea ce agonisiseră împreună şi totuşi nimic nu le mai aparţinea le aducea unde alb-cenuşii pe sufletele încă palide. Însoţiţi şi de un poliţist de proximitate din cartier, păşeau pe aleea dintre blocuri. Primul locatar care îi zări, un bărbat cam pe la şaptezeci de ani, îşi făcu semnul crucii:

— Doamne, chiar e adevărat! auzisem că s-ar fi întors Mihai al nostru, însă fratele lui mi-a spus că este o eroare.

Ilona, şi tu eşti aici? Mare e puterea lui Dumnezeu! exclamă uluit bărbatul, apoi strigă la o femeie care scutura ceva pe un balcon: Doamna Negru, s-au întors soţii Romanescu!

— Cobor imediat!

Când a dat cu ochii de ei, femeia începu să plângă. îi îmbrăţişă lung, ştergându-şi lacrimile:

— N-aţi murit?! Doamne, n-aţi murit! Ilona, cum n-am mai ştiut nimic nici de tine!…

— Cine locuieşte în apartamentul nostru? întrebă Ilona.

— Fratele domnului Mihai, dar nu l-am mai văzut de vreo două săptămâni. Însă, Dumnezeu să mă ierte, completă bătrânul, e o diferenţă uriaşă între soţul dumneavoastră şi dânsul. Să nu mai vorbesc că nu vă seamănă fizic nici pe departe, continuă, îndreptându-se spre Mihai. Şi e taciturn, morocănos, singuratic… deşi uneori acolo aveau loc adevărate dezbateri, aş putea spune. Veneau fel de fel de oameni, unii mai prezentabili, alţii jegoşi şi cu plete, scuzaţi-mi expresia!

— Vom avea nevoie de declaraţiile dumneavoastră, ceru Dan, privind spre vecinii amabili.

— Desigur, desigur!

Cei doi soţi au urcat împreună cu poliţiştii la etajul I. Comisarul l-a lăsat pe Mihai să sune. Uşa s-a deschis şi a apărut o femeie tânără, cu un copil în braţe. Aceasta îi privi suspicioasă:

— Comisarul Simionescu, se prezentă Dan. Putem să stăm de vorbă? întrebă şi întinse legitimaţia.

Femeia avu o mică ezitare:

— Sigur… Intraţi.

Mihai şi Ilona s-au dovedit a fi atât de însetaţi de contactul cu fosta lor locuinţă, încât au îmbrăţişat într-o privire totul, încă din primele clipe. Le era dor de raftul cu cărţi din bibliotecă, de trandafirul japonez de pe balcon,

care încă îşi mai etala florile, de ceaşca de cafea a dimineţilor fericite, de cireşul care-şi întinsese crengile până sub fereastra lor.

— Dânşii au locuit aici, începu comisarul. Ba chiar sunt proprietarii de drept ai acestui imobil. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Am închiriat acest apartament în urmă cu trei zile. Dar nu înţeleg, mi-au fost prezentate actele de proprietate, am făcut un contract, sunt în regulă. Am achitat chiria, în avans, pe un an de zile.

— Nu v-a acuzat nimeni de nimic. Vrem doar să ştim cum am putea lua legătura cu proprietarul.

— Mi-a spus că va pleca să muncească în străinătate. Dar a lăsat un număr de telefon.

— Vă rog să mi-l daţi şi mie.

Dan formează numărul şi aşteaptă… A răspuns căsuţa vocală.

— E clar. Am început cu stângul.

— Mă tem că nu veţi rămâne aici până la încheierea contractului, se adresă chiriaşei.

Copilul începu să plângă. Tânăra se aşeză pe un scaun, cu el în braţe, mecanic, ca şi cum ar fi vrut să evite o stare de rău în unna acestei veşti. Apoi se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăpere, strângându-l la piept şi mângâindu-l ocrotitor pe creştet.

— Să-l anunţ şi pe soţul meu, vă rog.

— Evident. Vom avea nevoie de declaraţiile amândurora. Puteţi veni mâine la poliţie? La camera 16, preciză, privind spre colegul lui care dădu afirmativ din cap.

CAPITOLUL XIII

Între Maria şi Bogdan se reînnodase acel fior tainic risipit prin timp. Anii care i-au despărţit samavolnic s-au şters precum umbrele de pe luciul unei oglinzi. Lângă doctor, tânăra îşi găsi liniştea, adevărul, speranţa. Avea

nevoie de aşa ceva, aşa cum avea nevoie şi de Tania.

— Vei veni la mine la clinică, vom fi mereu împreună, se bucură Bogdan, reluând subiectul în ziua imediat următoare întâmplărilor relatate.

— Am promis, am promis! zise, zâmbind, Maria. Să vezi ce feţe vor face cei de la bancă. Nu le-am spus că-mi voi da demisia.

— Oricine are nevoie de un economist bun. Dar eu mai mult decât alţii, să fie clar!

— Nu uita, sunt cam pretenţioasă!

— Pretenţiile tale vor deveni ordin pentru mine!

— Ei, nici chiar aşa, nu voi mai şti să deosebesc dorinţa de orgoliu…

Discuţia avea loc pe terasa restaurantului Cronos, din centrul oraşului. Aici ocupau masa lor intimă şi ascultau muzica preferată care le înălţa sentimentele într-o galaxie specială. Se întâlneau des. Nu locuiau împreună. Făcuseră din asta un pact mutual, deşi se doreau cu disperare:

— Ia spune, începu Maria, cum e cu… acea căsătorie a noastră?

— Cum am stabilit, spuse, surâzând, doctorul.

— Tocmai, că nu prea am stabilit nimic palpabil!

— Dar nu e greu deloc. Ne trebuie doar câteva clipe de vrajă! apoi continuă serios, prinzându-i mâna: Ai intrat în joc, îmi place! Aşadar, am voie să caut singur părinţii spirituali…

— Ai… n-ai… însă ei sigur au nevoie de încrederea noastră, Bogdan. Ştii asta! Eu cred în nevinovăţia lor. Foarte puţini mai sunt oamenii care le sunt alături acum.

— Eşti magică, Maria! Vom face echipă bună împreună.

— Of, Bogdan… şi câte mai am de făcut! Vreau să dovedesc faptul că Tania este sora mea şi să încep formalităţile de trecere pe numele ei a jumătate dintre

bunurile care i-au aparţinut bunicului nostru… Sper că eşti de acord… Vom vedea cum procedăm cu vila de la Zăvoaia… Mi-ar plăcea să o păstrăm noi… Mama zice că ne transferă toate drepturile sale. Apoi o vom ajuta să-şi deschidă o afacere şi vom găsi însoţitor pentru părinţii ei.

— Am înţeles că este într-o relaţie cu scriitorul.

— Îmi place, se bucură Maria. Ştefan e un om bun. Doar că n-a prea avut noroc cu Anca.

— Anca emana o răutate ascunsă. N-am cunoscut-o foarte bine, însă era genul de om care-şi punea ceva în cap şi nu renunţa uşor. Avea un soi de egoism, căuta să-i fie bine cu orice preţ. Profita de orice informaţie prielnică apoi îşi croia poteci spre a obţine doar beneficii materiale. Aşa s-a făcut că de câte ori veneam în ţară ea afla prima. Încerca să-mi intre în graţii şi era geloasă pe tine. îmi ceruse acel tablou şi o refuzasem pe motiv că are valoare sentimentală. Nu i-a convenit şi a acţionat îndoielnic. Ai văzut, cel de acasă e un fals. S-a răzbunat şi a câştigat nişte bani. Doar atât.

— Mi-e dor de sora mea, deşi vorbim des la telefon. Mi-a spus că Ştefan a scris mult la romanul lui. În mare parte s-a ghidat din realitate. Acum nu zic că n-ar mai fi exagerat puţin, aşa sunt scriitorii… Mi-ar plăcea să citesc manuscrisul. E ca o fotografie a vremurilor pe care le trăim, plecând de la cazul Tudor Cristache.

— Înseamnă că Tania e un corector bun!

— Ei, da! Mi-a spus ce a auzit de la iubitul ei.

— Am înţeles că vor pleca, săptămâna viitoare, la munte.

Ce-ar fi să mergem şi noi cu ei? La întoarcere vom inaugura clinica.

— Are vreun rost să mai stau pe gânduri? Hai să-i sunăm! Tu pe Ştefan, eu pe Tania!

Scriitorul se arătă încântat de compania lor, la fel şi Tania. Prin urmare, au hotărât să plece în Apuseni peste

câteva zile.

— În inima munţilor, inspiraţia dă roade, preciză Bogdan.

— Şi dragostea la fel, glumi interlocutorul său! Sunt convins că vom avea o vacanţă… tare.

Drumul spre Apuseni trecea prin păduri nesfârşite. Era o împărăţie sculptată în alta şi tot aşa, natura îşi etalase întreg arpegiul feeric. Pe alocuri, satele, situate la distanţă mare unele de altele, erau formate doar din câteva firave cătune. Puţine aveau biserică, şcoală sau dispensar, însă purtau pecetea verde a liniştii adânci. Le-a atras atenţia, şi au discutat mult pe marginea subiectului, faptul că în curtea unui localnic, la vreo cinci metri de casă, pe iarbă, în mijlocul grădinii, se aflau o cruce şi un mormânt proaspăt. Crucea avea o coroană făcută din trandafiri roz, crini şi margarete albe. În scurtă vreme şi-au dat seama că acela era un obicei al zonei.

Din loc în loc simţeai nevoia să opreşti, să respiri cât pentru două veacuri petrecute în iureşul oraşului. Scriitorul nota mereu câte ceva într-o agendă şi fotografia orice coamă stâncoasă şi, mai ales, zmeurişul întins de-a lungul drumului. Urmau apoi pâraiele, coborând agale, trasându-şi setea armoniei pe pietrele noi, rostogolite din când în când, ca nişte perle sălbatice, dornice de aventură.

În sfârşit, odată ajunşi la destinaţie, au îmbrăcat din nou veşmintele codrului care şi-a revărsat peste ei candoarea cu delicateţe, oferindu-le un colţ de rai pe o fâşie nesfârşită de timp. S-au cazat la o pensiune confortabilă, pe versantul unui munte. Priveliştea era grozavă. Vor rămâne aici câteva zile, suficient pentru a adăuga nuanţe viselor de care fiecare dintre cele două cupluri avea nevoie.

Clipele se scurgeau în murmure fine. Oricare secundă avea preţul ei, bine încorporată în decorul zilelor bune, sosite la timp şi fără prea mare alai. Prima seară a

trecut repede. Au povestit, au râs, au ascultat muzică, au cercetat zona. În apropiere era o şcoală de echitaţie, pe care au trecut-o îndată în agenda vacanţei.

— Sunt obişnuit să mă trezesc devreme, zise Bogdan, când s-au despărţit. Mereu am sperat că în zilele libere îmi voi schimba tabietul.

— Şi eu sunt matinal, răspunse Ştefan.

— Să nu vă aud! interveni Maria. Noi vom lenevi mai mult, nu-i aşa, surioară?

— Da… se alintă, felin, Tania.

— Atunci ne vom întâlni la cafea. La prima cafea, preciză Bogdan. Cred că pe la şapte sunt prezent pe terasa dinspre lac.

Acest lucru s-a şi întâmplat. Orele prezise s-au arătat a fi vlăstare cu rădăcini. Licoarea amăruie a dat prilejul de a se vorbi despre proiectul doctorului, despre planurile scriitorului, despre familia Romanescu.

— Apropo, unde ai ajuns cu romanul? Maria voia să-ţi citească manuscrisul. Nu zic nu, şi eu aş dori!

— Mă duc să iau laptopul. Am stick-ul la mine. Am scris destul de mult.

— Să înţeleg că ai anticipat evenimentele?

— Cam aşa ceva. Însă poţi folosi şi expresia „ai exagerat evenimentele”. Totuşi deţin unele secrete pe care comisarul nici nu le visează…

Bogdan intră în cameră în vârful picioarelor. îşi luă laptopul şi coborî în hol. De acolo se întindea terasa, mărginită de flori. Prin iarba pufoasă ţopăia un iepure de casă… „Ba trei!” remarcă acesta în gând, descoperind alţi doi urecheaţi.

Au comandat încă un rând de cafele, iar Ştefan şi-a aprins o ţigară, atent la reacţiile doctorului care începuse să citească. Ajunsese la capitolul cu sanatoriul, când a fost întrerupt de telefonul Mariei. îi anunţa că vor veni la micul dejun, semn că cititul trebuia să ia o pauză.

— Voi continua mai târziu. Mi-ai stârnit curiozitatea!

Spre seară, Maria şi Tania au ieşit pe canapeaua din incinta pensiunii. Aveau ce să aleagă spre relaxare: un leagăn, un hamac, o masă de tenis.

Bogdan reluă lectura. Un amalgam de întrebări a început forfota prin mintea sa, parcă mai multe ca niciodată. Momentele în care lui Mihai i se pregăteau anumite servicii de către acei ticăloşi erau marcate cu profesionalism. Dialogurile dintre acesta şi necunoscuţii din mintea pilotului umpleau câteva file.

— Chiar, întrerupse doctorul, pe aceştia cum de nu şi-i aminteşte?

— Şi-i aminteşte, însă nu ştie de unde să-i ia. Deocamdată plutesc într-o mare de necunoscuţi.

Ce a urmat îi era total străin. Însă, în scurt timp, subiectul a devenit atât de captivant, încât începu să-l subjuge:

— Iar pomeneşti de cifrele acelea. îmi crapă mintea! Chiar au vreo importanţă, sau tu te joci cu noi?

— Citeşte! îl îndemnă scriitorul.

„Pentru Tudor, Valeria Stoicescu era pajura iubirii neîmplinite. Faptul că actriţa dădea o notă slabă subiectului căsătoriei îl făcea pe pictor şi mai dornic de a-i intra în graţie. Însă el avea locul lui, era respectat de aceasta aşa cum îi erau respectate şi rătăcirile sale prin lumea simezelor. De câte ori îi vorbea despre Georges, i se umplea sufletul de bucurie. Era ca şi cum o mare îşi revărsa toate valurile peste sufletul său naufragiat pe o insidă mirifică.

— Promit că n-o să vă lipsească nimic, îi repeta, din când în când [Tudor Cristache. Şi încerca să se ţină de cuvânt. Tudor înlocuise toată mobila din locuinţa acestora din Bruxelles. Lui Georges îi dăruise, de ziua lui, o maşină scumpă, deşi niciunul nu-i ceruse nimic, niciodată. Acceptau, pur şi simplu, darurile lui Tudor, apoi îl

copleşeau cu mulţumiri”.

— Baţi pasul pe loc, comentă Bogdan, pe un ton de reproş.

— Nu mi-ai cerut să-ţi povestesc? glumi scriitorul.

— Du-te şi lasă-mă… Ia vezi ce fac fetele noastre?!

Ştefan căută spre cele două surori, care emanau o veselie copilărească, zbenguindu-se într-un balansoar:

— Eu zic s-o citeşti după lansare. Ar fi mai bine. Interesul ar creşte…

— Vrei să intru în sevraj? Pleacă! Lasă-mă singur!

Ştefan, dintr-o falsă modestie, îşi luă ochelarii de soare şi plecă.

Doctorul reluă capitolul în care tabloul pictorului începuse să trezească suspiciuni. Codul, codul… „Dar de ce nu ne spui care este, scriitoraşule?!” zise, nemulţumit acesta. Dădu iarăşi peste paragrafe cu Tudor Cristache: într-o seară, am fost călcat de doi borfaşi. Eram în atelier. Unul, cel mai în vârstă, avea pretenţia de şef. Mergea apăsat, cu mâinile la spate şi mesteca întruna gumă. Ce vreţi? i-am întrebat. Am înţeles, de la un vecin, că m-aţi mai căutat.

— Sper să ne înţelegem, începu cel tânăr.

— Mai precis?

— Ştim că pinacoteca personală s-a cam golit. Ceea ce înseamnă că eşti un pictor bine cotat. Vedem că ochii te-au lăsat, iar mâinile îţi tremură. Bănuim că şi picioarele ţi se umflă dacă stai midt la şevalet…

— Aşa că «lăsarea la vatră» e binevenită.

— «Nu vă permit!» am ţipat la ei.

— Noi avem doi muritori de foame, absolvenţi de bele-arte. Le-am dus nişte albume de-ale tale. Au recunoscut că eşti cam greu de pastişat, dar că se descurcă. După ce ei mâzgălesc nişte pânze, ţi le aducem, tu le semnezi… Ba mai mult, îi dai telefon Divei şi o informezi că-i trimiţi un lot de tablouri… Toţi cei implicaţi

în această afacere vor avea cotă-partel... Chiar şi dragul tău Georges...

— «Ieşiţi! Nu vă daţi seama că atentaţi la renumele meu?!!...»

— Ca dovadă a bunăvoinţei noastre, iată o scrisoare de la fiul tău cel mort! zise şeful, scoţând din buzunarul de la piept un plic. Şi cum am devenit prieteni, n-o să ne laşi să plecăm cu mâna goală din casa ta. Mergem, puştiule?

— Hai s-o uşchim!

Cerul a căzut peste mine! Era scrisul fiului meu!... Nu laş fi confundat pentru nimic în lume. Nu aveam cunoştinţă de existenţa acelei scrisori. Era datată în preziua decesului... Abia când vizitatorii au ajuns în prag, am descoperit ce tablou au luat. Era cel pe spatele căruia îmi notasem cifrul de la seiful în care depusesem câteva zeci de mii de euro pentru Valeria şi Georges. Era cadoul meu pentru ei, cu ocazia retragerii din lumea artei. Şi pentru Maria agonisisem destul. Emiliei îi rămăsese de la fiul meu apartamentul în care au locuit împreună, plus două autoturisme din import... Am ieşit după hoţi. De pe terasă le strigam să-mi înapoieze acel tablou, că le dau zece în schimb. Zadarnic! Ei ştiau dinainte ce vor... Noroc divin: în poartă zăbovea sălbaticul acela mut, cu ciomagul în mână. Fără somaţie, i-a sfărâmat umărul hoţului tânăr, făcându-l să scape tabloul pe cimentul aleii, iar pe celălalt hoţ l-a ologit tot cu o lovitură. În drum, la volanul unei maşini, cu motorul pornit, îi aştepta o femeie...”

Acestea erau pasajele originale, preluate exact din discuţia cu pictorul, doar că Ştefan le dramatizase, transcriindu-le în dialog.

„Aha!... mormăi Bogdan. Scriitoraşul a descifrat misterul codului... Dar la cine e acum? Bănuiesc faptul că tabloul e ascuns bine. A avut pictorul timp să spună cuiva unde e? Ce veste a putut să-l lovească aşa de tare pe Tudor?... Cam multe întrebări fără răspuns... Cam multe!”

Urmau apoi spaţii libere sau doar nişte frânturi de fraze cu iţe foarte firave între ele, semn că acolo avea să intervină zeul neprevăzutului, ce avea să conducă acţiunea pe multe zeci de piste sau pagini… După încă un click, dezamăgitor, era scris cu litere aldine cuvântul „Final”. Şi, ca şi cum cineva ar fi regizat totul, uşa se deschise, iar în prag apăru Ştefan:

— Să mergem. Suntem aşteptaţi!

Bogdan făcut ochii mari.

— Doamne, exclamă ridicându-se de pe scaun, oare acesta să fie criminalul?

— Uneori viaţa e mai inventivă decât orice*, sir*.

CAPITOLUL XIV

O maşină luxoasă, neagră, trase în faţa impozantului hotel Sfinx, aflat în centrul oraşului Timişoara. Din ea, o tânără de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, cu părul blond, uşor ondulat şi ochii de grafit, îmbrăcată în fustă şi taior gri, pantofi asortaţi, cu toc înalt, ceea ce-i sporea eleganţa, coborî pe trotuar însoţită de un bărbat mult mai în vârstă, care n-o slăbea din ochi.

— Spune-mi, unde mergem? îl întrebă nedumerită, lăsându-se condusă spre intrarea hotelului şi de acolo înspre lift. Mi-ai spus că mă duci la mama. Ce căutăm aici? Pierdem vremea, ştii că i-am fost departe în tot acest timp!

— Taci odată! scrâşni bărbatul, expirând un vălătuc de fum şi aruncând chiştocul în silă. Te-am scos din puşcărie, lasă figurile! Dacă nu-l dădeam pe asociatul meu în gât, i-ai fi trimis mămicii tale dragi gânduri drăgălaşe, printre gratii, mult şi bine, Adela! Iar ea îţi aducea sărmăluţe tot printre gratii!…

— Dar n-am fost vinovată, Arion, ştii bine asta! se tângui femeia şi, oricât ar fi dorit să se încrunte în discuţia purtată cu însoţitorul ei, chipul frumos îi trăda sufletul senin.

— Crezi că p-ăia îi interesau poveştile tale? Te-au

prins cu drogurile în maşină, ce mai conta de unde şi până unde le plimbai?

— Dar a fost o înscenare… Ai recunoscut asta în faţa poliţiştilor.

— N-am recunoscut nimic. Le-am dat doar înregistrarea. Nu e acelaşi lucru.

— Le-ai dat-o, însă am impresia că ai aruncat toată vina asupra lui…

— Nu te priveşte pe tine! o întrerupse Arion. Ar fi cazul să-mi mulţumeşti.

— Mulţumesc! Şi acum du-mă la gară.

— Ha-ha-hal. Te vei căsători cu mine. E timpul să mă aşez şi eu la casa mea, adică să am familie, să mă ocup de firmă… Trebuie să albesc nişte bani… Ne vom înţelege. După un timp mă vei iubi şi tu. Ai să vezi! Vom călători mult… Cumpărături… Bijuterii… într-un cuvânt, vom fi fericiţi. Asta dacă nu ai fumuri de madmoazelă de pension. Dacă faci nazuri, ştii unde ţi-e locul – în colivie!

Tânăra oftă lung, îşi săltă geanta pe umăr şi păşi în lift ca într-un tărâm tenebros de unde începea o altă viaţă. Se simţea murdară. Atât moral, cât şi fizic. Ar fi vrut să-şi refacă machiajul în oglinda din peretele cabinei, însă individul de alături nu merita nici măcar o umbră din rimelul ei. Bărbatul se arătă încântat de faptul că tânăra se privi în oglindă, totuşi îşi reprimă orice dorinţă de a o atinge, de a o mângâia.

Camera, în nuanţe vişinii, cu un balcon mare, dădea spre parcul oraşului, oferind o privelişte de toamnă generoasă. îşi roti privirile de câteva ori prin încăpere. Ar fi dorit să fie singură, să-şi adune gândurile, stările, să se reculeagă, să conştientizeze că era liberă, să spere că-şi va regăsi drumul pierdut, şi că va afla cum se simte mama sa, unde îi este înmormântat tatăl…

Ali on, care acum se îndeletnicea cu un pahar de whisky, îi provoca oroare. Avea vocea autoritară şi privirea

tulbure. Ar fi vrut să se descotorosească de el, dar îi era datoare cumva. El îi angajase avocaţi, dăduse proba care o discriminase şi o eliberase din închisoarea unde stătuse destul încât să-i accepte avansurile libidinoase. În tot acest timp, fusese singurul ei vizitator. De multe ori n-ar fi dorit să-l vadă, însă trăia cu speranţa că-i va aduce veşti de acasă. O dată i-a dat telefonul mobil să-şi sune mama, cu condiţia s-o mintă că este plecată în America. A duruto sufletul, ar fi dorit să strige, să ceară ajutor, dar realiza că şi maică-sa-i la fel de înrobită ca ea... Cu toate acestea, până la căsătorie calea era lungă...

— Ne vom odihni puţin, apoi vom lua masa, propuse bărbatul.

Îşi dezbrăcă sacoul şi rămase într-o cămaşă bej, cu butoni aurii. Se descheie după un timp, cu gesturi studiate şi la cămaşă, privind-o insistent. Adela îl urmărea cu privirea piezişă, prefăcându-se că îşi caută în frigider o băutură răcoritoare. îi simţea ardoarea hulpavă din ochi, însă încerca să nu-şi piardă calmul. Ari on, fremătându-şi nările, se apropie de ea:

— Îmi eşti datoare, Adela! zise scurt. Să nu uiţi asta niciodată! Ţi-am redat libertatea pentru că te iubesc! mai şopti apăsat, prinzând-o de după umăr şi silind-o să se întoarcă cu faţa spre el.

Neavând încotro, femeia îi întâlni buzele flămânde şi pe dată îi năvăli în nări mirosul puternic de parfum bărbătesc, amestecat cu transpiraţie. Avea senzaţia că se sufocă. îl cunoscuse într-un cerc de prieteni. De fapt, era tatăl unei foste colege de facultate cu care păstrase legătura până în clipa catastrofei. Divorţat, îi lăsase impresia unei persoane respectabile, ce oferă siguranţă şi încredere. În seara aceea a fost altfel. Primise invitaţia de a cina cu Lorena, fiica lui. Nu era prima dată când se întâmpla asta. Într-adevăr, Arion devenise curtenitor, însă ea considerase că asta făcea parte din stilul său, al omului

de afaceri mereu protocolar, atent, sociabil. Tot în seara aceea şi cam pe nepusă masă, venise acolo şi un tânăr care pretindea că este bun prieten cu Lorena. Deşi îi cunoştea pe toţi apropiaţii casei, pe acesta nu-l mai văzuse până atunci. Sunase insistent la uşă. îi deschisese Arion, calm. Un câine ciobănesc, în holul locuinţei, făcându-şi datoria de bodyguard, îl mirosi întâi şi-apoi îl lăsă să intre.

— Suntem căutaţi de poliţie! aproape ţipă tânărul.

— Ce te-a apucat?! îl potoli Arion Petrache, făcându-i semn că discuţia trebuie să se întrerupă.

Bărbaţii au intrat în sufragerie. Tinerele erau pe terasă. Se auzeau frânturi din convorbirea acestora. Adela nu dădea importanţă. La un moment dat a început să se simtă rău. O

cuprinse o stare de slăbiciune care o înfricoşa.

— Nu ştiu ce am, îi zise prietenei sale. Aş vrea să plec, să mă odihnesc. Ne întâlnim mâine.

Se înnoptase de-a binelea. Locuia la douăzeci de minute distanţă. Avea apartament cu trei camere, cumpărat de părinţii săi, încă din primul an de facultate. Se pregăti de plecare. Prin uşa deschisă îşi luă rămas bun de la gazdă.

— Pleci aşa repede? o întrebă Arion.

— E târziu…

— Mă poţi duce şi pe mine până la Piaţa Rosescu? o întrebă noul-venit.

— Da, sigur, răspunse fata.

Lorena se oferi s-o conducă până la poarta casei. Tânărul făcu câţiva paşi, apoi se scuză:

— Doar două minute, vă rog! Am uitat ceva.

Nici n-a intrat bine în casă, că Arion l-a şi prins de guler:

— Să nu mai vii cu tâmpenii de-astea la mine, auzi?! îi şuieră în nas tânărului. Mai şi urli că eşti urmărit de poliţie, ce dracu’!?…

— Chiar suntem! I-am văzut sub castan, spre PECO! zise acesta, apoi scoase dintr-o borsetă micuţă un pachet cu multe pliculeţe şi-l trânti pe masă: Aruncă-le!

— Dispari, dracului, cu ele, cu tot! Dacă apar ăştia acum şi ne găsesc cu droguri?!... Unde este reputaţia mea, unde e libertatea noastră? Valea, că sun eu la poliţie! porunci Arion şi luă telefonul, prefăcându-se a căuta ceva pe ecran.

— Bine, plec! Iau şi astea cu mine. Dacă mă vor urmări să ştii că le las la muierea ta, în maşină. Ce-mi pasă mie de mironosiţa aia?... zise zeflemist, ascunzând pachetul într-unul din buzunare. Salut!

Arion avusese grijă să-l înregistreze. Se auzea doar vocea tânărului. Un specialist putea face o mină de aur din acea înregistrare şi Arion avea de gând să se folosească de ea în momentul când va voi să scape de el şi să se retragă din stilul acesta de viaţă.

De pe trotuarul de vizavi, din umbra castanului, doi poliţişti cercetau discret – credeau ei! – fiecare gest al celor care tocmai porniseră cu maşina. Tânărul sesiză că poliţiştii îi urmăreau, dar încerca să se arate relaxat. Înainte de Piaţa Rosescu, ceru să coboare la semafor şi făcu acest lucru în grabă, fără măcar să mulţumească.

— Stai, ai uitat asta! strigă fata, descoperind pacheţelul pe scaunul din dreapta.

În acelaşi timp sună telefonul iar semaforul se schimbase. Era mama sa. Sfâşiată de durere, îi dădea vestea că tatăl ei a suferit un accident aviatic. Apoi totul s-a precipitat. A fost oprită de echipajul de poliţie. Asupra ei fusese găsit pachetul care conţinea droguri. A fost arestată pe loc. În perioada ce a urmat, singurul care s-a arătat interesat de ea a fost Arion...

Aşadar îi simţi mirosul de parfum bărbătesc şi de tutun extrafin, dar asta n-o făcuse mai binevoitoare, dimpotrivă:

— Mai târziu, te rog, încercă Adela să se împotrivească. Trebuie să ajungem la mama.

Bărbatul o strânse puternic de mână.

— Doar ştii că e nebună! Poate să mai aştepte. Nu mai are noţiunea timpului. Ai vorbit odată cu ea, îţi ajunge. Apoi, continuă sarcastic, i-ai spus că eşti în America, biata de ea, ce s-o mândri cu tine!…

— Dar ce, am vorbit eu cu ea?

— Prostuţo, ştii bine că te iubesc mult… Cum aş putea să te mint în halu' ăsta?…

O furie oarbă o cuprinse, întunecându-i raţiunea. Zări, peste umărul bărbatului, pe noptieră, o veioză înaltă, solidă. Deşi avea senzaţia că joacă o scenă dintr-un film de duzină, era hotărâtă să ducă scenariul până la capăt:

— Hai să ne aşezăm, zise, prefăcându-se că-şi descheie nasturii la taior.

Se aplecă şi îşi încleştă mâna pe zveltul picior de veioză.

O singură clipă a avut senzaţia că o stăpânesc puteri titanice. Lovi puternic, fără milă. Bărbatul se clătină şi se prăbuşi pe pat. În scurt timp, Adela îşi recăpătă curajul şi sună la poliţie. Anunţă că în camera 68 a hotelului Sfinx, un bărbat – Arion Petrache – se află în stare critică după ce a fost lovit în cap cu un corp contondent, în urma unei tentative de viol. A aşteptat poliţia acolo, lângă trupul ameţit de lovitura primită. Nu avea de ce să se teamă. Era singura ei şansă de a scăpa de acest individ pervers pe care nu-l voia sub nicio formă lângă ea. Doi lucrători din poliţie au sosit în câteva minute, însoţiţi de un angajat al hotelului. Arion era cu picioarele pe covor şi cu mijlocul uşor contorsionat, pe patul imens. Din tâmpla stângă i se prelingea o dâră subţire de sânge. Auzise însă zgomot şi începu să dea semne de revenire în simţiri. Puse mâna la locul dureros, iar degetele i se pătaseră de sânge. Speriat, dădu să se ridice.

— E în regulă, încercă unul dintre poliţişti să-l liniştească. Se pare că nu eşti foarte grav rănit. Te rugăm să ne prezinţi actele.

Bărbatul păli şi mai tare:

— Nu le am la mine. Mă numesc Arion Petrache. Sunt om de afaceri. Vă poate confirma logodnica mea.

— Mă îndoiesc, zise poliţistul. La recepţie te-ai înregistrat cu numele Eduard Pro de a.

Adela făcu ochii mari. Nu auzise niciodată acest nume.

— Eu zic să insişti, totuşi. Dacă nu, o vom face noi! E imposibil să călătoreşti fără acte, mai ales că eşti om de… afaceri.

Arion căută prin buzunarul dinăuntru al sac oului. Încerca să prezinte doar adevărata sa carte de identitate.

— Scoate tot, din toate buzunarele!

Neavând încotro, se conformă. Spre surpriza poliţiştilor, a urmat o descoperire fantastică: aveau în faţă un infractor cu identităţi multiple, pe care Adela li-l oferise pe tavă. Deţinea trei cărţi de identitate. Una dintre ele era pe numele David

Romanescu. Adela tresări, când auzi acel nume, ceea ce nu le scăpă anchetatorilor. Nevoită, se scuză:

— Şi numele meu de familie este tot Romanescul

— Nu cumva părinţii locuiesc în Braşov, pe Strada Plopilor?…

— Au locuit, începu Adela să plângă. Povestea familiei noastre e un blestem. Tata a murit într-un accident aviatic, mama a înnebunit şi este într-un sanatoriu, eu am fost închisă pe nedrept. Acum realizez că totul este o uneltire pusă la cale de el! zise, arătând spre bărbatul de alături. Şi se dă salvatorul meu…

Printre sughiţuri, Adela explica – pentru a câta oară? – înscenarea în urma căreia a fost acuzată de trafic de droguri.

Poliţistul o ascultă, apoi luă legătura cu colegii săi, timp de câteva minute.

— Arion Petrache, eşti arestat pentru fals de identitate, uz de fals, furt şi înşelăciune! Erai dat în urmărire generală. Şi să-ţi mai spun ceva: tatăl domnişoarei Adela Romanescu, pilotul Mihai Romanescu, cel care pretindea! că-ţi este frate şi după care ţineai doliu, dar i-ai luat apartamentul, trăieşte. Şi soţia sa, Ilona Romanescu, s-a întors acasă. E doar o chestiune de timp să-şi recapete locuinţa. Şi nu e deloc nebună, aşa cum te-ai grăbit să dovedeşti.

Arion fusese încătuşat sub privirile sale. Simţi o eliberare, însă nu avea în braţele cui să alerge şi să-şi spună bucuria.

— Doamne! exclamă Adela. Părinţii mei trăiesc!? Mulţumesc cerului!

— Da, părinţii dumneavoastră trăiesc. Luaţi legătura cu Serviciul Investigaţii Criminale din Braşov. Ei ne-au pus la curent cu activităţile acestui preacinstit domn. Tot ei vă vor ajuta să-i găsiţi… Şi încă ceva, stimate domn… zise poliţistul, studiind atent legătura de chei scoasă din buzunarul pantalonilor de către Arion: Această cheie e de la un depozit bancar, din Germania, aşa-i? în vila de la Zăvoaia domnea liniştea. Toamna se aşezase comod pe răbojul vremii, iar panorama arămie te invita la simezele naturii, unde forfota stărilor continua să-şi ţeasă mai departe neprevăzutul.

Mihai şi Ilona deveniseră gazde bune. Erau de invidiat pentru talentul lor de a crea o atmosferă impecabilă ori de câte ori cineva drag le trecea pragul. Acolo se adunau, deseori, toţi prietenii care s-au perindat în ultimul timp prin viaţa lor. Nu erau mulţi, îi puteai număra pe degete.

Cei doi soţi primiseră invitaţie la inaugurarea clinicii medicului Bogdan Davidescu. Era joi. O zi în care parcă

treceau cerbii spre adăpare, accentuând copitele gândurilor spre ziua de mâine. Aveau emoţii. La ora optsprezece trebuiau să fie la „Med Heart”. Tot în seara aceasta, Mihai Romanescu va primi postul de manager. Va ţine un discurs pe care şi l-a pregătit din timp, deşi, de fiecare dată când îl repeta în gând, îi veneau în minte alte şi alte idei.

— Să mă îmbrac în negru? ceru Ilona părerea soţului.

— Nu. Roşu te prinde cel mai bine.

— Dar nu mai sunt aşa de tânără! cochetă femeia, ştiind că remarca îi va fi ignorată sub un zâmbet de îndrăgostit.

Ilona îşi cumpărase câteva ţinute vestimentare şi toate îi veneau bine. Aşadar, a îmbrăcat o rochie roşie, mulată pe corp şi a încălţat pantofi negri. Poşeta era, de asemenea, neagră. Foarte important – rujul cadra cu nuanţa de roşu a rochiei. Când a apărut în faţa lui Mihai, acesta rămase mut de uimire. S-au derulat rapid, prin suflet, o sumedenie de ani, iar amintirea timpurilor în care frecventau diverse evenimente mondene l-a făcut pentru alte câteva momente statuie. Era la fel ca altă dată, frumoasă şi plină de lumină, dar mai ales era alături de el, într-o casă elegantă. Ca bonus, urmau să revină în societate pe uşa din faţă. Un ocean de mulţumire îi umplu sufletul. Lipsea Adela, însă faptul că îşi sunase cândva mama, din America, le dădea speranţe că este bine. Mihai îşi pusese un costum negru, cămaşă roşie, cravată asortată, fină. Batista, de culoarea cămăşii, îşi arăta discret câteva colţuri în buzunarul de la piept. Formau o pereche minunată, însă un soi de nelinişte se furişa prin gândurile fiecăruia dintre ei, ca apa ce sapă temelia unui dig.

— Să mergem, hotărî solemn bărbatul. Mai avem trei sferturi de oră.

La poartă, Mihai se opri. Măsură colina care ceva

timp i-a fost adăpost de stări. Se vedea zdrenţuros, bărbos, lăţos, cu bâta şi câinii după el, urcând agale şi oprindu-se din când în când. De câte ori nu l-a pomenit pe Tudor Cristache, omul care îi astâmpăra foamea! îşi mângâie cu privirea costumul, apoi sfâşie de alte câteva ori coama dealului cu privirea. Cascada adunase frunze ruginii şi părea cufundată în nemişcare. Păstrase acelaşi ritm, spuma ochiului din vale era ca o mireasă tomnatică, uşor melancolică. Şi pe Ilona acel loc o legăna între prezent şi trecut. Ştia că a stat acolo, pe piatră, într-o noapte tulbure, de vară. În rest, clipe învolburate se revărsau în mintea sa. îl vedea pe Tudor cu capul în apă, peste pietre. Ar fi vrut să-i fi acordat ajutor din instinct, nu să aştepte să i se ceară. Începuse să bată vântul. Au comandat un taxi. Apariţia acestuia le alungă săgeţile care-şi găsiseră ţinta pe sufletele lor.

Sala de conferinţe a centrului medical era la etajul al doilea al clădirii. Sosiseră vreo treizeci de invitaţi, printre care şi scriitorul Ştefan Deleanu, împreună cu Tania. Cea din urmă era de nerecunoscut: îmbrăcată într-un costum de culoare neagră, taior şi fustă scurtă, bluză de dantelă albă, extrafină. Vestimentaţia accentua contrastul dintre fata din trecut şi cea de astăzi. Lângă ea era Maria Cristache, cu o rochie bleu, împărţind zâmbete. Bogdan Deleanu emana un aer detaşat. Atent la fiecare invitat, îi complimenta pe fiecare în mod egal. Începuse rumoarea, atmosfera era degajată, specială, distinsă. De asemenea, dintre invitaţi făceau parte soţii Davidescu – părinţii lui Bogdan, precum şi mulţi colegi ai acestuia, unii dintre ei proaspăt angajaţi ai clinicii.

— Cu permisiunea dumneavoastră, deschid această ceremonie, mulţumindu-vă pentru faptul că vă aflaţi astăzi alături de mine! începu Bogdan Davidescu.

Îşi aşeză ţinuta, apoi începu să vorbească. Avea un ton plăcut, cursiv, fin. Anunţă, printre altele, pe noul

manager al spitalului, Mihai Romanescu.

— Dar să-l lăsăm pe el să vorbească, zise Bogdan, invitându-l astfel pe Mihai să convingă asistenţa că va fi un manager de succes.

Începură aplauzele, ceea ce îl încurajă pe fostul pilot. Povestea sa fusese plimbată prin multe suflete şi toţi îl admirau că a trecut cu bine printre săbiile vieţii. Mihai Romanescu abia făcu doi-trei paşi timizi înspre estradă, că se şi opri încurcat. Toată asistenţa îşi îndreptase privirea spre uşă. În sală intrase comisarul Dan Simionescu, însoţit de o tânără.

— Adela, fata mea! exclamă Mihai.

Au trebuit doar câteva clipe ca cei doi să se afle unul în braţele celuilalt. îmbrăţişarea dintre tată şi fiică stârni o briză fermecată. Adela îşi strânse tatăl după gât. Era purtată prin aer de părintele drag. Din ochii fetei curgeau lacrimi:

— Unde e mama?! întrebă printre suspine.

Ilona ajunse lângă ei într-un suflet. Trecea de la agonie la extaz şi nu realiza pe deplin scena în care era actriţă. îşi înlănţui fiica în disperare, cu sete, cu dor, cu dragoste… Plângeau amândouă, ca două prizoniere evadate din lagărele sorţii:

— Unde ai fost fata mea? A trecut atâta timp şi n-ai venit să ne vezi! Te-am aşteptat cu sufletul sfâşiat!…

Comisarul interveni după un timp:

— Mihai, tu parcă tocmai începeai o cuvântare.

— Mulţumesc cerului că astăzi, aici, trăiesc cea mai minunată zi din viaţa mea! începu direct Mihai Romanes cu Acum ştiu că Dumnezeu mi-a încredinţat o misiune pe pământ: să slujesc oamenii, adevărul, dreptatea…

Discursul era des întrerupt de aplauze. Bărbatul înşira tot ceea ce-i trecea prin suflet. Devenise îndrăgit, apreciat. A urmat apoi Maria, sigură pe ea, cu privirea senină şi caldă. Când aceasta şi-a încheiat cuvântul,

Bogdan, apropiindu-se de microfon, ceru permisiunea să intervină:

— Îmi cer scuze, însă am uitat ceva foarte important!

Prinzând-o de mână şi privind-o în ochi, scoase un inel de logodnă:

— Maria, doresc ca seara aceasta să fie cu totul specială: Vrei să fii soţia mea?

Tânăra îl îmbrăţişă şi răspunse copleşită de emoţie:

— De când tot aştept, Bogdan!…

Orchestra şi-a intrat în rol, promiţând o noapte de vis. În câteva ore se formaseră grupuri-grupuri, după afinităţi doar de ei ştiute şi acceptate. Cu toate acestea, noutăţile care avuseseră loc în acest interval scurt de timp dominau conversaţiile. Atât familia Romanescu, cât şi familia Davidescu erau în centrul atenţiei. Aveau impresia că evenimentul care tocmai se derula cu fast fusese programat special pentru ei. Trăiau euforia pe care le-o dăduse providenţa şi nicio altă dorinţă nu le mai trecea prin inimă şi gând. Erau atât de bogaţi, încât ar fi împărţit extazul clipelor de astăzi celor trişti, celor care ating pământul cu privirile înnegurate şi realizau că neprevăzutul le activase toate aceste stări într-un ocean de fericire.

Cele două surori s-au apropiat de familia de acum reunită, ţinând în mână câte o cupă de şampanie. Aveau, slavă Domnului, ce sărbători!

— Bine ai venit, dragă Adela! E timpul să te familiarizezi cu noi! Eu sunt Maria, nepoata pictorului Cristache, în casa căruia locuiesc părinţii tăi.

— Mulţumesc, răspunse Adela. Am înţeles că Arion, tatăl prietenei mele, ne-a luat apartamentul. Ştiu şi că domnul Tudor Cristache a fost ucis. Regret enorm, dar sunt fericită că tatăl meu a înfruntat moartea, iar mama s-a luptat cu cerbicia oamenilor fără scrupule.

Dan Simionescu urmărea atent reacţiile tuturor celor

prezenţi, implicaţi ori nu în duelul cu nemernicia unor semeni. Era poliţistul în faţa căruia se pârjoliseră domenii întregi de stări sau răsăriseră golfuri de lumină pe care trebuia să le măsoare cu atenţie, cum proceda şi în cazul de faţă. Bun profesionist, nu ocolea drumurile prăfuite, ba mai mult, le căuta sensul, le descoperea indicatoare, în ideea că uneori scorburile aparent goale pot deţine comori.

— Ea este Tania, sora mea, continuă tânăra, prezentând-o pe cea care o însoţea. Au urmat strângeri de mână şi îmbrăţişăriprieteneşti.

— Avem atâtea să ne povestim, începu Ilona, care încă îşi mai ştergea lacrimile.

— Draga mea mamă, nimic nu ne va mai despărţi de acum înainte.

— Promit, afirmă Ilona, şi vorbesc în numele întregii familii. Dar povesteşte-ne, draga mea, cum a fost în America? Ce ai făcut acolo? M-ai sunat doar o singură dată şi mi-ai părut schimbată. Ai avut probleme? Nici mie nu mi-a mers prea bine, am fost internată într-un sanatoriu, m-am simţit singură şi deznădăjduită.

— Ei, începu comisarul, fiica voastră a trecut prin momente la fel de nefaste precum vol. I s-au înscenat nişte fapte grave, chiar de cel care v-a luat locuinţa. Era tatăl unei bune prietene a ei, aşadar îi inspira încredere. Arion Petrache, aşa-l cheamă pe individ, începuse s-o curteze, şi se credea ofensat că Adela nu-i răspundea avansurilor sale. Apoi, un acolit al acestei familii, traficant de droguri, a profitat de naivitatea ei şi i-a cerut să-l ducă cu maşina spre casă, într-o seară în care domnişoara Romanescu tocmai venise în vizită la cei doi. N-avea de unde să ştie că acesta era doar un motiv de a se descotorosi de o cantitate de droguri pe care o avea asupra sa, nici că tânărul era urmărit de poliţie şi dorea, cu orice preţ, să arunce vina asupra altei persoane. Tânărul a cerut să coboare mai devreme, la un semafor şi a lăsat pachetul cu droguri în

maşina condusă de Adela, care a fost oprită şi percheziţionată, apoi arestată. Totul s-a petrecut rapid, la câteva minute după ce fusese anunţată că tatăl ei a decedat într-un accident aviatic. A fost judecată şi condamnată la cinci ani de închisoare. L-au închis şi pe tânărul acela, însă, la proces, câţiva martori mincinoşi au jurat că au văzut-o vânzând droguri unor adolescenţi, pe esplanadă, lângă patiseria „Mesteacănul”. Singurul care a vizitat-o în închisoare a fost Arion. îi vorbea de fiecare dată despre faptul că îi va angaja avocaţi buni, că se va implica s-o elibereze în schimbul promisiunii că vor petrece restul zilelor împreună. Imaginaţi-vă câte pietre de moară a purtat pe suflet această fată! Tot Arion Petrache i-a spus că Ilona este internată într-un sanatoriu şi, la insistenţele Adelei, a pus o femeie s-o sune în numele ei, s-o liniştească şi s-o convingă că este plecată în State şi că acolo îi merge foarte bine.

Comisarul făcu o pauză şi privi către cei prezenţi. De fapt le urmărea reacţiile, conştient că le captivase atenţia la maximum.

— Dumnezeule, zise Mihai, câte ai îndurat şi tu, draga noastră! Şi eu am fost nebun mult timp după ce am suferit acel accident.

— Nebun? Cum adică nebun?

— Am supravieţuit printr-un miracol! Nu-mi amintesc decât că aeronava pierdea din înălţime şi nu o mai puteam stăpâni. Zadarnic am luat legătura cu turnul de control… în câteva momente a urmat impactul cu pământul. Ne-am prăbuşit în Germania, într-un ţinut împădurit. Puţini dintre noi am avut norocul de a mai scăpa cu viaţă. La spital au venit doi indivizi care au tot încercat să-mi controleze existenţa. Vorbeau în germană despre pictor, despre mine. După un timp m-au adus în ţară cu o maşină. Sperau să le fac diverse comisioane. îmi amintesc faptul că, odată, am văzut un tablou cu semnătura Tudor Cristache… Avea pe

verso nişte cifre… Un fel de cod sau un număr de telefon fără prefix…

— Interesant, interveni scriitorul. Am convingerea că l-ai putea recompune. Hai, încearcă, te rog! Era de o importanţă majoră pentru pictor, dar şi pentru cartea mea…

— Măi… *sir* Arthur Conan Doyle… Pardon! Dragă scriitorule Ştefan Deleanu, interveni Bogdan, zâmbind, sunt de părere că nu trebuie să-l forţăm pe Mihai să-şi amintească…

— Împărtăşesc recomandarea! întări comisarul solicitarea doctorului.

— Dimpotrivă: batem fierul cât e cald! Şi-apoi, oţelul se căleşte în furnale, nu pe vatra unde coacem turtă! Nu-i aşa, Mihai?

Pilotul căzuse între prieteni ca o frunză de laur şi nu ştia cui să se ofere.

— Hai să te ajut un pic! forţă scriitorul situaţia: acel număr reprezintă cifrul unui seif în care pictorul a depus o sumă de bani pentru Georges Stoicescu, presupusul fiu din Bruxelles. A murit cu convingerea că era copilul său. Toată viaţa a crezut acest lucru. Actriţa Valeria Stoicescu, sau „Diva”, cum i se spune în unele medii, imediat după asasinarea lui Tudor, a negat cu vehemenţă faptul.

— Nu ştiu… Mi-e greu… îngână Mihai. îmi joacă în ochi fel de fel de combinaţii, dar le pierd şirul. Ştiu că atunci le găsisem conotaţii. Sigur erau şase cifre… Urmă o pauză de câteva minute. În colţul lor se făcuse linişte. Doctorul şi comisarul îi aruncau, din priviri, subtile reproşuri scriitorului. Mihai părea că aude cascada. Ciulea când o ureche, când alta: Ştiu că cifrele din mijloc reprezentau anul în care am intrat în aviaţie, în 1984, adică 84. Primele două aveau legătură cu ziua în care a murit tata – 23, iar ultimele coincideau cu ceva plăcut, ce urma să se petreacă într-un viitor apropiat acelei date

nefaste, dar nu pot să-mi amintesc…

— Am încredere în tine, Mihai. Am convingerea că vei reuşi. îţi dai seama că eşti pe cale să descoperi o mică avere? Dar poate că seiful mai ascunde şi altceva… Uite, acum ai toată motivaţia să pui umărul la înălţarea arcului de triumf, pe sub care să defileze personajele mele!

— Concediu?… întrebă Ilona, care se alăturase, cu câteva minute în urmă, acelui grup. Ştiu că ne doream o vacanţă.

— Exact! exclamă fostul pilot. Ne programasem concediu în Caraibe. Prima zi de vacanţă coincidea cu sărbătoarea Sfintei Maria, aşadar, numărul 15! Domnilor, doar femeia iubită ne împlineşte! zise Mihai, aducând-o la piept pe Ilona. Deci, iată rezultatul efortului meu: 23.84.15!

— Bravo, bravo, bravo! îi ţinuseră ceilalţi hangul.

Maria, la braţ cu surioara ei, Tania, se alipiră şi ele grupului de intimi. Erau vesele, plăcute, spontane… Nu se dezlipeau una de cealaltă, lăsând impresia că aşa fuseseră dintotdeauna, că se a împreună prin toate etapele vieţii. Tania deschise, în oraş, un magazin de desfacere a produselor alimentare. Nu mai era nevoită să lucreze pentru alţii, fiind singurul ei stăpân. Încă nu s-au întâlnit cu avocatul, să legalizeze moştenirea bunicului lor…

— Totul e în zadar! îşi reveni din entuziasm scriitorul. Nu avem cheia de la depozit!…

— Ne inviţi la lansarea cărţii, dacă-ţi vând un pont?

— V-aţi crezut, măcar o clipă, scăpaţi de această corvoadă? Iar tu, comisare, dacă-mi oferi un pont bun, în roman, te fac cel mai tare poliţist de investigaţii criminale din sufletul meu!

— Plusează, dragă Ştefan! Dan e deja cel mai bun poliţist din sufletele noastre! Şi ca prieten adevărat, trebuia să ştii asta! interveni Maria, aducând o maree de bună-dispoziţie.

— Mă predau! Mă predau!... zise, ridicând mâinile, scriitorul...Nu cumva aveţi cheia? reveni acesta, iluminat de-o revelaţie târzie.

— Am auzit că începe să ţi se zică *şir*... plăti comisarul cu aceeaşi ironie.

— Dar să vezi de ce mă apelează lumea cu *şir...* îşi hiperboliză scriitorul modestia: Deşi nu este cadrul adecvat acestui gen de subiect, putem totuşi netezi drumul spre tăpşanul adevărului. Uneori asemenea momente sunt benefice pentru a deschide capacitatea de comunicare pe diverse teme, fie ele şi mai puţin plăcute...

Audienţa, amuzându-se, începu să tuşească ostentativ şi sarcastic, în pumni, dându-i de înţeles oratorului-scriitor că nu are chef de poliloghia lui.

— Mda... făcu acesta pe marele ofensat şi intră direct în subiect: Scrisoarea pe care acei ticăloşi au folosit-o pentru a-l şantaja pe Tudor – pictorul nu mi-a dezvăluit niciodată întregul ei conţinut, dar ceva – ceva intuiesc eu... însă, de dragul veridicităţii, ar fi interesant s-o descoperim – era scrisă, într-adevăr, de fiul său, Dorin Cristache, tatăl Mariei. Pictorul nu s-a îndoit nicio clipă că ar fi un fals. Era destăinuirea unui sinucigaş ce impregnase acolo momentele de furie, de rătăcire, de revoltă, de resemnare... Un timp după aceea, Tudor s-a închis în el. Atunci a avut *„Perioada Abisală”* din creaţia lui... Trebuie să recunoaştem că e cea mai fastă etapă din cariera sa... Anii s-au scurs. Ideea de a se retrage din lumea artei şi de a marca într-un mod elegant acest eveniment i-a aparţinut. Tot atunci m-a rugat să-i scriu biografia. „Să nu rămân precum o frunză în vântul vremii agăţată de trunchiul unui copac pustiit...” spunea el, deşi pe departe nu avea relevanţă cu modul lui de gândire. Avea totuşi o umbră de nemulţumire. Purtase o discuţie cu Emilia, nora lui, iar aceasta nu s-a arătat rezonabilă în ce priveşte moştenirea, deşi totul îi revenea fiicei. În timpul recepţiei a hotărât să-

şi întocmească testamentul chiar a doua zi. Cum ştim cu toţii, Maria a crescut mai mult pe lângă Tudor. Era răsfăţata şi mândria lui. La rândul ei, prietena noastră dragă nu scăpa niciodată prilejul de a-i arăta recunoştinţa…

Maria îşi şterse discret o lacrimă, zâmbind trist.

— Înainte de Crăciun, Valeria va sosi în România, reveni Ştefan. Printre altele, mi-a spus glumind că vrea să meargă la mormântul lui Tudor Cristache, să mai pălăvrăgească puţin…

— Detalii importante nu aşteptăm de la artistă! zise comis anii. Verificările efectuate acolo, la Bruxelles, au arătat că nu a avut nici cea mai mică tangenţă cu evenimentele întâmplate aici.

— Dar orice amănunt prinde bine cărţii mele, comisare. Te rog să nu uiţi asta!…

— Cum să uit*, sir!* Manuscrisul tău mi-a înlesnit începutul dosarului. Bine, vreau să spun că cele însemnate acolo au coincis cu realitatea.

— Te mai îndoieşti? glumi scriitorul.

— Atunci convinge-ne că şi finalul aparţine aceleiaşi realităţi, interveni Bogdan, pe un ton ferm, amintindu-şi crochiul finalului, citit pe laptopul scriitorului, acolo la munte. Se cutremură. Nimeni în afară de el nu mai avusese prilejul de a afla verdictul înainte de consumarea acţiunii.

Ştefan Deleanu îi zâmbi complice:

— Va aparţine, prietene! Dar după ce vom parcurge, alături de comisar, întreaga poveste.

CAPITOLUL XVII

La scurt timp după logodnă, Mana şi Bogdan au hotărât să locuiască la Zăvoaia. În casa lui Tudor, din oraş, se mutase Tania împreună cu Ştefan Deleanu. Începuseră şi ei să-şi facă planuri de căsătorie – tânăra exprimându-şi dorinţa să-şi aducă părinţii adoptivi acolo, la oraş.

Soţii Romanescu îşi recăpătaseră apartamentul. Însă nimic nu mai era ca înainte. Niciodată n-au înnoptat acolo. Au hotărât să-l vândă şi să-şi cumpere o casă „pe pământ”. Au căutat zile întregi. Una avea curtea prea mică, alta nu era suficient luminată ori scările interioare se răsuceau brusc. În sfârşit, pe o stradă liniştită, cu doi plopi la poartă, îi aştepta casa visată. Avea o mică mansardă, însă camerele de la parter erau spaţioase, iar măiestria proiectantului – de invidiat.

În noua locuinţă s-au mutat după două săptămâni şi au hotărât să marcheze acest eveniment împreună cu prietenii. Era sâmbătă seara. Deşi primise invitaţie la petrecerea dată de soţii Romanescu, Bogdan se scuză că va întârzia puţin, fiind nevoit să intervină urgent într-o operaţie chirurgicală.

Maria simţea de ceva timp nevoia să se descotorosească de multe dintre lucrurile care îi aparţinuseră pictorului. Începuse să scotocească peste tot şi să se debaraseze de amintirile care îi produceau tristeţe. îmbrăcămintea a împărţit-o vecinilor şi săracilor, câteva obiecte de mobilier au fost înlocuite, iar cărţile îngălbenite din bibliotecă aveau să fie transferate în pod. Făcea acest lucru cu meticulozitate pentru a da o notă tinerească locuinţei. Acum profita de timpul rămas până la sosirea lui Bogdan şi continua să golească un întreg raft de cărţi pe care le pusese pe covor. Şi ea se aşezase în genunchi, răsfoindu-le, parcă promiţând că nu le va înstrăina de tot şi că vor face parte din aceeaşi familie… Deodată, dintre coperţile din piele neagră ale unui album de artă, căzu o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul de mână şi semnătura tatălui ei: Dorin Cristache. Un tremurat intens îi cuprinse corpul. Era datată cu o zi înainte de sinucidere. Parcurse cu privirea frazele de început în care predomina ideea de rămas-bun. Apoi urmau câteva rânduri pe care cineva le sublimase, ca şi cum, dacă ar fi dat de ele, o ursitoare

bună să le şteargă:

„Am aflat că Maria nu este fiica mea, ci a doctorului Eusebiu Moraru de la sanatoriul din Sibiu. În toţi aceşti ani am fost ca şi singur. Zadarnic mi-ai oferit de toate, tată, fericire n-ai putut să-mi dai. Ştiu că o divinizezi pe Maria, şi eu am iubit-o şi o iubesc la fel de mult, dar mi-e sufletul împovărat de greşeli. Adevărata mea fiică, Tania, cea pe care ne-ai interzis s-o aducem pe lume, trăieşte. Am dat-o spre înfiere, atunci, în anii studenţiei, însă noii părinţi nu ne-au dat voie să ţinem legătura cu ea. Ne-am canalizat întreaga dragoste spre Maria, şi noi, şi tu. Acum aflu că am crescut copilul altui bărbat în timp ce ai meu cine ştie ce viaţă duce. Voi lăsa această scrisoare prietenului meu, Moise Radu, pe care îl voi ruga să ţi-o înmâneze peste ceva timp. Acum poate vei fi afectat de dispariţia mea…”

Începuse o furtună. Vântul izbea cu putere ferestrele deschise. După ce reuşi să le închidă, Maria se opri oarecum speriată. Nu ştia ce să facă. Parcă urgia de afară se mutase în sufletul ei... Privi ceasul. Era ora cincisprezece şi treizeci de minute. În minte începuseră să se deruleze scene din adolescenţă înspre clipa de azi. Trăise într-o magie permanentă, nu-i lipsise decât tatăl pe care nu-l înţelesese de ce a făcut acel gest necugetat. Cui îi datora toate acestea? Emiliei Cristache? Femeia care a purtat pe suflet o piatră cât roata carului?!... Puse mâna pe telefon şi o sună:

— Eşti acasă, mamă? o întrebă îndată ce auzi foşnet în receptor.

— Da, draga mea, sunt acasă. Dar ce s-a întâmplat? Pari agitată. Ce-i cu tine?

— Nimic. Doar că nu mă simt prea bine… Bogdan n-a venit… Mi-a comunicat că va întârzia.

— Nu cumva…

— Oh, nu! Dacă te duce gândul la o a treia persoană, indiferent din ce parte ar veni… Nu! Altceva însă voiam să

te rog: în seara asta suntem invitaţi la nişte prieteni, inaugurează noua lor locuinţă. Nu prea am chef să stau. Aş vrea să vii cu noi, astfel am avea motiv să nu întârziem prea mult. Vom spune că trebuie să mergem cu tine undeva… Găsim noi unde. şi Tania acolo.

— Ştii că nu-mi prea plac evenimentele mondene. Nici la Bogdan n-am fost… Mai şi plouă afară…

— Te rog, se alintă fata. Astăzi vei face excepţie, da?

— Bine, dar nu vom sta mult.

— Vom trece să te luăm.

Ştefan şi Tania sosiseră primii. Tania se împrietenise rapid cu Adela şi începuseră să povestească de parcă mai rămăseseră de aerisit doar amintiri din trecutul cu gust amărui.

— Te-ai obişnuit aici, constată Adela, după un timp. Eşti o femeie puternică. Mi-a povestit mama cât de grea ţi-a fost copilăria.

— A trecut… Acum am toată viaţa în faţă. Şi, mai ales, am o soră de care nu m-aş depărta pentru nimic în lume… În curând va fi nunta ei cu doctorul Davidescu. E fericită şi sunt fericită!

— Ştefan pare un om plin de nobleţe şi respect, concluzionă tânăra.

— Domnul mi l-a scos în cale.

— Formaţi un cuplu minunat. Mă bucur pentru fericirea voastră. Dar cum l-ai cunoscut, Adela?

— El a venit şi m-a căutat în satul pierdut printre coline. M-a surprins faptul că un străin s-ar putea interesa de existenţa mea neînsemnată, darămite un scriitor?…

— Te-a căutat aşa… pur şi simplu?

— Un scriitor îşi confruntă adesea imaginaţia cu realitatea… Are mereu nevoie de detalii… Tudor îi spusese cu ceva timp în urmă despre existenţa lui Georges. Mama mea naturală vorbise cu Anca, fosta relaţie a lui Ştefan, despre mine.

— Cum aşa? Erau prietene?

— Nu pot spune asta. Însă ideea că bunicul ar mai avea un fiu a determinat-o să se destăinuie acelei femei pe care o întâlnise de câteva ori la Tudor. Ba mai mult, i-o recomandase un vechi prieten, convingând-o că Anca duce cu bine planurile la capăt. Dorea să mă găsească, să intru şi eu în scenă cumva. Realizez că mama avea inima strânsă şi căuta o soluţie să repare greşeala vieţii ei. A riscat şi a avut încredere în acea femeie… N-avea alternativă.

— Dar Ştefan?

— Numai bine că Anca nu s-a descurcat singură. Eu mă mutasem din acea localitate, deoarece tatăl meu s-a recăsătorit. Pierzându-mi urma, i-a cerut ajutorul lui Ştefan. Intuiţia şi perseverenţa lui au dat rezultat…

Mihai, ca bună gazdă ce se dorea, se plimba printre invitaţi şi avea impresia că tot nu este destul de festiv. Adela îi arunca zâmbete, voind parcă să spună: „E bine aşa. E destul de bine!…” Şi Ilona era atentă ca toţi cei prezenţi să se simtă cât mai confortabil.

În sfârşit, şi-au făcut apariţia şi ultimii invitaţi: Maria Cristache şi Bogdan Davidescu, însoţiţi de Emilia Cristache. Deşi sosiseră cu uşoară întârziere, iar gazda fusese anunţată că Maria va veni însoţită şi de mama ei, Ilona tresări când dădu cu ochii de Emilia. Şi aceasta avusese o reacţie asemănătoare, greu de stăpânit.

După ce-şi invită oaspeţii în living, se apropie de Mihai şi-i zise în şoaptă, dar apăsat, privind spre Emilia:

— Ea este femeia care l-a omorât pe pictor!

— Vino cu mine, te rog!

Mihai îşi luă soţia deoparte, speriat că Ilona retrăieşte momente din sanatoriul acela, exact acum când trebuia să creeze tuturor celor prezenţi o atmosferă plăcută.

— Sunt convinsă că este ea, Mihai! E femeia care m-a dus în noaptea aceea, la cascadă. Fusese înaintea mea

acolo, apoi m-a dus pe mine, să arunce vinovăţia asupra mea. De multe ori am văzut-o la spital cu doctorul Moraru!

Lui Mihai îi trecu prin minte imaginea medicului din seara în care aflase că Ilona fugise din sanatoriu. Îl văzuse pălind, exprimându-şi furia prin gesturi şi cuvinte necontrolate, în mintea lui se formau diferite conexiuni. Arborele greşelilor îşi înălţa ramuri din ce în ce mai puternice.

Emilia făcu câţiva paşi, având impresia că stă pe ace. Aruncă la întâmplare câteva zâmbete forţate, apoi se adresă Mariei:

— Nu-mi place aici, aş vrea să plec.

— Nu, mamă, trebuie să rămâi. Te sperie Ilona, nu-i aşa? o întrebă cu glas tremurat.

Dan Simionescu se apropie de gazde. Maria nu-şi mai putea stăpâni emoţiile. Bogdan o privi mirat. Lacrimile îi înnegurau ochii, roind sălbatic. Cei prezenţi îşi aţintiseră privirile spre ea. Stârnise curiozitate, mister. Emoţionată, scoase o hârtie împăturită din geanta lăsată pe fotoliu şi se adresă tuturor:

— Aş vrea să vă citesc ceva. Nu-i o ocazie nimerită pentru asta şi nici mediul perfect, dar sper că nepreţuitele noastre gazde nu mă vor condamna prea tare…

Tensiunea era prea mare, pentru ca cineva să protesteze fără a risca să fie linşat… Nimeni nu bănuia ce avea să le spună Maria.

— Te-ascultăm, îndrăzni Mihai, din poziţia de gazdă.

— Iartă-mă, mamă, începu tânăra, fixându-şi privirea pe chipul Emiliei Cristache, dar minciuna şi nedreptatea mă sperie, iar conştiinţa mă obligă să fac acest gest. Această scrisoare aparţine fostului tău soţ, Dorin Cristache. Spun fostului tău soţ fiindcă tocmai dezvăluie faptul că eu nu sunt fiica lui, aşadar nici nepoata renumitului pictor Tudor Cristache…

Se făcuse o linişte mormântală. Maria începu să

citească, oprindu-se din când în când şi oftând. Tania arunca săgeţi spre cea de la care aştepta mângâierile nedăruite atâţia ani. Chipul Emiliei se întunecase şi parcă îmbătrânise brusc. De fapt, toţi cei prezenţi o sfâşiau din priviri şi, în acelaşi timp, admirau curajul Mariei de a-şi trăda mama. Dan Simionescu urmărea cu atenţie reacţiile Emiliei. Fusese pe lista lui încă de la început: observase absenţa acesteia de la petrecerea socrului său, apoi prezenţa, aproape forţată, la înmormântarea pictorului, evitarea de a-l întâlni pe aleile cimitirului şi de a schimba măcar câteva cuvinte, aşa cum procedase fiica ei…

Când Maria a terminat de citit, pe faţă avea minuscule boabe de transpiraţie. Se descheie la taior şi încercă să-şi pună un pahar cu apă. îi tremurau mâinile îngrozitor. Paharul căzu pe masă.

— N-am avut de ales, draga mea, zise, cu glasul înecat în lacrimi, Emilia. Am vrut să-ţi ofer tot ce e mai bun pe lume… însă nu ştiu cum a aflat Dorin.

— Cu ce preţ, mamă?!

Emilia strânse umerii a căinţă.

— Dar domnul Moraru? interveni comisarul.

— Era căsătorit, n-a vrut niciodată să-şi părăsească familia.

— Şi Moise Radu?… o întrebă Dan pe Emilia. Susţinea mereu că a fost prieten bun lui Dorin Cristache, dar l-a şantajat pe Tudor, cu scrisoarea… Aşadar?…

— În ziua anterioară petrecerii, reluă Emilia destăinuirea, m-am întâlnit cu Tudor. Dimineaţa devreme. Nu l-am sunat, m-am dus direct la el acasă. Nu am stat mult. Ştiam că are nişte oameni care îngrijeau locuinţa şi n-aş fi vrut să mă vadă acolo. Am discutat despre Georges, lucru care l-a deranjat pe bătrân. Nu doream să-şi împartă moştenirea şi cu acesta. Atunci Tudor mi-a reproşat că a crescut fiica altui bărbat şi că doreşte să-i aduc adevărata fiică a fiului său. M-am prefăcut că nu ştiu nimic. Mai mult,

i-am adresat cuvinte jignitoare, pe care le-am accentuat cât am putut. Mi-a spus să nu vin la petrecerea lui, că-i stric buna dispoziţie. M-am conformat, însă mi-am pregătit planul. Voiam să-l duc la Zăvoaia şi să-l oblig să facă testamentul după gustul meu! Când Maria l-a dus acasă, după petrecere, eram acolo. Parcasem maşina pe strada perpendiculară celei principale, să nu mă observe. Am aşteptat până când fiica mea s-a depărtat şi am bătut la uşă. A întrebat cine este şi i-am spus, subţiindu-mi vocea: Maria. Când a dat cu ochii de mine a avut o uşoară ezitare:

— Ai zis că eşti Maria!

Am izbucnit în plâns:

— Tudore, ajută-mă te rog! Maria a avut un accident.

Pictorul s-a speriat:

— Cum aşa?!

— Am sunat-o şi i-am spus că nu este nepoata ta şi că trebuie să afle adevărul, mai ales că intenţionezi să faci testamentul pe numele ei. „N-aş vrea să mă judeci mai târziu!” am motivat.

— De unde ştii de accident? a întrebat Tudor.

— M-a sunat cineva de pe telefonul ei, spunea că este în apropiere de Zăvoaia. Nu ştiu ce caută acolo. Vino te rog şi spune-i că pentru tine e aceeaşi. Are nevoie de tine. Te rooog!

L-am implorat cu lacrimi.

— Să mergem atunci, hotărî Tudor.

— A urcat în maşina mea şi am pornit spre Zăvoaia. Pe drum i s-a făcut rău. I-am dat nişte medicamente. După ce le-a luat s-a simţit şi mai rău. Ajunseserăm la vilă.

— Unde e?! abia şopti el.

— Nu ştiu, o fi pe aici. Poate la cascadă. Hai s-o căutăm. Dar ţie ţi-e rău, Tudore! Poate un pic de aer ţi-ar face bine…

Nu era nimeni prin preajmă. Satul se cufundase într-o linişte cumplită. Am ajuns la pârâu. Tudor dădu cu apă

pe faţă, dar se clătina din ce în ce mai tare… A căzut cu faţa în jos şi l-am lăsat acolo. Am urcat în maşină şi l-am sunat pe doctorul Eusebiu Moraru. L-am rugat să-mi dea o femeie din sanatoriu, oricare, s-o duc lângă Tudor, să amestec eventualele urme de paşi. Întâmplarea, sau nu, a făcut să mi-o dea tocmai pe Ilona. Nu realiza de ce trebuia să facă acea plimbare în toiul nopţii, dar s-a bucurat când s-a simţit liberă… Admira năucă peisajele în lumina lunii… Am ajuns fără probleme, am oprit maşina şi am îndemnat-o să meargă la cascadă, că acolo e şi mai frumos. I-am dat cutia cu pastile, să-i rămână amprentele pe ea, dacă tot s-a ivit ocazia… Am urmărit-o vreme de câteva minute şi am văzut că se aşezase pe o piatră şi se uita nepăsătoare la Tudor. Nu schiţase niciun gest întru salvarea acestuia. De undeva de pe deal, cobora o umbră, cu trei câini după ea. Nevoită, am plecat cu maşina, dar după câteva minute m-a sunat iarăşi doctorul şi m-a întrebat ce-am făcut. Mi-a poruncit să mă întorc şi să văd ce se întâmplă. Femeia însă venea pe jos spre oraş, fără să-i pese că era întuneric şi că în faţa sa se întindea un drum necunoscut. Am invitat-o în maşină. A urcat şi am adus-o înapoi la sanatoriu. Am lăsat-o lângă o poartă de serviciu, încuiată la acea oră, apoi m-am întors acasă…

Întreaga asistenţă încremenise. Maria se apropie de Tania şi o strânse la piept:

— Totul e al tău, draga mea, zise Maria. Nimic nu-mi mai aparţine. În curând ne vom muta de la Zăvoaia. Am alături pe cel mai drag om din lume şi sunt bogată!

— Nu, surioară! N-am să uit când te sfătuiai cu avocatul cum să împarţi cu mine, cât mai cinstit, moştenirea bunicului. M-ai primit în viaţa ta cu braţele deschise, aşa te voi primi şi eu acum. Nouă ne ajunge casa de la oraş, nu-i aşa, Ştefan? Vom continua ca şi cum nu s-a întâmplat nimic. Doar o parte a sufletului este secătuit de durere…

Bogdan număra paşii prin cameră:

— Tu ai bănuit corect, scriitorule!… Şi-mi scot pălăria în faţa ta! De când am citit acolo sus, la munte, am tot sperat să te înşeli…

— Tudor îmi repeta destul de des că se teme de Emilia… Şi totuşi nu mi-a spus niciodată ce scria în acea scrisoare. I-a dat însă dreptul Mariei, acum, aici… Dar cifrul de la bancă? întrebă, la rândul lui, Ştefan, privind spre Emilia.

— Care cifru? Nu ştiu nimic! se apără aceasta, sperând la o cât mai mare clemenţă.

— Nu ştie! adeveri comisarul. Actriţa Valeria Stoicescu, doar dacă va dori, ne va spune unde este acel seif. Tudor Cristache promisese acea sumă de bani lui Georges, crezându-l fiul său. Ucis, nu a avut timp să ia vreo decizie în această direcţie. E bine că nu au ajuns pe mâna şantajiştilor şi a traficanţilor de droguri…

— Dacă artista îşi menţine hotărârea, banii îi vom dona clinicii „Med Heart”, în sprijinul copiilor cu autism! hotărî Tania.

Emilia îşi încleştă pumnii pe spătarul scaunului de care se sprijinea, îşi muşcă buzele, apoi şopti:

— Asta a fost…

Într-un colţ al camerei tremurau câteva pânze de păianjen peste tăcerile arse pe rug…

9 786066 633840
ISBN 978-606-663-384-0